

REINER ÁGOSTON

KERESZTÉNY HIT TAN ÚTKERESŐKNEK

A HITRŐL

**A MINDENSÉG PERSPEKTÍVÁJÁBAN
ÉS A HÉTKÖZNAPOKBAN**

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ.....	1
I. BEVEZETÉS.....	3
1. E könyv forrása.....	3
2. E könyv célja.....	3
3. A harmadik kijelentésről.....	4
I. FEJEZET	5
A HIT A MINDENSÉG PERSPEKTIVÁJÁBAN.....	5
II. A KEZDET	5
1. Az ősteremtés. A szellemvilág teremtése és fejlődése.....	5
2. Szellembukás és a következmények.....	6
3. A világmindenség és az anyagi mindenség felépítése.....	10
4. Az anyagi világok teremtése és fejlődése. A Föld.....	13
5. A megváltásról.....	15
6. Véges és örök törvények. Tér és idő.....	16
III. AZ EMBER	18
1. Az ember teremtése. A férfi és a nő.....	18
2. Az ember feladata, sorsa és küldetése.....	20
3. A bűn a szenvedés és a halál.....	20
4. Az ember megváltása.....	21
5. Testet öltések a földön. Vezeklés, misszió, tanulás.....	22
6. Népek a földön. Sorsuk és küldetésük.....	24
IV. A KERESZTÉNY ESZME HELYE ÉS SZEREPE A FÖLDÖN	26
1. Jézus a föld királya és messiása.....	26
2. Kegyelem és gondviselés.....	28
3. Az üdvösség és a hozzá vezető út.....	28
2. FEJEZET	
HITÉLETÜNK KONKRÉT KÉRDÉSEI.....	30
V. ALAPFOGALMAK	30
1. Isten.....	30
2. Az Ige:.....	30
3. Messiás:.....	31
4. Szentlélek:.....	31
5. Szentháromság.....	32

6. A szeretet:.....	32
7. Igazság:.....	33
8. Kinyilatkoztatás.....	33
9. Szellemvilág:.....	34
10. Az ember.....	35
11. Az anyag.....	36
VI. HITÜNK ALAPKÉRDÉSEI.....	37
2. Születés és halál. Újra testet öltés.....	37
3. Az eredeti bűn:.....	38
4. Kegyelem.....	39
5. A megváltás.....	40
6. A hit és megtérés.....	41
7. Hit és vallás/felekezetek:.....	42
8. Örök kárhozat.....	43
9. Szenvedés.....	43
10. Bűn, bűnhődés, megbocsátás.....	44
11. Üdvösség.....	45
12. Kísértés.....	46
13. Örök élet.....	47
VII. A GONDVISELÉS ESZKÖZEI.....	48
1. A gondviselés.....	48
2. A szentírás.....	48
3. I-II-III. Kijelentések.....	49
4. Kegyelem.....	50
5. A törvények.....	50
6. Egyházak, felekezetek.....	51
VIII. AZ EMBER VISZONYA ISTENHEZ.....	52
1. A hit.....	52
2. Bizalom Isten iránt.....	52
3. Engedelmesség.....	53
4. Az alázat.....	53
5. A bűnbocsánat.....	54
6. A kishitűség.....	55
7. Bálványimádás.....	55
8. Isten szava hozzám.....	56
9. A Krisztusi út.....	56
10. Az ima.....	57

11. Akarat és engedelmesség	58
12. Isten türelme	58
13. Isten kísértés	59
14. Önmegváltás	60
15. Önmegtagadás:	60
IX. EMBER ÉS EMBER VISZONYA	61
1. A felebaráti szeretet	61
2. Az erények	61
3. A szálka és gerenda példázata	62
4. A megbocsátás	62
5. Hitünk megvallása	63
6. A példamutatás	64
7. A botrány	64
8. A szeretet gyakorlása	65
9. A bosszú	66
10. Az ítélkezés	66
11. Az alamizsnáskodás	67
X. AZ EMBER ÉS A TÁRSADALOM VISZONYA	68
1. Az igazság és hazugság	68
2. Ember és társadalom	69
3. A szokások	69
4. A család	70
5. A munkahely	70
6. Erkölcs	71
7. Evolúció és revolúció	71
8. A világi törvények	72
9. Hatalom és elnyomatás	72
XI. AZ EMBER VISZONYA AZ ANYAGI VILÁGHOZ	73
1. Ember és természet	73
2. Gazdagság és szegénység	74
3. Földi örömök	74
4. Tudomány és hit	75
5. A munka	76
XII. SORSKÉRDÉSEK ÉS „TITKOK”	77
1. Rendeltetés	77
2. A karrier	77
3. Szenvedések és sorscsapások	78

4. Próbák, megpróbáltatások	79
5. Természeti katasztrófák.....	80
6. Vezeklés és kárma.....	81
7. A véletlenek.....	82
XIII. A HÍVŐ ÉLET KÉRDÉSEI ÉS PROBLÉMÁI	83
1. Boldogság.....	83
2. Békeesség.....	83
3. Reményteli jövő	84
4. Bukás és botlás	85
5. A gőg.....	85
6. Az érzékiség	86
7. Az álom	87
8. Áldozat	88
9. A szabadság.....	89
10. Az aggodalom	90
11. A bánat	91
12. A Sátán	92
13. A test és vágyai	93
14. Feltámadás és újjászületés.....	94
15. Csodák.....	94
16. A tartalom és a forma	95
17. A tévtanítók.....	96
18. A kiválasztottság	97
19. A szentek.....	98
20. A böjt.....	99
21. A dogmák	100
XIV. A KERESZTÉNY ÉLET FORDULÓI	101
2. A keresztség	101
3. Az Úrvacsora.....	102
4. Házasság és gyermekvállalás	103
FÜGGELÉK.....	104

ELŐSZÓ

A mai ember elveszítette tájékozódó képességét az egyre bonyolultabbá váló világban, ahol szinte követhetlenné váltak az érték- és érdekviszonyok. Nincsen iránytűje az emberi meggyőződést kisajátítani akaró szellemi és politikai áramlatok közötti eligazodásban. Valamennyi érzékszervény keresztül agresszív „megdolgozásban” részesül, holott ő már rég nem központi értéke a társadalomnak, hanem adóalany, statisztikai szám, profitot rontó tényező, és mindenekelőtt manipulált fogyasztója a „jólét” produktumainak.

Pedig *rendelkezésre állnak az örök életet kínáló tájékozódás feltételei és ismeretei*, melyeket spirituális képességénél fogva minden kor embere megtalálhat. *Az egyetemes erkölcsi értékek, Isten gondviselő létének megtapasztalása, az örök életbe vetett hitből fakadó reménység* mind – mind *valóságos tények*. Azonban az Igazság szelíd hangját - jöjjön az belülről vagy kívülről - túlharsogják az egyensúlyában megbomlott és saját pusztulásába rohanó világ hazugságai, fenekestül felforgatott látszat értékei és múlandó hívságai. Az *igazságkeresés természetes emberi vágyát* hamis útra terelik a különböző politikai mozgalmak, tévtanok, „civil kezdeményezések”, valláspótló hazugságok, „tudományos” alapú szekták és elméletek. Ennek ellenére az egyén felelőssége nem szűnt meg, hiszen mindenkihez *egyénre szabott módon és időben* szól a Gondviselő Szeretet - embereken, olvasmányokon, a lelkiismereten és a sors eseményein keresztül. *Alapkőnek kell tekintenünk az Egy Igaz Gondviselő Isten létét és működését, mely nem egyszerű feltevés, hanem a tudomány és a logika eszközeivel bizonyított tény*. Ugyanígy alapkőnek tekintendő a *Szentírás*, beleértve a Krisztus által elhozott legmagasabb erkölcsi és egyetemes tanításokat. Bár más (keleti) vallások is komoly értékek hordozói, nem megyünk bele az összehasonlítás erdejébe, mert nekünk a páratlanul nagyszerű és világos keresztény eszme adatott szellemi felemelkedésünkre. *Ez az eszme felekezetek felett áll*. A felekezeti különbség csak annyit jelent, hogy az ember megosztottsága folytán különböző formába öltözteti ugyanazt az igazságot. A dogmák emberi alkotású mérföldkövek, ellentmondásaik az emberi gyarlóságot tükrözik. *Az ember tökéletlenségénél fogva más és más formában képes az igazság befogadására*. E könyv abból a célból íródott, hogy a sokféle - hitre szomjúhozó - emberek egy része ebben a formában fogja megérteni Isten hívó szavát. Ha csak egyetlen embert is e könyv által érint meg Isten szava, akkor nem íródott hiába, hiszen minden egyes elveszett „juh” egyenként keres meg a Gondviselő Szeretet.

A könyv két fő fejezetből áll. Az *első fejezet* általános (és eddig kevésbé ismert) összefüggéseket mutat be az emberről, bűnös természetének kialakulásáról. A *második fejezet* konkrét és gyakorlati hittani kérdéseket taglal – szintén nem a megszokott formában. Az előforduló *ismétlések* a logikus felépítést, a jobb megértést és bizonyos kérdések hangsúlyozását szolgálják.

A szerző szerepe e könyv megírásában a Szentírás és a harmadik kijelentés nagyszerű műveinek tanulmányozására (*felhasznált irodalom ld. a „Függelék”-ben*), a bennük kinyilatkoztatott igazságok másfél évtizedes boldog megélésére, és az életében *bizonyossággá érett igazságok* rövid és tömör összefoglalására szorítkozik. Számára „*az igazság szabaddá tesz benneteket*” (Jn. 8.32) *a legteljesebben megélt valóság*, és „*az Isten országa közöttetek van*” (Lk. 17.21) krisztusi tanítás boldog bizonyosság és kifogyhatatlan erőforrás a hétköznapi *valamennyi* élethelyzetében.

I. BEVEZETÉS

1. E könyv forrása

E könyv forrását a *Szentírás*, valamint Jézus ígéretének („*Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra*”) beteljesülését hordozó *újkori kinyilatkoztatások* (III. kijelentés - ld. 3.pont) képezik, melyek a keresztény eszme nagyszerűségét és fényét a mai ember számára is érthető, lenyűgöző és lélekemelő formában tolmácsolják. Megvilágítják a korábbi – hittitkokba burkolt - igazságok lényegét és hatalmas szépségét. Eloszlatják azt a kételkedést, amely a modern emberben az évszázadok során kialakult, valamint azt a bizalmatlanságot, amely materializmus táptalajául szolgált.

Megkérdőjelezhetetlenné teszik a Gondviselő Mennyei Atya *tökéletes szeretetét és igazságosságát*, az erősen eltérő anyagi és társadalmi helyzetben lévő, egyenlőtlen szenvedések és sorscsapások közt küszködő – emiatt méltatlankodó – ember számára.

2. E könyv célja

Jelen könyv célja az, hogy *felekezeti hovatartozástól függetlenül* segítse áttekinteni a hitre vágyó, kereső, gondolkodó emberek számára az örök lét alapját jelentő ismereteket. Választ adva a *hagyományos hittanok által nem kezelt, vagy hittitokként definiált égetően aktuális kérdésekre* is. Miközben az emberi tudomány az eget ostromolja, hitbéli ismereteink nem állják ki a gondolkodás kritikáját. Kínzó ellentmondásokat tartalmaznak, és jámbor tudatlanságra kárhoztatják az Örökkévaló felé sóvárgó, az igazságot őszintén vágyó keresztényeket. Pedig a már idézett **krisztusi ígéret** (Jn.16.13:„*Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek...*”) nem hagy kétségeket az ember számára életbevágóan fontos kérdések megválaszolását illetően.

És ez az ígéret beteljesült. A 19. század második felétől megjelentek a *harmadik kijelentés* (ld.3.pont) művei, melyek a Szentírás és a keresztény eszme hatalmas szépségét ragyogó bizonyossággá teszik, áthidalva a felekezetek, valamint a hit és tudomány közötti szakadékot. Lenyűgöző törvényszerűségeket mutatnak be, melyek valóban az „egy akol - egy pásztor” isteni célt szolgálják a Szentlélek és a szeretet túlradó gazdagságával. A *hittitkok* mögé rejtőző, sorskérdéseinkben néha személyválogatónak, sőt emberi logikával igazságtalannak *tűnő*, gyermekeit örök kárhoyattal is *fenyegető* Isten helyett *minden* gyermekét

üdvösségre vezető szerető Mennyei Atya nyilatkozza ki magát. Mert bizony *megadatott az a hittan*, amely szigorú *hittan minősítési követelmények* teljesítésével,

- Összhangban van *Isten írott igéjével*
- Összhangban van az *isteni hatalom-, és tökéletességből* eredő
- abszolút *szeretet*
- abszolút *bölcsesség*
- abszolút *igazságosság* szempontjaival
- Összhangban van a *józan értelem* igaz ítéletével,
- Összhangban van az *életben tapasztaltakkal*.

3. A harmadik kijelentésről

Az isteni gondviselés folyamatosan működik az emberiség és az egyén sorában, mégis - a lényeg megértése és áttekintése érdekében - 3 kiemelkedő kinyilatkoztatási periódus különböztethető meg:

Első Kijelentés: a Törvény, mely *Mózesen* és a prófétákon keresztül adatott meg az emberiség számára. Világos és kiszámítható útmutató volt Isten megismerésére, követésére és a helyes út áldásos következményeire. Az akkori szellemi fejlődési szintnek megfelelően *Isten a Törvény Isteneként nyilatkozta ki magát*, átadván az egyetemes erkölcs ma is legvilágosabb törvényét a *tízparancsolatot*. Erre épülő mózesi („polgári”) törvények a kornak megfelelő formában szabályozták a vallás gyakorlásának módját és a társadalmi együttélés normáit.

A törvény *vezette, nevelte és védelmezte* a benne élőket szellemi és anyagi síkon egyaránt, míg keményen büntette az elhajlókat.

Második Kijelentés: a Szeretet, melyet *Jézus* nyilatkozott ki az emberiség részére. Megmutatta és megnyitotta az Isten országába vezető utat, *teljessé tette a törvényt* a formalitások útvesztőjében tévelygők részére. A ragyogó fényű erkölcsi tanítások mellett *Isten igaz lényegét mutatta meg a bűnben vergődő emberiségnek*. Elhozta a *reményt és a megbocsátás lehetőségét*, világossá tette a bűn fogalmát és a büntől való szabadulás módját. A legmagasabb rendű tanítást adta az emberi kapcsolatokra. (*Szeresd ellenségedet, ne kívánd embertársadnak, amit magadnak nem kívánsz, nem hétszer, de hetvenhétszer meg kell bocsátani...*). Jézus tanításai ma is **messze meghaladják** a keresztény emberek és társadalmak gyakorlatát

Harmadik Kijelentés: a Vigasztalás, melyet Isten a téves hitgyakorlás, a *materializmus tévtana* és az *egeket ostromló gőgös tudomány szellemi legyőzésére adott*. A jó szellemvilág tanító szellemei az 1800-as

évek második felétől - a **korábbi prófétálás eszközének** felhasználásával - megvilágították *azokat a tévedéseket, melyeket az emberi tévelygés és hatalomvágy rakott a hitre szomjúhozó emberek vállára*. Helyre állították a Krisztus által elhozott igazságok fényét és a kereszteszény eszme páratlan szépségét és erejét. Továbbá megtisztították a szerető és igazságos Mennyei Atya fogalmát az *emberi gyarlóság és tévedések* által ráhordott hazugságoktól és torzításoktól. A mai korra aktuális erkölcsi tanítások mellett *a szentírás ragyogó fényét láthatóvá tették*, megértetve az ún. modern emberrel, hogy *a szentírás ma is a leghatalmasabb mennyei táplálék*. Az ateista tudományfelfogás fényes cáfolata mellett tisztázták a zavaros és ellentmondásos „hittitkok” lényegét a kritikus gondolkodók és hittudósok számára is. *Tudományos igényű magyarázatot adtak a mindenségről, Isten törvényeiről* (amilyen mértékig az a véges emberi értelem fogalomrendszerével felfogható), valamint a filozófiák mindeze ideig megválaszolatlan kérdéseiről.

Ajánljuk e könyvet minden hitre szomjúhozónak és őszinte érdeklődőnek, akik nem értik egészen a világ gonoszságát, igazságtalannak érzik saját sorsukat és szenvedésüket, esetleg zavaró ellentmondásokat érzékelnek saját hitbeli ismereteikben.

Nem ajánljuk e könyvet azoknak, akik szeretett felekezetük nyújtotta hit gyakorlásában megélik a teljességet, akiket kínzó kérdések nem gyötörnek, elfogadják a felekezetük keretében kapott mennyei táplálékot és **képesek a megismert igazságok szerint élni**. *Ők ugyanis élik hitüket*, melyhez semmilyen mankóra nincs szükségük. *E könyv tehát segítség, mankó, szellemi táplálék. Semmiképpen nem az egyházak saját formáiba öltöztetett igazságokkal kíván vitatkozni*, hiszen a lényegét illetően **nincs különbség** az egyes kereszteszény felekezetek tanításai között. Az eltérő emberi szívek formailag eltérő módon képesek a mennyei táplálék befogadására, melyért áldassék a mi Mennyei Atyánk és az Ő Szent Fia: Jézus Krisztus.

I.FEJEZET

A HIT A MINDENSÉG PERSPEKTIVÁJÁBAN

II. A KEZDET (**)

Miután a Mindenható Mennyei Atya léte, fogalma és működése nem szorítható be az emberi fogalmak keretei közé, ezért bármilyen megközelítése csak egy parányi töredékét jelenti az igaz valóságának, nagyszerűségének, végtelen jóságának, hatalmának és örök szeretetének. **Kezdetek nélküli örök léte** is csak halvány megsejtése annak, hogy a Mindenség Ura **szellem**, aki **tér** és **idő** felett létezik. Ez utóbbi fogalmakat a Gondviselő Szeretet alkotta a szellembukás (ld. később) folytán *az isteni kegyelem törvényrendszere* által anyagi mindenséggé fejlesztett káoszból világokká szervezett élőhelyek (*anyagi ill. félszervi világok*) lakóinak felemelésére és tanulására, ill. üdvösségre vezetésére. A „kezdet” szónak ilyenformán az Isteni teremtés behatárolására nincs is értelme ill. létjogosultsága. Ugyanakkor a létbeocsátott **teremtmények** szempontjából igen, miután örök létüknek kezdete kellett hogy legyen. Ebben az értelemben használjuk a *kezdet* fogalmát (a teremtettség létrehívásának induló mozzanataként). Tudnunk kell ugyanakkor azt is, hogy ez a kezdet emberi időfogalmainkkal felfoghatatlan távolságban van a titokzatos múltban – az emberre vonatkozóan is.

A továbbiakban kifejtett gondolatok *nem emberi agy szüleményei*, hanem kinyilatkoztatás részeként az emberek részére átadott *ismeretek – az emberi fogalomalkotás korlátainak figyelembe vételével*. A további ismertetésünk a teremtés és a mindenség hatalmas lenyűgöző nagyszerűségének végletekig leegyszerűsített vázlatát mutatja csak be a könnyebb megértés érdekében.

1. Az ősteremtés. A szellemvilág teremtése és fejlődése(**)

Isten **szellem**, végtelen hatalmának és örök természetének szükségszerű következménye a teremtés. „Anyagi” kifejeződése az ősvilágosság, melyhez párosuló teremtőerő által önálló és egyedi személyiséggel, örök élettal és *relatív teremtőerővel* rendelkező szellemek teremtésére került sor (ennek mikéntjét emberi fogalmakkal lehetetlen megközelíteni). Mindegyikük egyéni rendeltetéssel, „névvel”, és a tökéletességre jutás le-

hetőségével kezdte meg örök életét. Az isteni bölcsesség a tökéletességre fejlődést plántálta teremtményeibe, akik tiszták, büntől és szenvedéstől mentesek voltak. Feladatuk Isten törvényeiben való munkálkodás volt, mely önmagában boldogságot, folyamatos fejlődést és *relatív isteni hatalom* elérését jelentő tökéletességre jutást eredményezett. Mindez természetesen emberi fogalmakkal mérhetetlen - erőről erőre, boldogságról boldogságra való - haladást jelentett számukra. Munkálkodásuk emberi fogalmakkal leegyszerűsítve: a Teremtő támaszaiként, az Ő elgondolásával és akaratával egységben, *szellemi fluidok* (érzések, akaratú erők és megnyilvánulások) „termelése” volt. Ezzel hozzájárultak a holt „semmi” életre keltéséhez és az élet örök - a „semmit” megtermékenyítő – szakadatlan kiáradásához. Mindez az ember számára felfoghatatlan, csodálatos és harmonikus fejlődési folyamat volt. A Teremtő Mennyei Atya törvényeiben munkálkodó szellemek tiszták voltak, de tökéletességre jutásukhoz „végig” kellett dolgozniuk a számukra kijelölt pályát, melyen erőben, hatalomban és dicsőségben a teljességre juthattak. Az isteni *teremtés lényegéhez* tartozik a tökéletességre jutó fejlődés csiráinak elhelyezése teremtményeiben, melyek az isteni törvények érlelő „napsugarában” érhetik el érettségüket (tökéletességüket), egyben üdvösségüket. Ekkor már a végtelen Teremtő hatalmas támaszaiként *relatív* isteni hatalommal egész világok vezetése van rájuk bízva.

A szakadatlanul növekvő és étellel telített mindenség központja, ura és irányítója az Örök Mennyei Atya. Csodálatos harmóniában és munkálkodásban „első” teremtésű szellemgyermekével az életet, boldogságot árasztja. Ezáltal a *semmiből valami, a nem létezésből létezés* keletkezik.

2. Szellembukás és a következmények. (**)

Az első teremtésű szellemek tisztában voltak feladatukkal, a Mennyei Atya parancsaival. Egy részük mégis eltért munkálkodásának törvényes pályájától. Hatalmuk, erejük folytán önálló formában folytatták a teremtést. Tisztaságuk ellenére a *kísértés* lopózott szellemi tudatukba, mivel a tökéletességre jutást még nem érték el: Istentől független saját teremtés lehetőségének kísértése által az *engedetlenség*. Mindez tökéletlenségükből (=még el nem ért tökéletesség) eredő azon a tévedésből táplálkozott, hogy saját erejük és hatalmuk elegendő a teremtés önálló folytatására és a mindenség saját elgondolás szerinti kiterjesztésére. Ugyanis a siker, hatalom és öröm mellett nagyfokú szabadság (=szabad akarat) volt osztályrészük. E szabad akarat - mely az egyéni boldogság és a tökéletességre jutás lényegi alapja - egyben a *kísértés veszélyét* is jelentette számukra, anélkül, hogy bármilyen külső kísértő erő működött volna.

Az egyéni teremtési kísérletek megbontották a mindenség addig harmonikus kiteljesedését. Hiszen az Egy, Örök, Mindenható Atya tökéletes terve csak az Ő törvényeiben való egységes munkálkodással, akaratának tökéletes akarása által fejlődhetett zavartalanul. E tökéletes alárendelődés (az emberi logikával ellentétben) nem csorbítja a szabad akaratot, hanem annak éppen isteni dimenziókra való kiterjesztését eredményezi, mint ahogy azt látjuk Jézus hatalmas küldetésében.

A harmónia megbomlása emberi fogalmakkal nehezen kifejezhető módon „sűrűsödéseket” idézett elő a szabad, átjárható, világos és étellel telített mindenség egyes részein. Ez gátolta az isteni fény, élet és szeretet kiáradását. Egyben korlátozni kezdte a szellemek mozgásszabadságát, akik ily módon még több hibát elkövetve, elfáradva, fokozatosan elveszítették tájékozódó képességüket. Egy részük - felismerve a törvénytelen út hiábavalóságát - tévedését belátva és okulva a tapasztalatokból visszatért a törvényes útra, és ugyanott folytatta tevékenységét, ahol korábban kilépett a törvényből. Persze közben a hüen maradottak nagyobb előrehaladásra tettek szert...

Másik részük azonban nem akarta elfogadni tévedését, makacsul folytatta a törvénytelen utat. *Tökéletlenségük folytán a gőg* jelent meg szívükben, ami önismeretük torzulásához és tájékozódó képességük fokozatos csökkenéséhez vezetett. *Téves és törvénytelen munkálkodásuk „sűrű” áthatolhatatlan káoszt eredményezett.* Mindez emberi fogalmakkal felfoghatatlan „tér” és „idő” dimenziókban zajlott (csak a megértés kedvéért használjuk e fogalmakat). A káoszban gőg és tehetetlen düh közepette vergődtek, mígnem öntudatukat is elvesztve halálszerű állapotba kerültek. Isten örökéletű teremtményeiként létüket nem veszítették el, de saját erejük teljesen kimerült (a sötétség nem engedte át az éltető világosságot). A káosz fogságába kerültek.

A bölcs és szerető Mennyei Atya számolt az engedetlenséggel. Kegyelmi szózata az engesztelődés és szeretet éltető erejét törvényrendszeren keresztül munkába állította. Törvényeivel körbe fogta a káoszt. Hét lenyűgöző (újra-) teremtési korszak keretében a *káosz megsűrűsödött „anyagát” anyagi világok formájában kiemelte a sötétségből*, az anyagba fagyott „halálos” álom állapotában lévő *bukott szellemekkel* együtt. Ettől azonban még *az anyag maga törvénytelen*, megsűrűsödött szellemi fluidok konglomerátuma, míg *az anyagi világ (-ok) Isten bölcsességének és szeretetének bizonyosságai.* E világok lakhelyül és egyben munkaterületül szolgáltak a bukott szellemek részére. Feladatuk a törvényes munkálkodás során (e világok működését meghatározó törvények keretei között) az anyag újra „szellemesítése”. Ezáltal önmaguk előrehaladása, majd visszatérés a tiszta szellemi tökéletesedés korábban elhagyott törvényes

útjára. E világok vezetését az „időközben” tökéletességre jutott, hűn maradt első teremtésű szellemek látták (látják) el.

A teremtő szakadatlanul áramló *életerejének és csodálatos törvényeinek* egyik szemmel látható jele az *evolúció*, mely megnyilatkozási lehetőséget ad az anyaggá „sűrűsödött” szellemfluidok (=érzések, gondolatok és törekvések) törvényes formában való kifejeződéséhez - az Istentől folyamatosan kiáradó *élet principium által*. A téves és elhomályosult materialista szemlélet ezt az anyag saját fejlődésének tulajdonítja. A Mindenható végtelen és dicsőséges műveként az anyagi mindenségben végig haladó „élethullám” folyamatosan váltja meg az anyagot.

E vázlatos kép még nem teljes az anyagi mindenség struktúrájának és az emberi létnek magyarázatához, ezért azt a következő pontban ismertetjük.

3. A világmindenség és az anyagi mindenség felépítése(**)

Az emberi fogalmak korlátos volta miatt fizikai analógiák használatára kényszerülünk a mindenség vázlatos megértéséhez. De tudnunk kell, hogy a *tér és idő dimenziók* csak a bukottság egy bizonyos mélysége *alatti* szellemek számára jelentenek adekvát működési közeget. A mindenség felépítésében az anyagi és csillagászati fogalmak is csak a megértést szolgáló analógiák, ámbár – mint később látni fogjuk – a bukottság különböző fokozatai felé folyamatos az átmenet az őszanyag- félanyag- anyagi fokozatok között (csak ez utóbbi érzékelhető a fizikai síkon testet öltött ember számára).

Ugyanígy, a teremtő és teremtettség hármasság tagozódása fogalmak híján csak analógiákkal írható le az emberi világunkban:

- *Szellem* az örök tudat intellektus és mozgató központ
- *Erő* a szellem által kifejtett hatás
- *Anyag* az amire az erőhatás irányul, elfogadva azt valamilyen „produktum” jön létre (pl *szellem-fluid*: gondolati, akarat és érzés megnyilvánulás).

Isten szelleme a mindenség központja, a végtelen hatalom, intellektus szeretet és bölcsesség „hordozója”.

Isten ereje az akarata által kinyilvánított *teremtőerő*,

Isten „anyagi” megnyilvánulása az ősvilágosság, melyben a teremtőerő hatására – emberi fogalmakkal leírhatatlan módon – önálló és örökléttel rendelkező, a *hármassággal* felruházott szellemek hívatnak életre, a Teremtő egy-egy gondolata szerint, a fejlődés és tökéletességre jutás csí-

rájával. Az egyéni „név” az örök étellel rendelkező isteni szikra, melynek a mindenségben meghatározott rendeltetést kell betöltenie.

A mindenség központja a Teremtő Mennyei Atya, kinek szeretete, életet adó világossága szakadatlanul árad a mindenségre, étellel telítvén azt. Törvényes (hűen maradt) szellemgyermekai a teremtés támaszai, akik tökéletes egységben (de önálló tudattal, akarattal) kiveszik részüket a teremtésből. „Isteni” hatalmuk és teremtőerejük azonban relatív, mivel az Atyától nyerik azt. **E hűen maradt, és tökéletességre jutott szellemek lakhelyei, és törvényes szellemfluidjainak hordozói az ősnapok**, melyek éltető „világossága” és „melege” az Atyáéval teljes egységben „besugározza” és *élteti a mindenséget* (ismét hangsúlyozzuk a fizikai fogalmak képletes alkalmazását). Innen kaptak küldetést az első teremtésű szellemek a káosz rendezésére.

Az ősnapok „vonzása” és éltető „sugárzásának” hatására a Teremtő bölcs törvényei közepette kezdetét vette *a káoszból való kibontakozás* folyamata, melynek során az ősnapok körül „keringő” világcsírák, majd világok fejlődtek ki. Ez új világalakulások fejlődését tehát a hűn maradt - kiválóvá és hatalmassá fejlődött - első teremtésű szellemek (messiások) irányították, akik feladata az ellentét megváltása volt erejükkel és intelligenciájukkal. Az ellentét tehát törvénybe foglaltatott. **Az újonnan fejlődő világok hét nagyszerű világfokozaton keresztül haladtak a messiások irányítása alatt.** E hét fokozat mai fogalmainkkal leegyszerűsítve magába foglalta a földtörténeti korok analógiájára a mikroszervezetek, sejtek, növényi és állati életformák kifejlesztését a megfagyott fluidokból („anyag”-ból). Végül sejtesített élő fluid burokokban megtörténhetett a korábban megdermedt fluidban mozgásuktól és öntudatuktól megfosztott ellentét szellemek életre ébresztése. *A Biblia teremtéstörténete képi formában* mindezt a maga nagyszerűségében mutatja be. (Azonban még itt se gondoljunk az általunk ismert sűrű „anyag”-ra).

Az életre ébredt **szellemek egy része** töredelmesen belátta tévedését és teljes erővel munkálkodott a törvényes úton, szellemesítvén világát elérte tökéletességét. Az ősnapok körül keringő világok **másodrendű napokká** fejlődtek, e szellemek törvényes lakhelyeként.

Másik részük viszont megátalkodott és szembe fordult a törvénnyel, a megátalkodottságban, tagadásban „kiválóságra” tett szert. Most már korábbi tévedésével szemben **tudatosan** Isten nélküli birodalom létrehozásán munkálkodott. *A természeti törvénnyel* szemben azonban tehetetlennek bizonyultak, mert **a törvény elkülönítette őket**. A salakos anyag (törvénytelen fluidok sűrűsödése) egyszerűen kivetett a másodrendű napokból „tűzkarikák” formájában az ellentét szellemekkel együtt. Akik most már nem veszítették el öntudatukat, gonoszságuk démonivá „fejlődött”.

A másodrendű napok „vonzása” törvényes fejlődési pályára kényszerítette a kivetett tűzkarikák „anyagát”, amelyből újabb világok, majd **harmadrendű napok** képződtek. A tűzkarikák kiválását és a belőlük való világképződéseket **a lefokozódások spirálkörének is nevezhetjük**, mivel – mint később látni fogjuk - ez **a lefokozódás folytatódik: negyed-, ötöd-, és hatod rendű naprendszerek formájában**. E lefokozódási spirálkörben a Földünket is magába foglaló naprendszer középpontja **hatod rendű (!)** nap. Ugyanígy a Tejútrendszer egy **ötöd rendű naprendszer**. Ebből már fogalmat alkothatunk a teremtettség „méreteiről”, a félszázados és anyagivá sűrűsödött extra galaxisok „hierarchiájáról”, a bukás mélységéről és földünk süllyedtségéről.

A másodrendű napokon maradt, törvényes útra tért és azon munkálkodó szellemek befejezván „vezeklési” feladataikat visszatértek az általuk korábban elhagyott törvénybe. A másodrendű napok átmenetileg „lakatlanokká” váltak. A mindenség bölcs alkotója a szeretet és kiengesztelődés jegyében – itt nem részletezett nagyszerű fejlesztési folyamat segítségével - un. **másodteremtésű szellemekkel** népesítette be a lakatlanná vált világokat. E törvényes és szép **paradicsomi világok szellemiek** voltak, mivel ez felelt meg az isteni célnak: **összekötő és kibékítő kapocsként** működni a törvényes felvilágok és a megátalkodott bukott szellemek alvilágai között. E kibékítő kapocs az ellentét megtérését szolgálta. Lakóit a messiások tanították, **feladatuk a törvényes fejlődés** és a tökéletességre jutás. Munkájuk közé tartozott a bukott alvilágok felőli kísértésben való helytállás, mivel ezáltal a példamutatás által segítették a bukottak megtérését. Tisztában voltak az ellentét létezésével és működésével, mégis bekövetkezett a **harmadik szellembukás**, a tilosra irányuló **kíváncsiság** által. Ezt követően (itt nem részletezett folyamat során) az engedetlenségükhöz **az érzékiség és a gőg is párosult**. Az alacsonyabb világokban előidézett káoszt a törvények folyamatosan „rendbe tették”. A lefokozódás további spirálkörében **negyed, ötöd és hatod rendű naprendszerek** képződtek egyre anyagiasabb és érzékibb világokkal, hiszen a kiválások mindig Isten törvényeivel való szembe helyezkedés folytán jöttek létre. Ugyanakkor e világok sűrűsége, tápláléka megfelelt a bukottság szintjének, így **törvényes fejlődést** biztosított az Örök Szeretethez való fokozatos visszatéréshez. Nagyszerű - a Bölcs Gondviselés törvényei szerinti - fejlődés keretében, itt nem részletezett módon, de hihetetlen csodálatos precizitással folyt és folyik a bukott szellemek, erők és az anyag szakadatlan **megváltása**. (ld.még:II./5, III./4, VI./5.pontok alatt)

4. Az anyagi világok teremtése és fejlődése. A Föld(**)

Az előzőekben igen leegyszerűsítve vázolt teremtési és helyreállítási folyamatban láthattuk, hogy a törvény mindig kiközösíti a leginkább ellenszegülő szellemeket, erőket és anyagokat. Ezáltal *a lefokozódás spirálköre mentén újabb naprendszerek és világok keletkeznek* a kiválások és újraképződések - a törvény által irányított – rendszerében. E kiválások és újraképződések egyben távolodást is jelentenek Istentől, ugyanakkor azonban a törvény biztosítja felemelkedésük lehetőségét, és ez is szakadatlanul folyik. ***Tehát a többszörös bukás Isten szeretete és kegyelme által többszörösen kerül kiengesztelésre és helyreállításra.***

A Szentírás Teremtéstörténete tudományosan helyes, hittanilag igaz nem lehetne, ha csak a Földre szorítkozna. ***Az egész mindenségről szóló képet öleli fel.***

Így szól: „Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött. Isten szólt: „Legyen világosság”, és világos lett. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A világosságot nappalnak nevezte Isten, a sötétséget pedig éjszakának. Azután este lett és reggel: az első nap.” Keressük ebben képletesen leírva a holt anyag életre keltését, a mindenség felébresztését. Isten, az ég, a sivár föld és a sötét mélység: Isten, az ősvilágosság és a holt semmi.

Isten így szól: „Legyen világosság” - és a mindenség életre kelt. Isten lelke a víz felett annyi jelent, mint Isten az ősvilágosságban.

A második napon Isten így szól: „A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat, és alkosson válaszfalat a vizek között. Úgy is lett. Isten megalkotta a szilárd boltozatot, és elválasztotta vele a boltozat **fölötti** és a boltozat **alatti** vizeket. Isten a boltozatot égnak nevezte”.

A menny az ősvilágosság, a víz az élő mindenség, mely az ősvilágosságot környezte. Az elsőteremtésű szellemek bukása következtében Isten elválasztotta a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket: az **ellentétet a törvénytől**.

A harmadik napon szólt Isten: „Gyűljenek össze az ég alatti vizek egy helyre és emelkedjék ki a száraz.”

Ez az ősnapok keletkezése. A teremtéstörténet nem említi az elsőteremtésű szellemek bukását, de később, az ördög kísértésénél a Paradicsomban meglévő tényként állítja oda.

A negyedik napon teremt Isten a csillagokat, és a napot, és elválasztja a napokat és az éveket egymástól.

Ez a részt sokan félreértették. A világok nem egyszerre és nem egyforma gyorsan fejlődtek

Az ötödik napon teremtette Isten a vízi állatokat és a madarakat. Ezek valamennyi világ fejlődésénél megtörtént „földtörténeti korok” szerinti hüllők, növényevők és madarak fejlődését jelentették.

A hatodik napon teremtette Isten az élő állatokat és magát az **embert**. Ez a korábbiakban nem részletezett másodteremtési mű keretében történt. A *Biblia által írottak szerint Isten az embert a földből teremtette és leheletével adott neki életet. Igen!* A korábban törvénytelen szellemfluidok Isten egy teremtő gondolata által váltak élő szellemi princípiummá (un „embrió szellemmé”) az Istenből áradó életerő szakadatlan fejlesztése közepette. Ugyanis a törvénytelen szellemi fluidokra is hatott az isteni életerő szakadatlan kiáradása és a törvények fejlesztő ereje. Így elérvén a fejlődésük csúcspontját az isteni gondolat a mechanikus életprincípium életető ereje mellé értelmi (szellemi) princípiumot helyezett beléjük. ***Leírhatatlanul hatalmas és dicsőséges műve ez a Teremtő Mennyei Atyának.***

A teremtéstörténet a bukásig csupán a teremtés vázlatos képének tekinthető, a nagy egészre vonatkoztatva ősigazságnak kell elfogadnunk. A Paradicsomban való bezártság a *természettörvény* védelmét és egyben a „tilos” határokat is jelentette. ***Ádám és Éva*** (=duális egységben élő paradicsomi szellemek) hallotta(ák) az angyalok hangját, amely figyelmeztette őket az ellentétbe való közeledés és a vele való érintkezés veszélyeire és következményeire.

A bűnbeesés és a bukást követő paradicsomi kiűzetés, a kígyó megátkozása mind mély allegorikus igazság. A lefokozódás spirálkörében a tűzkarikák formájában történt kiválások és új világalakulások során jutunk el az eredeti paradicsomból (másodrendű napok) a Földünkig, mely – mint korábban említettük - egy ***hatod rendű*** naprendszerben foglal helyet. Ugyanígy a Tejútrendszer ***ötöd rendű*** naprendszer. Szintén korábban már említettük, hogy a lefokozódással egyre sűrűbb és anyagiasabb világalakulatok keletkeztek, melyek nagy száma csillagászati mértékekkel sem fogható át. Tudjuk tehát, hogy e világok „anyagát” törvénytelenül sűrített *szellemi fluidok* alkotják, de ugyanakkor fontos ismételten megjegyeznünk, hogy ***maga a természet, mely életető atmoszférát biztosít a törvényben való munkálkodáshoz és javuláshoz tiszta, igaz, és a gondviselés hatalmas kegyelmi ajándéka.***

5. A megváltásról(**)

Előttünk tehát a mindenség nagyszerű képe, mely a központ „körül” kifejlődött (a törvények által) ősnapoktól kiindulva a lefokozódások és kiválások sorozatában alakult. Egyre „sűrűbb” és anyagiasabb naprendszereken keresztül magába foglalja a Földet, mint egy hatod rendű naprendszer bolygóját. E világokat különböző fokozatú szellemek lakják, a tökéletességre jutott első teremtésű szellemektől a sötétséget „vezető” démonokig, akik nem kapnak lehetőséget a fizikai síkon történő testet öltésre (ld. erről még később).

Minden világ összhangban van lakóinak szellemi „szintjével”, azaz a tökéletességre jutottak fényhazájától a paradicsomon át, különböző „fejlettségű”, - vezeklő, és alvilágok a bennük lakó szellemekkel. A földi világ felett számos magasabb világ létezik, melyeket szintén bukott szellemek lakják, de nem sülyedtek olyan mélyre, vagy vezeklési (felfejlődési) ciklusukat letöltvén magasabb létsíkon munkálkodnak. E világok szépsége és boldogsága felülmúl minden emberi képzeletet. Ez jelenti az *Atya házában lévő sok hajlékot, melyről Jézus beszélt tanítványainak.* A szerető Mennyei Atya éltető szeretetének, életerejének („Szentlelkének”) kiáradása, bölcs törvényei és a mindenség támaszait jelentő messiások szakadatlan tevékenysége nagyszerű és dicsőséges művet alkotnak a **bukott mindenség megváltásával**, melyből a törvényes útra lépett bukott szellemek is kiveszik részüket. A megváltás 3 síkon megy végbe:

- A **szellem megváltása**, mely jelenti a bukottak megtérését, vezeklését, és törvényes munkálkodásuk általi előrehaladását egészen a tökéletességig
- Az **erő megváltását**, mely jelenti a törvénytelen érzések, akarati erők és egyéni „teremtések” törvényessé alakítását,
- Az **anyag megváltása**, mely jelenti a sűrű anyagú (törvénytelen szellemi fluidokból alkotott) világok anyagának átszellemesítését, „hatványozását”, melyből a világokon élő fizikai síkra testet öltött szellemek is kiveszik részüket

A megváltás tehát a mindenség bukott részének Isten szeretetéből fakadó helyreállítása és üdvösségre vezetése, melyben különleges szerep jut az egy-egy világ vezetésével megbízott messiásoknak, akik Isten akaratát tökéletességükből fakadó odaadással és hatalommal viszik véghez, az adott világ fundamentumának lerakásától a dicsőséges üdvözítésig. A megváltó mint valóságos személy tehát túl a testet öltéssel és sok szenvedéssel járó nehéz küldetés(-ek)en szakadatlan benne van az adott világban. A **Földünk királya, vezetője és messiása Jézus**, akinek szavai „...veletek vagytok a világ

A kezdet

végezetéig” hatalmas, odaadó és áldozatos munkálkodást jelent, mindaddig, amíg a „századik juh” is megkerül. Örvendjünk hát az örömhírnek és az egyetemes üdvösségnek.

6. Véges és örök törvények. Tér és idő. (**)

A mindenség teremtésének vázlatos leírásából láthattuk, hogy *az ellentét nem Isten teremtménye*, hanem a szellemek végtelen lehetőségét jelentő szabad akarat velejárója – a teremtettség egy kisebb hányada esetén. A még el nem ért tökéletesség magában hordozza a tévedésből fakadó szembefordulás lehetőségét.

A Bölcs Mennyei Atya számolt gyermekei engedetlenségével (hiszen ezzel még egy jó földi szülő is számol gyermekeinél), szeretetét nem vonta meg a szembefordulóktól. Bár hatalmában állna megsemmisíteni minden törvénytelen, ehelyett törvénybe ölelte az ellentétet. Végtelen szeretetéből és bölcsességéből fakadóan *olyan törvényeket alkotott, melyek biztosítják valamennyi ellenszegülő - (a legkeményebbeket is beleértve) - megfordulását és üdvösségét, anélkül hogy kényszerítené őket, és a szabad akarat isteni adományát megvonná* tőlük. E feladat emberi logikával megoldhatatlan, mert annak ellentmond.

Az anyagi mindenség káoszából történő nagyszerű kiemelését és világalakulásokat láthattunk az eddigiekben, (melyet a megváltás kozmikus méretű művének is nevezhetünk). Ezen túlmenően a teremtmények szempontjából is lenyűgöző törvényrendszer működik, melynek 3 síkja van:

Szeretet törvény, mely a mennyek országának egyetlen alaptörvénye, *Természettörvény*, mely a bukottak felemelkedésével kapcsolatos segítséget, haladást és munkafeltételeket foglalja magába

Kárhozat törvényrendszere, mely a legmélyebbre süllyedteket éleszti újra és vezet elképzelhetetlen szenvedéseken keresztül a kegyelem „napfényére.”

E törvények hatálya „alatt” valamennyi teremtett szellem, köztük az emberek is eljutnak a mennyek országába, ahol mai eszünkkel felfoghatatlan öröm és boldogság vár ránk, mely aktív, alkotó és kifogyhatatlan. A kárhozat-, és a természeti törvények *átmeneti hatályúak*, mivel a bukottság egy adott szintje alatt fejtik ki működésüket. *Részletektől eltekintve* e törvények hatálya alatt áll a bukottságból felemelkedő *anyagi világok fejlődése*, valamint az örök életre predesztinált szellemek számára az *átalakulás és változandóság, a múlandóság, a szenvedés és halál megtapasztalásának iskolája*, csakúgy, mint a szabadságra teremtett szellemek számára az anyagi síkon történő testet öltések nehéz feladata és korlátjai, a szenvedések megélése, stb.

Példaként néhányat említve: *Az életre ébredés törvénye* az isteni kegyelem életet sugárzó erejének hatására lassú és öntudatlan mozgással felébreszti az elkárhozott fluidokba süllyedt szellemeket. **Az ok-okozati törvény** (vagy szenvedtetve nevelés törvénye) nyers erővel, kíméletet nem ismerő szoros korlátjaival űzi a szellemeket a jónak keresésére. Ezek az élet legalsó határai a bukottak részére, de „meleg” fejlődési helyek az először öntudatra ébredtek részére (vad népfajok, ősemberek), akiknek tudatában a jó és rossz fogalma még nem különült el egymástól. **A szervező életerő törvénye** a fluid kategóriák elkülönítését, azok életerővel való ellátását és fenntartását biztosítja, előkészítvén *a születés törvénye* számára. A fizikai világ a legszélesebb létforma a bukott szellemek számára, hiszen ismét előttük áll a végtelenség, melyben viszonylag szabadon mozoghatnak, ha elfogadják Isten kegyelmét vezetőül. **A kegyelem** abban van, hogy a szellem mozoghat, dolgozhat akár jót, akár rosszat. A jóért jó eredményt, a rosszért rossz eredményt tapasztalhat. És ez a fontos. A múlandó lét leperreg és a **változandóság eme világában az örök, változhatatlan törvények betűit tanulja meg a szellem**. Minden betűvel többet tud meg abból a nagy és titokzatos rejtélyből, melynek neve **örök élet, végtelenség**.

A múlandóság világa szükségszerűen magában foglalja a *halál törvényét* melynek műhelyéből a *minősítési törvényből* minden szférába vezetnek utak Krisztus földi küldetése óta és a feltámadás egyre tart. Vezetnek utak a szenvedő fluidi állapotokba is, melyek jelentik a poklot, - e süllyedés a felemelkedéshez hasonlóan fokról fokra történik, míg a szellem megtérése lehetetlenné válik és a gonosz eszme megszemélyesítője lesz. Az ilyen szellemet az írások „ördög” névvel jelölik meg. Az ördögi állapotig süllyedt szellem nem ölthet testet stb. stb. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy **a tér és idő** a szellemi felemelkedés segítésére alkotott átmeneti sémák, melyek a bukottak számára éppen a múlandóság és e sémák korlátjainak megtapasztalása által nyújtanak hathatós tanulást és fejlődési-javulási alkalmakat. A törvényes útra térve, bizonyos javulási szint elérését követően e sémák megszűnnek a szellem számára létezni, az átmenetiség helyett **a szeretet örök törvényének** hatálya alá kerülnek.

III. AZ EMBER

1. Az ember teremtése. A férfi és a nő(**)

Az anyagi mindenség teremtése – amint azt (a 3. pontban) korábban kifejtettük – a káosz újjáépítésével történt, melynek során a folyamatos ellenszegülés következtében a lefokozódás spirálköre mentén *másod-, harmad-, negyed-, ötöd-, és hatod rendű naprendszer*ek fejlődtek. A lefokozódás ellenére Isten szeretete és törvényei a szellemek bukottsági szintjéhez igazodó világokat hívtak életre, melyek törvényes lakhelyül szolgáltak és mindenkor a felemelkedés munkaterületei is voltak. Az üdvösségre hívó kegyelmi szózat besugározza a mélyre süllyedt világokat is, ahol az adott világ messiása irányítja az üdvösségre vezetést, ha kell hatalmas és nehéz küldetések árán is. A Föld egy *hatod rendű* naprendszer bolygójaként a legmélyebbre süllyedt világok egyike, melyen a szellemi ébredés különböző fázisában lévő szellemek tanulják újból a szeretet ABC-jét.

Az ember a másodteremtésű (a második szellembukást követően létbe hívott) paradicsomi szellemek azon csoportja, akik elbuktak és megátalkodottságukban többszöri lefokozódással jutottak mai állapotukra. Részese volt a paradicsomi bűnbeesésnek, és sajnos az azt követő sorozatos tévelygésnek, melynek során megjárta a harmad-, negyed- és ötöd rendű lefokozódást és az ennek megfelelő világokat. *Mindegyik világfokozaton bőséges lehetőség nyílt a megtérésre, megfordulásra,* így a földön is. Ezt természetesen a szellemek jó része megtette, míg másik részük (köztük mi földi emberek) makacsul ragaszkodott tévelygéséhez és tovább süllyedt. Ezért hordozza a földi ember magában a bukottságából adódó „eredeti” bűnt, mert annak *személyes felelőse és részese volt.* Ez magyarázza a bűn és gonoszság állandó és hatalmas jelenlétét a világban, egyáltalán *Isten létének megkérdőjelezését* és a boldogság „kék madarának” hiába való keresését. Hihetetlen süllyedtségünk egyik legszomorúbb bizonyítéka a Megváltó előre kitervelt meggyilkolása a „hit” védelmében. Sorolhatnánk a szörnyűségeket, és megállapíthatnánk, hogy az un. civilizáció fejlődése lényegében nem sokat változtatott az emberen.

Az ember tehát szabad és tiszta szellemként teremtett, de elbukott. A biblia teremtéstörténete ősigazság, mely képi formában adatott meg, hogy minden idők embere a tudomány fejlődésétől függetlenül megérthesse saját „eredendően” bűnös voltát, mert ennek megértésén keresztül juthat el *saját tökéletlenségének belátására,* ami a megtérés alapvető feltétele. Hiszen a gögős, saját magában és tudományában hívó, Istenét megtagadó ember ellentét szellemként még a sűrű tévelygés és tudatlanság homályában él. A mennyek kapui valójában nincsenek zárva előtte, de ő nem hisz, és a „menyegzői meghívásnak” nem tesz eleget. A paradicsomi kiűzetés

képi formában azt a szomorú igazságot tárja elénk, hogy *mi magunk közösítettük ki magunkat* a boldogság világaiból. Az előzőekből azt is láttuk, hogy itt *nem egyszerűen téves döntésről* és a „szülői tilalom” egy alkalommal való megszegéséről volt szó, hanem hosszú-hosszú folyamatról. *A tévedés makacssággá és göggé fajulva folyamatos szembehelyezkedést eredményezett az isteni akarattal.* Az összhang megbontásán túl ennek káros volta az egyén szempontjából abban mutatkozott meg, hogy lehetlenné tette saját tévedésének belátását és a töredelmes megfordulást. *Isten törvényei különítették el a megátalkodottakat,* a korábbiakban ismertetett kiválások formájában. Egy-egy ilyen világ érésének, fejlődésének folyamán Isten napja egyaránt süt jókra és gonoszakra, mígnem elérkezik az aratás, amikor az értékes termést külön kell választani a „konkolytól”. E különválás a „világvége”, mely drámai erejű történesek formájában *szellem erő és anyag kiválással jár a „külső sötétre”,* ahol emberi léptékkel örökkévalóságnyi újjáalakulási folyamat során újabb világalakulat képződik,- az evolúció lépcsőinek végigjárásával. A szellemek felébredése, testet öltések sorozata, szenvedés, halál képezik a „gyógyító intézet” eszköztárát.

Szólnunk kell még az *ember kétféle, lényegi lelki különbséget mutató megjelenéséről: a férfi és nő lényegéről.* Bukás előtt a szellemek *duális párokként* léteztek, mely kapcsolatban szoros fluidikus kötelék kötötte össze a rugalmas, elfogadó, külső hatásokat felfogó (a tanulást és haladást biztosító) felet a teremtő, hatni tudó, erőt kifejtő féllal. E páros képviselte a mennyekben kötött házasságot, egymásnak tökéletes kiegészítői, társai végtelen szeretetben és boldogságban. Duális egységükben képesek a teremtésre (*szellemi princípium kivételével, mert az egyedül az Atya hatalmában áll*), alkotásra, mely hatalmat, gazdagságot és dicsőséget is biztosított számukra - a teremtés művének aktív részeseként. *A bukással e duális egység kettétört, külön-külön „női” (elfogadó) és „férfi” (ható) szellemekre.* Zavarodottságukban elveszítették teremtő erejüket, idegen duálféllal ideiglenes összekapcsolódásra voltak csak képesek, mely csábító volta ellenére sok szenvedést, békétlenséget és konfliktust eredményezett. *De soha nem felejtették el eredeti társukat,* akit már felismerni sem voltak képesek a rájuk rakódott bűn és homály rétegek miatt. Idegen duálféllal való átmeneti egyesülésük torz és visszataszító „eredményeket” produkált, mely az *isteni életprincípium hatására megvalósulási formát keresett és talált,* gonosz állatok és mérges növények formájában. Egymás keresésének kiolthatatlan vágyából alakult ki a mélységes lefokozottságot mutató, a tiszta duál érzés elsalakosodott formája a *szexualitás.* A szexualitás önmagában torz és törvénytelen érzése azonban adekvát a mélységesen bukott szellemek állapotával, ezért az isteni gondviselés törvénye szigorú

keretek között *munkába állította, a javulás eszközévé is tette* egyben, - csak úgy, mint a szenvedést és halált, mint a bűn fő produktumait. A **szexualitás szöges ostorként hajítja egymás felé a férfit és a nőt, a házasság egyedüli törvényes keretei közé, ahol a gyermekvállalás és nevelés áldozati oltárán magasztosabb, önfeláldozó szeretetté ég el.** Valójában az idegen duálféllé váló kapcsolat szükségszerűen egyenetlen, súrlódásokkal és konfliktusokkal terhes, de egyedül ebben a formában válhat képessé hosszú fejlődési turnusokon keresztül saját duálfélének felismerésére és újbóli egyesülésre.

2. Az ember feladata, sorsa és küldetése(**)

Az ember feladata, sorsa és küldetése egyetlen szóval foglalható össze: az **üdvösség.**

Isten végtelen szeretete és bölcsessége folytán a törvény munkába állítja az ellentétet, ily módon – a szabad akarat sérelme nélkül -egyszer „minden térd meghajlik”, **minden** teremtetett szellem eljut az üdvösségre. Nem mindegy, hogy milyen úton és mennyi szenvedésen keresztül. Ez már az egyén saját felelőssége, és szabad akaratlanul meghozott döntéseinek múlik. A földi élet hatalmas kegyelmi ajándék, melyben a testet öltött szellemek sokoldalú kiképzést nyernek egymás tökéletlenségeinek elviselésén és a szenvedéseken keresztül. A **szenvedés és halál nem Isten büntetése**, hanem a bűn következményeinek „munkába állítása” az ember javulása érdekében. **A halál a tökéletlen és bűnös élet múlandóságát és tarthatatlanságát hivatott „tanítani”.** A múlandóság megtapasztalása során feltámad az ember vágya az örök életre, a szenvedéseken keresztül megtanulja, hogy „ne kívánd másnak, amit magadnak sem kívánsz”. E tanuláshoz egyetlen testet öltés nem elegendő, hiszen ki kell égni a bűnnek azáltal, hogy az ember „megundorodjék” tőle. Az anyagi lét azért különlegesen jó iskola, mert éppen a változandósága és múlandósága folytán az emberszellem nem tud tartós kárt okozni saját magának és a mindenségnek, ugyanakkor más ember által elszenvedti saját téves teremtésének (=bűn) hatásait, és előbb utóbb belátja, hogy a **szeretet az egyetlen útja a boldogságnak.**

3. A bűn a szenvedés és a halál(**)

Az eddigiekből következően tehát a **bűn az Istentől való szellemi elfordulás** betegsége, mely megfosztotta a szellemeket szabadságuktól erejüktől, továbbá megbontotta a mindenség fejlődésének harmóniáját. A szellem olyan elhomályosulása, mely káros és értelmetlen úgy a szellemre, mint környezetére. Ez utóbbi kiküszöbölésére különíti el a Törvény az egészségesektől saját állapotukkal adekvát anyagi világokba és azok szel-

lemi szféráiba, ahol egyúttal a gyógyítás körülményei is biztosítottak számukra. E világokon való sorozatos testet öltés során különböző társadalmi és élethelyzetben sokoldalú „gyógyítást” kapnak, míg eljutnak a bűntől való megtisztulásig. A *szenvedés a bűnös szellem teremtménye*, melyet a *Gondviselő Szeretet kegyelme a gyógyítás orvosságává, eszközévé alakította*, mely egyrészt viszonyosság alapján megtapasztalást nyújt az általunk elkövetett gonoszságok másoktól való elszívására, másrészt felébreszti a vágyat a jó, az igaz és örök élet iránt. A szenvedés képes elhomályosultságukban Isten létét is tagadó emberek szemének felnyitására (megtérésére), nagy elhatározások „pálfordulások” kiváltására. *A halál fájdalmas elválás és átalakulás*, melynek hatalmas erejét, megrendítő voltát jól érzékelteti Megváltónk könnyekre fakadása Lázár sírjánál. (annak ellenére, hogy Jézus örök életbe vetett hite, tudása megkérdőjelezhetetlen). Mélyre süllyedt világok fejlődésének törvénye, mely dicső és tévelygő életet egyaránt a múlt „süllyesztőjébe” teszi. Egyrészt a feltámadás és öröklét iránti vágy felébresztését szolgálja, másrészt elválasztja ugyanazon szellem különböző életszerepeit egymástól, - biztosítván a sokoldalú tanulás és megtisztulás lehetőségét. Láthatjuk még így is számos embertársunknál az „*egyszer élünk, most használjunk ki mindent*” káros és makacs tévelygést mutató szemléletet.

4. Az ember megváltása(**)

Az ember bukottsága és tévelygése ellenére kedves és értékes a Mennyei Atya számára, akinek szeretete soha nem szűnik meg felénk, akinek gondviselése szakadatlan, aki minden egyes hajszálunkat számon tart, még ha az informatikában (is) jártas gögös ember számára ez egyszerűen képtelenség és lehetetlenség. Isten szeretetéből következik, hogy *teremtményeinek végtelen boldogságát jelentő üdvösség a tervezett öröksége*. Márpedig lehet-e bárki és bármi, aki és ami megakadályozhatná az egyetemes üdvösség isteni tervének megvalósulását? Mint említettük az emberi logikát meghaladja az a tény, hogy a szellem *relatív* isteni hatalommá fejlődésének feltételét jelentő *szabad akarat* hatalmas ajándékának *megvonása nélkül* végül mégis csak *eggyé lesz a sok akarat* a boldogságban és üdvösségben. A tökéletes egységre jutás nem jelenti a saját akarat és személyiség megszűnését és Istenbe olvadását. Jézus magasztos – az emberi értelem által alig felérhető - szavaiból érzékelhetjük ezt, amikor így szól: „...én és az Atya egy vagyunk” (Jn.10.30.), holott még azt is mondja: „...Ha szeretnétek, örülnétek, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam.” (Jn.14.28). Továbbá:...” *Megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítettél, hogy eggyé legyenek, amint mi egy va-*

gyunk: én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen eggyé legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szerettél. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a világ teremtése előtt szerettél.” (Jn.17.22-24.) Általánosságban kimondhatjuk, hogy **a megváltás a bukottság egyetemes üdvösségre vezetése.** Maga a szó is azt fejezi ki, hogy valamilyen külső segítség menti meg a bajba jutottakat. Ahogy a tökéletlen földi szülő sem mérlegeli bajba jutott gyermekének megsegítését, - függetlenül attól, hogy saját hibájából, vagy mások miatt került nehéz helyzetbe, - a Mennyei Atya tökéletes szeretete még inkább segít: „*Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet?...Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszzen e kicsik közül.*” (Mt. 18.12-14). Márpedig ki vonhatja kétségbe Isten akaratának végső kiteljesedését? A megváltás Jézus személyes eljövételének különleges kiemelkedő eseményén túlmenően nem szorítkozik térben és időben az Üdvözítő anyagi testben való földi működésére, és különösen nem a barbár kereszthalál kínjaira. Ő benne volt és személyesen irányította (és irányítja) e világ fundamentumainak felvetését, - a föld csillagászati kialakításától az evolúció folyamatán át az ember „megjelenéséig” (a bukott és elhomályosult ellenszegülő szellemek anyagi testben való felébredéséig). A vad és primitív ősembert is tanította, - spirituális irányultságát a pogány fétisek, vad és torz „istenségek” a Nap-, és Hold imádatán keresztül **végtelen szelíd és céltudatos módon vezette az egy istenhítre, mely a választott népben verhetett gyökeret.** Az ószövetségi Szentírásból már nyomon követhetjük, hogy milyen rögzös és „kalandos” út vezetett a tízparancsolat átadásáig, ill. onnan a prófétákon át Jézus személyes földre érkezéséig. Ő nehéz küldetése által elhozta a legmagasabb tanítást, amit a bukott világra egyáltalán el lehetett hozni: az üdvösségre jutás világos és egyszerű tanítását, az emberi fogalmak korlátjai ellenére is végtelen fényvel. Munkája azóta sem szünetel, hiszen mint mondotta: „...*én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.*” (Mt 28.19).

5. Testet öltések a földön. Vezeklés, misszió, tanulás. ()**

Az eddigiekben láttuk tehát, hogy az ember hosszú és megátalkodott szembefordulás következtében *mélyre bukott paradicsomi szellem,* aki anyagi világban, *anyagi testben járja újra a szeretet iskoláját.* Bár a bukás mérhetetlenül hosszú folyamat volt, a visszatérés lényegesen rövidebb, de azért *nem mentes a fáradságos munkától és tanulástól.* A föld - mint világ -

működése jó ideje tart, a fizikai síkon és az azt övező szférák szellemi világaival együtt. Gondoljunk csak ennek az iskolának alacsonyabb osztályaira, amikor ősemerként kellett megküzdenünk a számunkra vad és ellenséges, - sokszor félelmetes - természettel. De mi voltunk a vízőzön által elpusztított elsüllyedt bűnös világ lakói, melyről csak töredékes emlékeink vannak (pl. Atlantisz), csak úgy, mint egymással vad ellenségeskedésben élő barbár közösségek tagjai, akik kegyetlen mézárklással járó háborúskodásokban gyilkolták egymást.

Gondoljunk csak bele: Több mint 2500 évvel a tatárjárás előtt már megadatott az emberiség részére a **tízparancsolat**, melynek betartásával az egész emberiség relatív boldogságban élhetne, de nemhogy az emberiség, hanem *a keresztények sem tartják be!* Pedig Jézus messze előremutató módon töltötte be a törvényt, magasrendű ismereteket tanított a bűn lényegéről, a megbocsátásról, a felebaráti szeretetről, Isten jóságáról. Ha bizonyos szellemi fölényel tekintünk a múltba, akkor gondoljunk a világháborúk mérhetetlen gonoszságára és nézzünk magunkba. Csak azt ne mondjuk, hogy nekünk semmi közünk nincs hozzá. *Nincs okunk tehát azt hinni, hogy kis javulással jogosultak vagyunk a mennyei örökségre.*

Mindezzel csak azt kívántuk alátámasztani, hogy egyetlen földi élet nem elegendő a bűn levetkezéséhez, ahhoz testet öltések sorozatára van szükség. A **testet öltések** általában a földhöz tartozó szellemi szférákból történnek, és **igen fontos történései a szellem javulásának**. Egyrészt a korábban említett funkciója folytán, miszerint a tökéletlen szellemek egymástól elszenvedik mindazokat a tökéletlenségeket, melyekkel maguk is rendelkeznek, - ezáltal sokoldalú tapasztalathoz jutnak a büntől való elforduláshoz. Másrészt az *anyagi test az az „univerzális nyelv”*, mely lehetővé teszi a különböző fejlettségű szellemek találkozását (akár egy családi közösségen belül), ami szintén igen fontos módszere a tanulásnak. A szellemvilágban ugyanis lehetetlen a jobb szellemekkel való érintkezés, - ha csak nem a magasabb szellem átmenetileg magára veszi az alacsonyabb világ „anyagát”, ami mindig nehéz és áldozatos tevékenység. A testet öltéseket magasabb, ún. védőszellemek szervezik, meghatározván nagyvonalakban a születendő ember sorsát és betöltendő feladatait. Téved azonban aki úgy gondolkodik, hogy „ráérek még a javulással, ha most nem, majd a következő életemben sikerül”. ***Ez a testet öltés hatalmas kegyelmi ajándékának tékozlását jelenti, és súlyos következménnyel jár.*** Jobb esetben sokkal keményebb és szenvedés teljesebb újabb testet öltés formájában, rosszabb esetben a testet öltés lehetőségének megvonásával és más (súlyos szenvedtető törvények hatálya alatti) megtöretéssel (kárhoztörvény, pokol). Ilyen esetben rettenetes szenvedéseken keresztül vezet a hosszú út az újabb testet öltés lehetőségéig, amely testet öltés rövid pihenőt

és megmártózást jelent a fényben akkor is, ha az ily módon megszülető emberek földi szemmel a legnehezebb sorsok elszenvetői (afrikai éhezők, indiai mérhetetlen nyomortelepek lakói, stb.). Minden egyes életnek meszesemenő kihatása van az egyén további sorsára. Jézus nem véletlenül mondta például, hogy „aki fegyvert ragad, fegyver által fog elpusztulni..”. Gyilkosságok „ártatlan” áldozatai, háborúk „hősi halottai” igen nagy valószínűséggel valami ehhez hasonló cselekedtek korábban. A teljes összefüggés ismerete azonban a földi ember előtt rejtve marad, mert ezzel is visszaélne.

A földi élet fő funkciója tehát a vezeklés és tanulás, és mint ilyen sorsdöntő fontossággal és értékkel bír (minden egyes élet). Kizárólag az egyénen (és nem körülményein) múlik, hogy lassan, vagy gyorsabban járja ki ezt az iskolát, melynek sikeres elvégzéséhez mérhetetlen sok segítséget kapunk. Hatalmas öröm és boldogság azoknak az osztályrésze, akik kijárván ez alapfokú iskolát magasabb szellemi szférában folytathatják fejlődésüket. ***Ennek ellenére űk*** is egy-egy ***testet öltést vállalnak missziós szereppel***, hogy segítsenek valakin, vagy valakiken. Űk jelentik e világ sóját, űk az emberiség igazi szellemi vezetői akkor is ha bizonyos esetekben átlagos embereknek tőnnek, szenvedő élettell...

A világyége jelenti a teljes tanulási szakasz lezárását, amikor – mint korábban említettük – a megátalkodottak (akár az adott pillanatban fizikai síkon, vagy szellemi szférában élnek) kivettetnek a „külső sötétségre”, hogy a kárhózzattörvények súlyos szenvedtető hatása alatt újból előlről kezdjenek mindent a képződő új világban.

Mindez persze rendkívül vázlatos és leegyszerűsített képe a szellemi felemelkedés ezen szakaszának, melyet további magasabb szakaszok követnek...

6. Népek a földön. Sorsuk és küldetésük. ()**

Az eddigiekben láhattuk a föld helyét a kozmoszban, azonban további magyarázatra szorul a népek és nyelvek színes sokasága, titokzatos sorsa és rendeltetése. A népek (általában) egy-egy összetartozó szellemcsoportot képeznek, akik szellemi karakterük hasonlósága folytán együtt buktak és együtt „vezekelnek” ill. tanulnak. Meghatározott küldetésük van, meghatározott feladatot töltenek be a földi világban. A betöltendő feladatot az adott nép *rendeltetésének* nevezzük.

A maroknyi választott nép, a zsidóság feladata az egyistenhit eszméjének meghonosítása a földön. Amíg e rendeltetésüket betöltötték, addig Isten védelme alatt álltak. Addig legyőzhetetlenek voltak, fegyveres erejüktől függetlenül. Számptalan példa mutatja ezt a szentírásban. A folytatás

kétféle: amennyiben az adott nép végig viszi rendeltetését, az esetben befejezven földi feladatukat más, magasabb szellemi régióban folytatják útjukat. Jellemzően azonban az történik, hogy a magasabb rendű eszmére való irányultság megfordul, és anyagi eszközökre fordítódik. Fegyverekre, várakra, hadseregre, mely „védelmi” gyűrűt képez a téves irány megerősítésére, - földi értelemmel értéknek vélt kincs, arany, drágaságok felhalmozására. Mindennek betetőzéseként kezdetét veszi az élvezetek árjában való elmerülés. Ezáltal az anyag lekötötte a magasabb rendű cél szolgálatára kapott erőt. ***A nép sorsa már akkor meg van pecsételve, amikor földi szemmel a hatalom tetőpontjára ért.***

Az egy igaz Isten gondolata dicsőségről dicsőségre vitte a zsidó népet. Aztán megkezdődött a „polgárosulás”, az egyszerűség idejétmúltta lett, királyokat akartak és kaptak. Innen kezdve Izrael sorsa már megpecsétlődött. Hiába volt Salamon idejében hatalma tetőpontján, az isteni erő elfogyott és az agónia következett. A zsidó népnek a mennyei Jeruzsálem polgárai és állama előképének kellett volna lennie.

Volt olyan nép is az úgynevezett történelemelőtti időkben, mely a kezére adott magasabb égi erőket gonoszul használta fel. Azokat ellentétes erőkké változtatva annyira megtöltötte velük a maga létesítményeit és önmagát, hogy egy egész világtaklizmának kellett bekövetkeznie, hogy az óceán fedje el őket, hogy belőlük még csak emlék sem maradjon. A kutató archeológus sajnálkozva gondolja el, hogy milyen pótolhatatlan veszteség érte az emberi kultúrát azáltal, hogy az az előrehaladott tudomány mind nyomtalanul elveszett, abból többé az utána következő generáció semmi hasznot nem húzhatott.

A görög nép, mely művészetével és bölcséletével bevilágította a maga korát, - a művész szépnek és eszménynek lett volna a hordozója.

A római birodalomnak a maga szervező és rendszerező képességével a törvény és az igazság hordozójának kellett volna lennie.

A keleti népeknek azokat az ismereteket kellett volna meghonosítaniuk a földön, mely ismeretek az ő őshazájukban, az ő bolygóikon vannak otthon, ahonnan ők származtak. *A hunoknak* egészen kicsiny rendeltetése volt. A köztudat helyes intuícióval megtalálta a helyes kifejezést: az „*Isten ostora*”. Azzal a centrális gondolattal kapta rövid időre létjogosultságát, hogy végigseperjen egy földrészt, amelyen félvad törzsek és széthullott birodalmak töredékei, életképtelen roncsai tengődtek, - hogy helyet készítsen új korszellemet hordozó új, nagy népek megjelenésének. Ha szellemi mércével mérve áttekintjük a mai nemzeteket, biztos megállapíthatjuk, *hogy a mai sikeres nagy nemzetek pozíciója, anyagi jóléte nem marad örökös, hiszen lázasan folytatják a szellemi erők átutalását az anyagba.*

IV. A KERESZTÉNY ESZME HELYE ÉS SZEREPE A FÖLDÖN

1. Jézus a föld királya és messiása(**)

Az eddigiekből most már tudjuk, hogy a Föld mélyre süllyedt szellemek ideiglenes lakhelye és „tanuló intézete”. *Világfokozatokon keresztül tartó megátalkodottság, makacs ellenkezés és a haza hívó szó figyelmen kívül hagyása vezetett ide.* Mai állapotában hatalmas kegyelmi alkalom a visszatérésre, hiszen az isteni szeretet napsugarai érlelésének hatására az egyistenhit gyökeret vert. A szellemi homályt a gögös tudomány és a materializmus mérhetetlen sötétsége ellenére a kegyelem fénysugarai ragyogják át. *Világos és érthető formában hangzik fel a haza hívó szó és a megbocsátás Isteni szózata.*

Hosszú út vezetett ide a föld fundamentumainak felvetésétől, mely nem spontán evolúció, hanem hatalmas, kiváló, isteni tökéletességre jutott elsőteremtésű szellem szakadatlan munkálkodásának dicsőséges eredménye.

E kiváló szellemóriás Jézus Krisztus a föld királya és messiása. Hatalmas ívű munkálkodása mindent felölel, mely e bukott szellemcsoport üdvösségre vezetéséhez szükséges. Ide értendő a Napból kivetett salakos anyag bolygóvá formálása, geológiai kiképzése - az élet feltételeinek megteremtése, a föld „evolúciós” fejlődésének megszervezése is. Ő irányította a növényi és állati élet és a fajok létrehozását. Végigvezette a szellemek felébresztését jelentő első *ősemberek* fizikai síkra való életre hívását, majd a kezdetleges társadalmak megszervezését és továbbfejlesztését a *legmagasabb ismeret átadásáig*. Mindaz a szép jó és igaz, ami a földön megjelenhetett e türelmes és szeretet teli tanítás eredménye, melyet szellemi küldöttek hoztak a földre, legyen szó tudományos, művészeti és filozófiai gondolkodás eredményéről. Természetesen az ellentét is megvan, megmaradt, de az emberek szabadon dönthetnek jó és rossz között. A materializmus és istentagadás mögött az ellentét erős szellemi mozgalma áll, mely igyekszik e gögös megátalkodottságot és szellemi homályt fenntartani. *De aki a földre született és születik már birtokában van az Isten létére vonatkozó ismereteknek és az alapvető parancsolatoknak, tartozzon bármely világvalláshoz, vagy felekezethez.* Hosszú türelmes tanítás eredményeképpen kaphatta meg az emberiség az egyszerű szavakba öltöztetett tízparancsolat ragyogó szellemi táplálékát, Jézus hatalmas személyes küldetése árán pedig az üdvösségre jutás világos és egyszerű „receptjét”.

Amit Jézus hozott, az a legmagasabb ismeret, mely zseniálisan egyszerű formában örök időkre szóló hatalmas szellemi ajándék és táplálék. Hatalmas és mély ősigazságok az ő tanításai, melyek igen széles szellemi skálán befogadhatóak, és örök életet adnak. Testet öltések sorozatán ke-

resztül a bukott szellemek emberként sokoldalú kiképzést és tanítást kapnak, különböző élethelyzetekben megtanulják a jó és rossz között különbséget tenni. Megtanulják a szeretet alapjait: az alázatot és a lemondás képességét. A földi élet múlandósága, a szenvedés és halál tisztító kohója az egyetemes igaz és örök értékek felé fordítja az embert, melynek egyetlen és alapvető útja a *szeretet*.

„Én veletek vagyok a világ végezetéig” krisztusi szózat nem képletes ígéret, hanem *a legteljesebb valóság*, és számunkra sorsdöntő tény. Láthatatlan egyháza felekezettől, vallástól függetlenül azokat gyűjti egybe, *akik lelkében visszhangra talált az isteni szózat, a szeretet* parancsa. Az ehhez szükséges „kiképzést” több testet öltésen keresztül kivétel nélkül minden ember megkapja. Ilyen értelemben nem szabad gögös fölénytel tekintenünk a nem keresztény vallású emberekre, közösségekre, hiszen könnyen lehetséges, hogy sokuk jóval haladottabb szellemiséget képvisel nálunk. Ugyanakkor örvendjünk keresztény hitünknek és meggyőződésünknek, de soha ne feledjük, hogy annak valódi tartalmi betöltése jelenti szabadulásunkat. Míg formális gyakorlása valódi szeretet nélkül kárhovatunkra szolgál, hiszen a kegyelmi ajándék ellenére a rosszat választottuk! **Krisztus tehát szakadatlanul munkálkodik a világ végezetéig**, melynek pontos időpontját csak az Atya tudja. *Az idők jelei azonban már mutatkoznak*. A természet és társadalom forrongásain túlmenően látható az a lázas sietség, mely az anyagiak mértéktelen harácsolásával a véges és tökéletlen anyag mellé teszi le hatalmas szellemcsoportok voksát, - mások kárára. A tudományos kutatások és fejlesztések nagyrészt hiábavalóságokat szolgálnak, vagyis óriási szellemi erők és kapacitások utaltatnak át a múlandó és véges anyagba. A szellemi homály ismét terebélyesedik. A boldogságot rossz irányban keresi az emberiség, törvényes jogot kap a fajtalanság és mindenféle torz és elkorcsosult „érték”. A szeretet és szolidaritás helyett az önzés és „önmegvalósítás” az iránymutató gyakorlat. Mindez a természeti erőforrások mélyeséges és felelőtlen kizsárolása és önpusztító tönkretétele mellett. Gazdagok, film-, és popsztárok tébolyult luxus igénye és luxus generálása, iszonyatosan drága „csúcstechnikájú” fegyverek lázas fejlesztése égbekiáltó ellentétben áll a nyomorral és sokak szenvedésével. Szükségszerű tehát a fejlődési ciklus lezárása, a javultak és javulni nem akarók szétválasztása, majd ez utóbbiak anyaggal együtt történő kivettete a „külső sötétre”, ahol ismét előlről kezdődhet minden...

2. Kegyelem és gondviselés(**)

A földi lét maga óriási kegyelmi ajándék. ***Megátalkodottságunk büntetése helyett tanulási lehetőség, ahol ismét elsajátíthatjuk a szeretet és engedelmesség alapjait.*** Mégoly jónak hitt földi ember is nagyon messze jár a szeretet valódi gyakorlásától. Ennek ellenére a kegyelem napsugara süt ránk, folyamatosan szól a szeretetteljes intelem, a haza hívó isteni szó és meghívás. Érdeméről már rég nem beszélhetünk, hiszen mindent eljártunk. Nagyon kevés a valóban jó cselekedet, annál több a tévedés, rossz cselekedet és szándék. De mindig lehetőségünk van ***akarni*** a jót és igazat, ***törekedni a szeretet parancsának betöltésére.*** Az igaz szándék és jóakarát tökéletlen végrehajtással is nagy súllyal esik latba megítéltetésünkkor. Az isteni gondviselés szakadatlan örködik felettünk, int a jóra, vezet bennünket a világosság felé. Javulásunk érdekében szellemek sokasága munkálkodik a láthatatlanban, bölcs szeretet rendezi ***sorsunkat***, melyet viszonylag kismértékben áll módunkban megváltoztatni. Nem is az a dolgunk, hanem engedelmesen és alázatosan törekedni a jóra, elfogadni a krisztusi „igát”, becsületesen ***betölteni rendeltetésünket.*** Aktívan, de nem nagyot akarással ellátni anyagi és szellemi feladatainkat. Nem a látványosan elért eredmények számítanak, hanem ***Istent és Krisztust elfogadó, őt követni szándékozó jóakarát - a szeretet egyszerű parancsainak betöltésével.*** Minden fohász és könny számon tartatik. A mennyei ajándékot hordozó szenvedések lázadás nélküli elviselése - Istenbe vetett hittel és reménységgel - pedig lehetővé teszi a szerető gondviselő Atya hangjának meghallását és szándékának megértését életünkben. Halálunk pillanata, pontos időpontja előre meghatározott, de emberként rejtve van előttünk. Élünk a kegyelem ajándékával, mert nem biztos, hogy kapunk újabb testet öltési lehetőséget.

3. Az üdvösség és a hozzá vezető út(**)

Valamennyi szellemgyermek – függetlenül attól, hogy bukott e vagy sem – üdvösségre predesztinált (erre számos utalás történik a szentírásban, de részleteibe most nem bocsátkozunk). Az üdvösség Istennel és tökéletes szellemekkel való ***egységre jutást*** jelenti. Ez nem jelenti az egyéniség megszűnését, hanem végtelen boldogsággal, alkotó hatalommal és lehetőséggel az istenség „támaszaként” való harmonikus működést takar. Ennek leírására teljesen hiányoznak fogalmaink, így kísérletet sem teszünk e boldog cél értelmezésére. Az üdvösséghez vezető út egy fontos szakaszát már megtettük. ***Az a tény, hogy megismerhettük a keresztény eszmét, Krisztust,***

- **óriási eredmény és lehetőség számunkra.** Hosszú út vezetett ide, teljes elhomályosultságunktól, állapotemberi (őseMBERI) léten, testet öltések sorozatán át. Mérhetetlen sok földi szenvedés közepette, különböző sors-helyzetekben alapfokon elsajátíthattuk a szeretet és erkölcs alapvető törvényeit, és nagy nehezen megértettük (?) a keresztény szeretet parancsolatait és normáit. Mindezen Krisztus irányításával szellemek egész serege munkálkodott, nem lankadván akkor sem, amikor „feszítsd meg!”-et kiáltottunk a személyesen eljött Szabadítóra.

Hogy Krisztus után 2000 évvel még mindig a földön vagyunk, két tényt mutat. Egyrészt valószínűleg nem fogadtuk el a Megváltót a maga korában és az azt követő századokban, másrészt hatalmas az isteni türelem és megbocsátás, hogy még mindig ad alkalmat a valódi megtérésre és megfordulásra, mielőtt a mennyek kapui bezárulnak.

Ébresztő ember! *Az idő csakugyan közel van, és te a 24. órában vagy, a borotva élén táncolsz! Térj meg és légy valódi keresztény, ne olyan, akinek csak a formaságok kelljenek. Ne feledd: Te az utolsó körébe tartozol a meghívottaknak, akiket az út szélén szedtek össze, de **neked is szükséged van a menyegzői ruhára!** Minden eszközt és ismeretet megkaptál, saját érdekedben élj vele helyesen és igazan! Csak a valódi alázatból és szeretetből készült menyegzői ruha az, amit odaát elfogadnak (ld.:Mt.22.10-14.). Pusztá formaságokkal, élő és cselekvő hit nélkül nem fogsz jutni semmire!* Felekezeted, egyházad csak akkor vezet el a végső célhoz, ha *nem csak monddod, hanem cselekszed és éled az ott tanultakat!* Ébresztő, ébresztő, ébresztő!!!!

2. FEJEZET

HITÉLETÜNK KONKRÉT KÉRDÉSEI

V. ALAPFOGALMAK(**)

1. Isten: Öröktől fogva a mindenség ura és alkotója. A személyes létezés legmagasabb foka, aki *korlátlan hatalmát* 3 alaptulajdonságának abszolút birtoklásával gyakorolja:

- **Szeretet** - mely a mindenség leghatalmasabb szervező és összetartó ereje - képezi hatalmának alapját, melynek semmilyen erő és hatalom nem képes ellenállni.
- **Bölcsesség** - mely a mindenség élön tartásához és fejlődéséhez szükséges tökéletes törvények alkotását és működtetését jelenti oly módon, hogy mindenki számára azt és abban a formában nyújtja, ami üdvösség felé haladásához a legjobb.
- **Igazságosság** - az élő Isten megnyilvánulásának alapvonása midőn a teremtettség kapcsolatba kerül a Teremtővel és törvényeivel. E kölcsönhatásban a szeretet és a bölcsesség az igazságosság révén tökéletes összhangban jelentkezik az isteni rendelkezés alanyának legbenső lényegéhez igazodóan. A *türelem és megbocsátás* szerves részét képezi az *isten igazságosságának*.

A *gondviselés*, mely a legapróbb részletekig mindig és mindenre kiterjed e tulajdonságok révén, a teremtettség üdvössége és haladása érdekében tör-ténő szakadatlan munkálkodást jelent.

Irodalom: MTrv. 4.31-35.
 További 2134 hely a Szentírásban
 Greber: *Kapcsolat Isten szellemvilágával* 241. old.
 Allan Kardec: *Szellemek könyve* 56. old.
 Emánuel *szellem nyilatkozatai* 308.old.
Szellem, erő, anyag 109.old.
Manna a hit táplálására 14., 30. old.

2. Az Ige():** Isten akarata; János szerint: „*Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige...*” fenséges és titokzatos kijelentés, mely hatalmas ívű megnyilatkozás az *egyetemes megváltás* művéről. A lényegbeli szellemi Krisztus az *Ige*, aki a világ teremtése óta benne él,

hogy Isten bukott gyermekeit a törvényes útra visszavezesse. Az *Ige* benne volt a világban, még mielőtt testben megjelent volna, s előkészítette azt látható eljövételére. Ez vezette az emberiség céltudatos nevelését az isteni akarat szerint, sőt ez adta egykor az emberiségnek a napot és a holdat imádat tárgyául, hogy ezáltal az alacsonyfokú istentisztelet által is *magasabbra* emelhesse.

Tehát az *Ige*: *Krisztus*, aki üdvözítője és megváltója, tanítója, közbenjárója és királya az Isten felé törekvő világnak. Megváltó munkája szakadatlan, ez az ő szőlője, melyben meg kell találunk saját feladatunkat.

Irodalom: *János. 1.1.*

Emánuel szellem nyilatkozatai 340.old.

Szellem, erő, anyag 5.old.

Névtelen szellem közleményei I. 93.old.

Mikor a lélek ünnepel 3.old.

3. Messiás: (= felkent) ()** Isten tökéletes gyermeke, akire egy egész világ fejlődése és üdvössége van rábízva. Személyes küldetése korszakalkotó jelentőségű, hatalmas feladat, mivel a tiszta isteneszme a bűnös világ (-ok) heves ellenállásába ütközik, mellyel szembeni küzdelem gyötrelmes és véráldozatot követelhet. A mi földünk messiása *Jézus Krisztus*, aki *üdvözítője és megváltója, tanítója, közbenjárója és királya* az Isten felé törekvő világnak. (ld. az *Ige*)

Irodalom: *Márk: 14.61, + további 24 hely a szentírásban*

Evangéliumi spiritizmus II. 93.old.

Szellem, erő, anyag 57.old.

Mikor a lélek ünnepel 34.old.

4. Szentlélek: ()** Az örök isteni Szellem, Isten lelke, amely a hit, a tudás és a vigasztalás felülmúlhatatlan erejét adja az Istenben teljes öszinteséggel bízó embernek. Általánosabb értelemben élettel telíti, szervezi a mindenség egyetemes fejlődését, üdvösségre jutását. Mivel az abszolút létező Örök Atya kisugárzása, ezért - emberi fogalmakkal kellően nem jellemezhető módon - olyan erő, mely élettel bír, újjáteremti az őszintén megtérni vágyókat. A világosság, tudás, erő, személyes meggyőződés által életre kelti a bukás által sűrű anyagba burkolt isteni szikrát, mely által állandósul a teremtővel való kötelék. Megnyitva ezáltal a boldogság kifogyhatatlan tárházát, az *atyai örökséget*. Tágabb értelemben a fogalomkörbe tartozónak kell tekintenünk az isteni kiáradás közvetítésében személyesen munkálkodó *törvényes szellemeket* is.

Irodalom: *Mt.28.19., Mk.12.36., 13.11., Lk.1.35., 12.12, Apcsel.2.4, További 40 hely a Szentírásban Kárma és kegyelem 317.old, Szférák 15. old. Névtelen szellemközleményei II. 17. old. Névtelen szellem közleményei III. 165. old. Ezoteriák I. 140, 259. old. Evangéliumi spiritizmus III.304. old. Elszórt kalászkok I. 23. old. Mikor a lélek ünnepel 155,189. old.*

Megjegyzés :A magyar bibliafordítások nem tartalmazzák a „szellem” és a „lélek” világos megkülönböztetését. A „Szentlélek” igehelyeken az angol nyelvű biblia „Szent szellem” kifejezést használ mintegy 110 igehelyen. Ezen túlmenően - sokkal nagyobb árnyalati bontással – 108 helyen található a „ghost” („személy”-szellem), 456 helyen a „spirit”(„szellemi hatás”, ill. „szellemiség”, „élet, élet-erő” jelentéstartalmakkal. Pl bölcsesség szelleme, hazugság szelleme, vagy Isten lelke(erőhatás) stb.stb.)

5. Szentháromság():** Isten megnyilvánulása hármas természetének emberi megfogalmazása. Magába foglalja az örök, egy, változatlan abszolút szellemet (=Atya), vele legmagasabb fokú szellemi egységbe jutott első teremtésű szellemeket (=Fiú), akik a Teremtő támaszai, akik relatív isteni hatalommal bírva egy-egy világ üdvösségre vezetését végzik, azon messiási küldetéseket is ellátva. Valamint magába foglalja Isten lelkének kiáradását ill. az azt közvetítő, Isten törvényében szakadatlan munkálkodó szent szellemeket (=Szentlélek), akiknek Isten Igéjére tanító és jóra sugalmazó, megvilágító munkája formál élővé mindeneket.

Irodalom: *Szentírás: Nem szerepel a fogalom
Emánuel szellem nyilatkozatai 308.old.
Balogh D: A titkok megnyíltak: 125 old.*

6. A szeretet():** A mindenség leghatalmasabb szervező-, és összetartó ereje, Isten alaptulajdonsága, hatalmának egyik pillére. A szeretet ös-következménye maga a teremtett mindenség, az élet, a szabadság és a boldogság. A szeretet a legfőbb jó, mely áthatja a teremtettséget, hozzásimul az üdvösséghez, csakúgy, mint a bukottság minden fokozatához, azt adva neki, ami számára a haladásához és üdvösségéhez a legjobb. Törvények formájában fejt ki hatását, de mindenkor személyre szóló *egyéni gondviseléssel*. Így megnyilvánulási formája a kegyelem, az

igazság, vagy akár a szenvedve gyógyítás. Szeretet nélkül a világok összeomlanának, az élet megszűnne.

Irodalom: *Péld.10.12, 15.17, 16.6, Óz. 6.6,
Jn.17.26, I.Kor.13.1-13,
A kegyelem törvényvilága 46.old.
Utolsó óra munkásaihoz I. 42 .old.
Névtelen szellem közleményei II. 89. old.
Hit, remény, szeretet 101. old.*

7. Igazság():** Isten egyik alaptulajdonsága, éppen ezért *szentség*, és megváltoztathatatlan. Az igazságból olyan formában és mértékben részesül a teremtettség, amilyen formában és fokig azt felfogni, asszimilálni képes. Nem lehet valami jó, boldogító, harmonikus és helyes, csak akkor, ha igaz. Változatlanságából adódóan szükségszerűen *ütközik* a változandósággal, tökéletlenséggel, ami szenvedéssel jár. Iránytűként segíti a bukott szellemek vezetését Istenhez, az *Egyhez*, akinél az abszolút igazság van. Isten bölcs gondviselése mindig megadja a haladáshoz szükséges formáját (ld. Mózes ill. Jézus által hozott igazságok). A dolgok belső lényegeként mindent az igazság tart fenn, ami ha kivonul, akkor az üres forma porrá és hamuvá válik.

Irodalom: *Második törvénykönyv 32.4, Jn.14.6, 17.7,
További 610 hely a Szentírásban
Emánuel szellem nyilatkozatai 115.,370., 422. old.
Kegyelem törvényvilága 44. old.
Titkos tanítások II. 251. old.
Kárma és kegyelem 144., 256. old.
Utolsó óra munkásaihoz I. 91. old.
Névtelen szellem közleményei II. 118. old.
Névtelen szellem közleményei III. 76. old.
Ezoteriák II. 81. old.*

8. Kinyilatkoztatás():** Az isteni szeretet és kegyelem hatalmas kiáradása a bukott *emberiség megsegítésére* azoknak az *igazságoknak az átadásával*, melyek felismerésére az emberi értelem önmagában képtelen lenne, és amelyek nélkül *nem lehetséges a bűnből és a halálból való visszatérés*. Az igazságok átadása az isteni bölcsesség *pontos terve* szerint mindig a cél szempontjából legalkalmasabb *időben*, legalkalmasabb *helyen* és legalkalmasabb *formában* történt és történik. A *szentírás* hatalmas ívű kinyilatkoztatás-sorozat, mely az egyistenhitre vezetéstől a Szeretet

Istenének kinyilatkoztatását foglalja össze a korai kereszténység kialakulásáig. A *szellemtan*, mint a harmadik kijelentés a krisztusi ígéret betöltését jelenti, mivel az emberi értelem meggyőzésével a *tagadás utolsó bástyáján is hatalmas rést ütve* áthidalja a hit és tudomány közötti - az emberi gőg által létesített - szakadékot.

Irodalom: *Kiv.28.29-30, 2.Sám.7.5-17*
Mt.11.25-27, Lk.2.25-26,
Jn.14.21-22 Róm.16.25-26
1.Kor.14.24-32, további 40 hely a Szentírásban
Greber: Kapcsolat Isten szellemvilágával 11,237.old.
Emánuel szellem nyilatkozatai 108., 370.old.
Kardec: Evangélium a spiritizmus megvilágításában
Titkos tanítások 3.old.
Mikor a lélek ünnepel 34.old.

9. Szellemvilág():** A mindenséget benépesítő, egyéni tudattal, értelemmel és szabad akarral rendelkező lények, akik Isten szakadatlan teremtő gondolatai által jönnek létre. Mindegyikük egy isteni szikrát, azaz csak reá jellemző egyéni „nevet” hordoz, mely részeként a nagy egész isteni tervnek egy-egy isteni gondolatot valósít meg. Feladatuk a tökéletességre jutás, melyhez Isten törvényeiben való szakadatlan fejlődés és munkálkodáson keresztül visz az út. Ez az út *önmagában is boldogító*, az üdvösség emberi értelem által felfoghatatlan boldogságához, hatalmához és gazdagságához vezet. A szabad akarat lehetővé tette/teszi a szellemek részére a törvényekkel való szembehelyezkedést, mely mértékének és tartamának függvényében, valamint a fokozatos fejlődésből is következően a *szellemi fokozatok széles skálája létezik*. A tökéletességre jutott szellemektől az anyagokon át az emberig és azon túl bukottság legmélyebb - sátáni - fokozatáig. Az örök szerető Atya gondoskodik arról, hogy minden gyermeke a saját fejlődését legjobban elősegítő világokon élhessen, így léteznek anyagi-, félszellemi-, és szellemi életszférák, csak úgy mint a súlyos és szakadatlan bukottság *következményeként* és egyben *gyógyító intézeteiként* a pokol különböző fokozatai. A végtelen isteni szeretet és bölcsesség eredményeképpen a *bukottság is* - bezáratva a szeretet törvényébe - *egykor üdvözülni, anélkül, hogy szabad akaratát meg kellene szüntetni*. Az isteni szeretet és türelem *végtelen ereje*, a messiási küldetések fáradtságos áldozata fokozatosan felőrlik a bukott szellemek (köztük az ember) ellentétes és törvénytelen erőit.

Irodalom: *Jób 32.8, Bölcs. 7.20., Lk.24.37-39., Ap.csel 5.16.,16.16, I.Kor.12.10, Ef.6.12., Jel.4.5, stb.stb.*
Greber: Kapcsolat Isten szellemvilágával
Kardec: Szellemelek könyve: 85. old.
Grünhut A.: Tanulmányok...II. kötet 611.old.
Emánuel szellem nyilatkozatai.: 14,34,36,56,81.old.
Szellem, erő, anyag (teljes könyv)
A kegyelem törvényvilága 38. old.
Titkos tanítások I. 56.,251. old.
Titkos tanítások II. 19. old.

10. Az ember():** Az anyagi világban Isten kegyelme által *testet öltött bukott szellem*, aki már a javulás egy bizonyos mértékét elérte. A földi élet a *szereetet iskolája*, mely sokféle különböző fokozatú szellemet az anyagi test „egyenruhájában” képessé tesz egymás csiszolására, és a szenvedéseken keresztül a bűnös hajlamok levetésére. Ehhez egyetlen földi élet nem elegendő, hiszen igen sok sors és élethelyzet szükséges a *bűntől való végleges eltávolodáshoz*, saját bűneinek másoktól való elszenvetésén keresztül a bűnből való végleges kigyógyuláshoz. A paradicsomból való kiűzetés képi megfogalmazása az ősszülők bukásának, ami valójában a *mi eltévelyedésünk*. *Isten igazságosságával és szeretetével nem férne össze a bűn biológiai átöröklése*, és más bűnéért való szenvedés, legyen szó akár a halálról, akár a mindennapi kenyér verejtékes munkával való előteremtéséről. A bukás előtti duális szellemi egység, mint igazi, boldog házasság, (mely a mennyekben kötött) az anyagi életben felbomlott. Az ember férfi és női formában hivatott ezen egység helyreállítására, melyre való alkalmasságát a földi házasság intézményében gyakorolhatja - láthatjuk, hogy milyen színvonalon. Isten törvényeiben való megfelelő képesítés esetén végleg elhagyhatja e nehéz és sűrű anyagi világot, hogy magasabb, boldog szellemi szférákban folytassa haladását a tökéletesség és üdvösség felé. Haladása *nem a körülményeitől függ, hanem egyedül saját jóakaratótól, szeretetétől és erőfeszítésétől*. A bűnben megátalkodottak számára a testet öltések lehetősége megvonásra kerül, hogy a fejlődés sokkal fájdalmasabb, szenvedtető körülményei közepette (pokol) előlről kezdjenek mindent.

Irodalom: *Ter.1.1-3.24.*
Emánuel szellem nyilatkozatai 17,180,188,229,264.old.
Havas A: Az ember és rendeltetése
Balogh D: A Titkok megnyíltak 31.old.

11. Az anyag():** A szellem ellentétéként a fizikai létezés alapjának tekintett ős-princípium (elv) – *a materialista felfogás* szerint. Valódi eredete az isteni kiáradás ősfénye, mely tiszta, a *teremtőerő hatására* élettel telítve betölti a mindenséget és fejlődésre képes. Isten teremtő erejének elfogadásával egyénileg életre hívott szellemvilág jött létre. E szellemek „kiáradásának” (emberi fogalmakkal), egyben munkálkodásának eredménye a **fluid volt, melyet akarati és érzési megnyilvánulásként** a teremtés szolgálatába kellett állítaniuk. A *szellembukás során e fluidok törvénytelen megsűritésére, alakítására* került sor – az ellenszegülők *önálló teremtési törekvéseként* - ami zavart, majd *káoszt* okozott. A káosz súlyosan korlátozta, majd fokozatosan bezárta a bukott szellemeket, akik ily módon elveszítették szabadságukat és munkálkodási mozgásterüket. Isten kegyelmi törvényei *helyreállítási és engesztelési célból emelték ki az anyagi mindenséget* a káoszból, ami a szabad, rugalmas, életet és intelligens érzéseket hordozó tiszta fluidokkal szemben **megfagyott, besűrűsödött, fluidok átszellemesítésre váró hatalmas tömegéből** épül fel. De Isten szeretetének, életet adó Szentlelkének kiáradása a törvények tökéletes működésével folyamatosan feltámasztja és újjáteremti az anyagot. Emberi fogalmakkal leírhatatlan hatalmas és dicsőséges műve ez a Teremtőnek. A megváltás és engesztelés eredményeként e hatalmas (emberi tér és idődimenzióban felfoghatatlan) tömegű bukott anyag a törvénybe visszatérő bukott szellemek (köztük az ember) munkálkodása, és az isteni törvények hatására *újból tiszta fluidi világokká* alakul. E világok immár tiszta szellemek lakhelyeként és törvényes munkaterületeként jelentik azt a „sok hajlékot”, melyről Jézus is beszélt tanítványainak. Isten végtelenségét talán az is érzékelteti, hogy a bukottság - az általunk észlelt anyagi mindenséggel együtt - a teremtett mindenség töredékét képezi csak. Azt is tudnunk kell ugyanakkor, hogy a *tér és az idő* csak a bukottság számára létező *átmeneti séma*, mely éppen a bukottság megtapasztalását és abból való felemelkedési vágyat szolgálja, egyben munkaterületet képez a hazatérésre való alkalmasság megszerzéséhez. Az általunk érzékelhető **anyag tehát a bukás produktuma, az anyagi világ azonban Isten szeretetének, kegyelmének, újjáélesztő erejének lenyűgöző bizonyítéka** a maga gazdagságában és szépségében.

Irodalom: *Ter.1.1-31, 2.1-7, Iz.64.7.*
Emánuel szellem nyilatkozatai 64, 134, 201.old.
Szellem, erő, anyag
Titkos tanítások I. 5.old

VI. HITÜNK ALAPKÉRDÉSEI

1. Isten akarata():** A teremtettség üdvössége, mely a tökéletességre jutást jelenti, örök élettel és boldogsággal telítve. E végső isteni akarat minden teremtett szellemre érvényes, beleértve a bukás által átmenetileg szembefordulókra, így a legmélyebb gonoszságban sínylődőkre és magára az emberre is. E végső célhoz az út a törvényes munkálkodáson keresztül vezet, melynek szabad akaratból való átmeneti felfüggesztése szenvedéssel, a következmények hosszabb rövidebb idejű megtapasztalásával járhat. De Isten örök akarata előtt - a végtelen türelem és szeretet, valamint a kegyelmi törvények folyamatos hatása alatt - a lázadó szabad akarat is egykor *saját belátásból* meghajol. A szerető Mennyei Atya mindig gondoskodik az Ő akaratának kinyilvánításáról, anélkül, hogy a *szabad akarat isteni ajándékától* megfosztaná tévelygő gyermekeit. Ezért sokféleképpen, de **ki-vétel nélkül mindenkit megszólít. Ő szól hozzánk** (saját érdekeinket a leg-tökéletesebb módon szolgálva) akaratának kinyilvánításával

- A biblián és szellemnyilatkozatokon keresztül,
- A lelkiismeretünkön keresztül
- Más embereken keresztül
- Eseményeken, élethelyzeteken keresztül
- Sorsunkon, és szenvedéseinken keresztül

Irodalom: *Bölcs.6.4., Mk. 3.35.,Jn. 9.31.*
Ap.csel.13.36., 20.27., Róm.12.2., Ef. 6.6.
1.Pét.4.1-., 1.Ján.2.17.,
Kárma és kegyelem 93., 248. old.
Névtelen szellem közl.I.242. old.
Névtelen szellem közleményei II. 106. old.
Elszórt kalászkok III.23. old.

2. Születés és halál. Újra testet öltés: Isten törvényes útjáról letért - az anyagi világokon élő - szellemek kényszerű osztályrésze, egyben az isteni kegyelem helyreállító programjának javító-nevelő eszköze. Az örök élet tökéletes boldogsága helyett **átmeneti belépés a tökéletlenség változandóságába, annak megtapasztalása, tanulása érdekében.** A változandóság által biztosított alkalmak, élethelyzetek, valamint az isteni *megbocsátás kegyelmi törvényei* együttesen újból az örökkévaló felé fordítják a megtévedt szellemet, (köztük az embert). A *tanulás nem korlátozódik egyetlen földi életre*, hiszen az ember szeme előtt is jól láthatóan széles az erkölcsi skálája az eltávozottaknak. Az egyes emberi sorsok alapján is

nyilvánvalóan látszik, hogy a könnyű és viszonylag *gondtalan élettől a legsúlyosabb körülmények, helyzetek és lehetőségek között látunk embereket*, ember csoportokat, ami egyetlen földi életet feltételezve megkérdőjelezné az esélyegyenlőséget, és Isten igazságosságát. Pl. mérhetetlen nyomor Ázsiában, HIV fertőzött afrikai éhező gyermekek, alkoholisták és bűnöző családok gyermekei, hit nélkül születő és meghaló személyek. Ennek ellentétéként: anyagi erkölcsi és szellemi jólétbe születő és nevelkedő emberek vallásos családok, közösségek tagjai stb., stb. Az *emberi gögre és önzésre jellemző*, hogy magukat kereszténynek tartó emberek jobb esetben nyugodt lélekkel, rosszabb esetben elégtételt és kárörömet érezve szemlélik, hogy embertársukra, kollégájukra vagy éppen családtagjukra *hitük szerint az örök kárhozat borzalma* vár. Mindez feltételezi (és a kinyilatkoztatások egyértelművé is teszik) az *újra testet öltés kegyelmi rendjét*, és az élethelyzetek által bőkezűen adott tanulási/javulási alkalmakat. A születés tehát *kegyelmi ajándék*, belépés a földi élet változandóságába *tanulási céllal*. A halál visszatérés a szellemi életbe, mely visszatérés egyben a tanultak és tapasztalatok kiértékelését, feldolgozását és erőgyűjtést jelent a következő testet öltésre, mindaddig, amíg az a haladást szolgálja. Az *életalkalmak számát az isteni bölcsesség és célszerűség határozza meg*; a rosszban megátalkodottak részére átmenetileg e lehetőség megvonásra kerül, hogy súlyosabb eszközökkel történjen a nevelés.

Irodalom: *Bölcs.2.23, 3.1-4, Sir.15.17, Jer.21.8, Jn.3.3-7, Apcsel. 2.24, Róm. 6.23, 8.2, 1.Pét.1.23-25, Kardec: Evangélium a spiritizmus... 60.old. Emánuel szellem nyilatkozatai 257, 264.old. Kegyelem tv. világa 27.old. Névtelen szellem közleményei II. 155.old. Mikor a lélek ünnepel 34,55,173.old. Az ember és rendeltetése 70.old. Balogh D:A titkok megnyíltak 50.old.*

Megjegyzés: Az angol és német nyelvű szentírás, de még a Károli fordítás is „**újra (ill. újonnan) születést**” említ (ld.Jn.3.3-7), - tisztán utalva ezáltal is az újra testet öltés szükségességére, míg a szentszéki fordítás „**újjászületést**” ír, ami inkább az újraszületés szellemi megújító felfogását hangsúlyozza.

3. Az eredeti bűn():** Hittudósok által alkotott dogma annak az ellentmondásnak a feloldására, hogy a tökéletes és szerető Isten által a földi létbe

bocsátott *ember neveltetésétől függetlenül magában hordozza a bűnt*. A világba születő ember bűnös hajlamai már korai „ártatlan” gyermekkorában - különböző mértékben - megmutatkoznak (góg, engedetlenség, hazugság, irigység, agresszivitás) E szellemi állapot okát a teremtéstörténet Ádám és Éva paradicsomi bűnbeesésével mutatja be. Ez az **igazság képi eszközökkel való kinyilatkoztatása**, mely a szentírás további kinyilatkoztatásaival együtt világossá teszi Isten igazságosságát, és az *egyén - földi létet megelőző - felelősségét* a bűn és a vele járó szenvedések előidézésében. Több mint 30 igehely (*II.Móz.32.33,V.Móz.24.16, Ez.18.2-32 stb.*) utal arra, hogy a bűn nem öröklődik, még kevésbé a büntetés. Isten igazságosságába vetett hitet mélyen sérti az *összülők bűneinek következményeit az utódokra kiterjesztő téves dogma*. E tévedést a szellemtan oldja fel, az *egyén felelősségének földi létet megelőző aktív eltévelyedés* tényének bemutatásával. Ez alapján kimondható, hogy *létezik az eredendő bűn*, amennyiben azt nem *összüléink tévedésének, hanem saját magunk - földi létünket megelőző - vétkezéseként értelmezzük*.

Irodalom: *A szentírás nem tartalmazza a fogalmat*
Emánuel szellem nyilatkozatai 284.old.
Balogh Dezső: A titkok megnyíltak 51. old.

4. Kegyelem():** A végtelen Isten *örök szeretetének* alapvető megnyilvánulási formája a teremtettség eltévelyedett része felé. Hatalmas törvényrendszereket működtet, magában foglalva a megbocsátás, engesztelés, vigasztalás és helyreállítás isteni tervét. Továbbá az *időleges kárhozat* és a mélység különböző fokozataiban a szenvedésen keresztül történő gyógyító, nevelő folyamatok világainak szakadatlan működtetését, mígnem mindenki eljut az örök fény hazájába. A teljes rendszer lenyűgöző tökéletességgel működik, mindenkinek azt nyújtva, ami a haladását, felemelkedését legjobban szolgálja. Így válik lehetségessé a meglehetősen *mély bukottsági szintet képviselő ember* sorozatos testet öltése anyagi világokon. Itt a különböző bűnökkel terhelt szellemek *egymásnak okozott szenvedéseinek tanulságából okulva* hatékony és sokoldalú *tanítást kapnak* bűnös hajlamaik kiélésére, a büntől való megcsömörlésre és Isten iránti emlékezetük és vágyuk újjáéledésére. A tér és idő, mint *relatív sémák* részei az eszközrendszernek, - a változandóság és tökéletlenség tudatára való ébredésnek - a súlyos és korlátozó, sűrű és nehéz anyag bilincseiből való szabadulási vágy felébredésének. E törvények hatálya véges. A megtérést követő javulás, haladás és tökéletesedés által a szellem fokozatosan felülemelkedik e törvényeken, míg visszatér Isten egyetlen örök törvényébe: *a szeretet törvényébe*.

Irodalom: Szám.14.18, Zsolt.25.10, Bölcs.3.9,Iz.49.8,
 Jn.1.17,I.Kor.4.15,
 Emánuel szellem nyilatkozatai 112.old.
 A kegyelem törvényvilága
 Titkos tanításik I.72.old, II.188,251.old, III.147.old.
 Kárma és kegyelem
 Utolsó óra munkásaihoz I. 62.old.
 Névtelen szellem közleményei I.53.old, III.147.old.
 Ezoteriák I.196. old.
 Evangéliumi spiritizmus I.22.old.
 Elszórt kalászkok III.37.old

5. A megváltás():** Isten legnagyobb *kegyelmi ajándéka* a bűnben egyre mélyebbre süllyedt emberiség megszabadítására, az *elveszített üdvösség lehetőségének felkínálásával, a mennybe vezető út különleges megmutatásával.* Amikor a földet egyre inkább homályba borította a bűn, a törvény és a próféták nevelő munkáját az emberi gonoszság, a visszaélés és a formalitás pora lepte be. Ekkor lépett a földi világba Isten tökéletes első teremtésű szelleme *Jézus*, hogy elhozza a szabadulást és a reményt. Ő elhozta a hitet, a világosságot és az örömhírt *Isten mindig megbocsátani kész szeretetéről.* A helyes istenfogalom megtanítása mellett személyes életével és működésével hatalmas *példát mutatott* az engedelmességből, alázatból, Isten iránti hűségből. *A szeretet igaz lényegét tanította*, egyszerű és világos utat mutatva a farizeusi törvényértelmezés útvesztőiben vergődő, javulni vágyó bűnös embereknek. Életével és tanításaival *helyreállította a hitet*, az egész emberiség számára *megmutatta az üdvösséghez vezető utat.* A törvényt betöltő, *az igazságot elhozó tanítása a bűnös világ heves ellenállásába ütközött*, mely a keresztre feszítés véres drámájába torkollott. De a *dicőséges feltámadás fényesen igazolta* a tanító és a tanítás isteni erejét, amely így gyökeret verhetett a világban. A kereszthalál nem Isten kiengesztelésére elrendelt áldozat (hiszen az torz, gonosz és pogány rituálé lett volna, melyet Ábrahám esetében sem várt el Isten), hanem a bűn heves ellenállásának *elkerülhetetlen* velejárója volt, szomorú példája a föld süllyedtségének. *Megváltást Jézus működése és maga a vérrel megpecsételt és meghonosított tanítás jelent* (melynek követésével a bűnös ember többé nem tévedhet el), nem pedig az Úr barbár kivégzése, mert a *szeretet és megbocsátás Istenének ilyen szörnyű kiengesztelésre soha nem volt szüksége!*

Irodalom: Zsolt.31.6, 71.23, 111.9,

Iz.41.14, 43.1, 44.22-24, 59.20,60.16,

Lk.1.68, 2.11, 21.28, Jn.12.47,

Apcsel.5.31, 13.23, Róm.8.24,

Ef.2.8., 2.Tessz.2.13,

Greber: Kapcsolat Isten szellemvilágával 262.old.

Emánuel szellem nyilatkozatai 241.old.

Titkos tanítások I. 201, 229. old.

Titkos tanítások II. 224.old.

Utolsó óra munkásaihoz II. 55.old.

Evangéliumi spiritizmus I. 196.old.

Elszórt kalászkok II. 449.old.

Balogh D:A titkok megnyíltak 70.old.

6. A hit és megtérés():** A hit nem elhívése valaminek, hanem az **ember spirituális képessége a transzcendens megérezésére**, és megértésére. *Belső fény, ösérzés, emlékezés Istenre* és a bűnbeesés előtti boldogságra, egyben minden emberben meglévő vágyakozás, sóvárgás a világosságba való visszatérésre. A bukás és a bűn mélyen eltemette az emberben ezt a világosságot, oly annyira, hogy egy részük *mély tudatlanságában Isten tagadásra is képes*. De az Atya szeretete és türelme fokról fokra gondoskodik gyermekei szellemi táplálékáról. Az *ige kiáradása*, a kegyelem törvényrendszere folyamatosan bontja a megátalkodott tagadás falát, így *mindenki* előbb vagy később, de eljut Isten felismerésére és megérezésére. Az utolsó mozzanat valamilyen váratlan „véletlen” esemény, élmény, felismerés, szenvedés, vagy gyógyulás, mely elemi erővel érinti meg az ember lelkét, - *ez a megtérés*.

A megtérés nem azt jelenti, hogy varázsütésre teljesen megváltozunk, de azt igen, hogy *megfordultunk, elindultunk* visszafelé az atyai házba. Ez pedig életünk sorsdöntő mozzanata, Isten hatalmas ajándéka, hiszen visszanyertük hitünket és reményünket. A hit vezet el bennünket az üdvösségre, így elmondható, hogy a hit az örök élet kivetülése a földi világba, a **legteljesebb igazság és valóság**.(ld.VIII/1)

Irodalom: *Mt.21.21, Mk.4.40, Jn.20.31,*

Apcsel.26.18, Gal.2.16,

Kardec :Evangélium a spiritizmus.... 276.old.

Emánuel szellem nyilatkozatai 350. old.

Névtelen szellem közleményei I. 119,236.old

Ezoteriák I.93.old, II.3.old.

Evangéliumi spiritizmus II.8,33,108,119,130.old.

Evangéliumi spiritizmus III. 129.old.

Manna a hit táplálására 104.old.

Hit, remény, szeretet 3.old.

Elszört kalászosok II. 271,327,407.old

Balogh D: A titkok megnyíltak 6,10,136.old.

7. Hit és vallás/felekezetek():** Az isteni vezetés által megtért és hitre jutott ember természetes vágya a haladásához szükséges igazságok megismerése, megélése, valamint a mennyei táplálékban való részesedés. Az ember tökéletlensége és megosztottsága, valamint az egyes ember(szellem) csoportok különbözősége folytán *az egyetlen igaz vallás (a szeretet) fénye megtört.* Olyan formákat öltött, melyek képesek a legkülönbözőbb szellemi szintű, beállítottságú ember(szellem) csoportok táplálására. Az ősi vallásoknak is van spirituális fejlesztő ereje, és egyfajta előkészítői voltak az *egyistenhit* hatalmas igazságának. Az emberi tökéletlenség folytán e mennyei adomány földi letéteményesei - úgy a zsidó vallás, mint az általa előkészített keresztény vallás esetén is - az ellentétre jellemző megosztottságot hamar belevitték az egyszerű és érthető igazságokba. *Emberi tudományt, katedrákat, fényes hatalmat és rangokat tűztek hozzá,* így a szolgálatból hamarosan uralkodás is lett. A *keresztény eszme* egyedülállóan páratlan *tisztasága és ereje* ellenére, az evangélium világossága sem gátolta meg az avatatlan emberi kezekbe jutott egyház állandó belső konfliktusát és „sok ház”-zá szakadozását. Szomorú tükröként az ember bukottságának *a szeretet és megbocsátás tanát egymással szemben álló felekezetek képviselték* - emberek által alkotott - egymással teljesen ellentétes „hitigazságok”-kal, melyek egy része igaz, más része jámbor tudatlanságot követel, vagy *durván ellentmondásban van Isten bölcsességével,* igazságával és szeretetével (tehát tévedés).

A földi intézményrendszer tökéletlensége ellenére a szentírás és a keresztény eszme páratlan ereje áttöri az ellentét hálóját, és táplálékot nyújt embertársainknak. Isten mindig gondoskodott az őt igazán keresőkről, megadván a megfelelő szellemi látást és hallást, - felekezeti hovatartozástól függetlenül. Gondoskodott továbbá az igazságok útjában felgyülemlett salak eltávolításáról (próféták, vértanúk, mártírok, reformátorok, materializmus mint konkurencia, spiritizmus stb.), ily módon *mindenki hozzájuthat a neki megfelelő szellemi táplálékhoz. Isten tervét nem akadályozhatja senki és semmi.*

Irodalom: *Kardec: Evangélium a spiritizmus... 33.old.*

Emánuel szellem nyilatkozatai 20. old.

Evangéliumi spiritizmus II. 154.old.

8. Örök kárhozat():** Az egyik *legsúlyosabb ellentmondása* a keresztény egyházak tanításainak, miszerint a Szeretet Istene ilyen szörnyű megtorlásban részesíti az ún. halálos bűnben elhunyt gyermekeit. Mondván, hogy a szabad akaratból az ember maga dönti el, hogy üdvözülni, vagy elkárhozni akar. A szépitések ellenére ma is makacsul tartja magát e dogma. Az *evangéliumokban a fogalom egyáltalán nem szerepel*: az ószövetségi szentírásban is csak egyetlen egyszer fordul elő (Dániel 12.2), az Újszövetségben szintén egyszer (2.Tessz.1.9.) Ugyanakkor a bűn következményeivel fenyegető intésekkel szemben *sokkal gyakoribb a megbocsátás és egyetemes üdvösségre vezető szózat*. Súlyos meghasonlás lenne, hogy miközben Jézus arra tanítja a gyarló embereket, hogy *szeretni kell ellenségeinket* (nem csak akkor, ha bocsánatot kérnek), nem hétszer, de hetvenhétszer (gyakorlatilag mindig) meg kell bocsátani, addig Isten könyörtelen és borzalmas büntetéssel sújtja a tökéletlen és józan ítélőképességében gyakran megkérdőjelezhető embert. *„Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül”* (Mt.18.14.). Jézus azért jött, *hogy megkeresse, ami elveszett... (L19.10., Mt.18.11.)*. De a *tékozló fiú* példázata és még számos igehely az *egyetemes üdvözítés* diadalát hirdeti. Ennek ellenére a bűn és a megátalkodottság súlyos eseteiben *emberi fogalmakkal örökkévalóságnyi idő is eltelik* a „szellemi halál” állapotába került sátáni lények feltámasztásáig és haza vezetéséig, így az *örök kárhozat* fogalomnak van valóság alapja.

Irodalom: Dán.12.2, 2.Tessz.1.9.
 Ezoteriák II.56.old
 Balogh D: A titkok megnyíltak 67.old.

9. Szenvedés():** A *bűn és a bukás következtében* törvényesen előállt létállapotok *elkerülhetetlen* velejárója. Az *isteni szeretet és bölcsesség* törvényei a bűn e fájdalmas produktumát is *munkába állították, keserű, de hatékony gyógyszerre alakítva* azt. A földi élet *elkerülhetetlen kísérője* a szenvedés, mely minden esetben közvetlenül a *bűnnel, vagy a bűn gyógyításával* van összefüggésben. A szenvedéseket nem kell szeretnünk, azok nem Isten akaratát, hanem a gonosz működését, vagy éppen megtérítését kísérik. Mégis - Isten bölcsessége és gondviselő szeretete által - a szenvedések a javunkat szolgálják. Mégpedig annál nagyobb mértékben, minél inkább Istenbe vetett *hittel, bizalommal és alázattal viseljük* azokat. Ettől azonban még *másnak szenvedést okozni bűn*, mely következményekkel jár. A jók látszólagos több szenvedése hívő lelkülettel a szabadulás közeledtét jelezheti. De *jelentheti a bűnös világ segítségét a terhek cipelésében*, csakúgy mint *tanítást és példamutatást a helytállásban*,

Isten iránti engedelmisségben és alázatban. A szenvedés *más bűnének eltörléséért* nem lehetséges. A bukott ember szenvedve nevelése ugyanúgy része az egyetemes megváltásnak, mint a bűnbocsánat, vagy a kegyelem. A *szenvedések türelmes viselése mennyei ajándékot* hordoz, míg a nagyot akaró ember szándékos önsanyargatása bűn, mely további következményekkel jár. A szenvedések egy része sorsszerű, egy része tőlünk függ. Leghelyesebben hittel, alázattal és szeretet gyakorlásával járunk el a szenvedések elkerülése ill. lerövidítése érdekében

Irodalom: *Iz.30.20, Iz.38.15-17*
Róm. 8.18, 2.Kor.1.5., 1.Tessz.3.7., Jak.5.10
Kardec: evangélium a spiritizmus... 73.old.
Kegyelem törvényvilága 25.old.
Titkos tanítások I.72, II.267, III.155.old.
Kárma és kegyelem 131,226.old.
Utolsó óra munkásaihoz I. 15.old.
Névtelen szellem közleményei I.107,224,242.old.
Névtelen szellem közleményei II. 74., III.114.old.
Ezoteriák I.54., II.109,274.old.
Elszórt kalászkok I.116.old.

10. Bűn, bűnhődés, megbocsátás():** A *bűn szellemi betegség*, mely Isten törvényeitől való eltévelyedés következtében alakult ki, fokozatosan, hosszú idő alatt. *A szellemi eltévelyedés* Isten által előírt - a szellem tökéletességre jutásához vezető - törvényekből való átmeneti kilépés, melyet a szabad akarat isteni ajándékával való visszaélés tett lehetővé. A fokozatos elfordulás a helyes ítélőképesség csökkenésével járt, mely tovább rontotta a helyzetet. Oly annyira, hogy belső szakadás, meghasonlás keletkezett, ezáltal nagymértékben lecsökkent a szellem szabadsága és mozgásteret. Ez (emberi fogalmakkal) dachoz, dühödt önigazoláshoz - a gőg és megátalkodottság kialakulásához vezetett azoknál, akik az isteni segítség és intellektus ellenére – *saját hibájukból* - nem tértek jobb belátásra. A bölcs és szerető Atya természetesen számolt ezzel az eshetőséggel, ezért életre hívta a *kegyelem törvényrendszerét*. E törvényrendszer körbezárta a bűnt és bukottságot, életet és fejlődési továbbképződést biztosítva számára oly módon, hogy a *szabad akarat megvonása nélkül valamennyi* eltévelyedett gyermeke visszatér a törvényes útra, végül az üdvösségre. Maga az *anyagi mindenség* is a bűnt követő káosz törvényekkel való „elrendezéseként” emelkedett ki - véges emberi elmével felfoghatatlan tér és idő dimenziókban. Az anyagi és fél-anyagi világok bukott szellemek (köztük az ember) fejlesztő, javító helyei, ahol a születés és halál, a

szervedések képezik a javulás eszközét és gyógyszerét. A többszöri testet öltések kegyelmi alkalmak, melyek hatékonyan segítik a bűnből való kigyógyulást, nem nélkülözve a saját verejtékes munkát és erőfeszítéseket. A bűn tehát szellemi betegség, mely emberi fogalmakkal *káros, negatív hajlamokat*, attitűdöket jelent. E betegség fő tünete a szellemi látás elhomályosulása, „gyümölcse” a *fizikai létben tárgyiasult káros cselekedet*, viselkedés mely kölcsönösen szenvedtetni a bűnös világok lakóit. A *megbocsátás* a leírtaknak megfelelően a bűnös hajlamoktól való elfordulás, és a gyógyulás útjára lépést követően lehetséges, ez pedig a szenvedés („*bűnhődés*”), az isteni kegyelem és az egyéni jóakarát együttes hatásaként történhet. *Isten megáldja a hozzáforduló jóra törekvőket, megbocsátó szeretete megkönnyíti*, és sokkal rövidebbé teszi a visszatérést. Így elmondható hogy nemcsak a végcél, hanem a hozzá vezető út is jó, és valójában könnyebb a makacs megátalkodottság szenvedésteli útvesztőjénél. „*Vegyétek magatokra az én igámat...az én igám édes, az én terhem könnyű*”(Mt.11.29-30.).

Irodalom: *Bölcs.5.7,12.19, Sir.7.2, Mt.11.29-30, Mk.3.28, Róm.6.14,22,23, Zsid.10.11. Emánuel szellem nyilatkozatai 278,343.old. Titkos tanítások I.146,168,216.old Titkos tanítások II.188,206.old. Duál törvény 48.old, Kárma és kegyelem 5,35,5,131,144..old. Utolsó óra munkásaihoz I. 51,171,222.old Utolsó óra munkásaihoz IV. 172.old. Névtelen szellem közleményei I. 122, II. 203.old. Ezoteriák I.114,156, II.45,109,219.old. Evangéliumi spiritizmus I.22.old. Hit, remény, szeretet 69.old. Elszórt kalászok I. 27,74,106,116, II.420,449.old. Mikor a lélek ünnepel 54,71.old. Az ember és rendeltetése 189.old.*

11. Üdvösség():** A teremtettség végcélja, mely Istennel való egységre emelkedést jelent - a tökéletességre jutás által. Emberi fogalmakkal elképzelhetetlen boldogság, gazdagság és hatalom az üdvözültek osztályrésze, Krisztushoz *hasonló* hatalmat, szellemi rangot és képességeket jelent. Isten szeretetéből, bölcsességéből és igazságosságából következően *nem egy csapásra*, mesebeli jutalomként, hanem *fokozatos fejlődéssel*, *Isten törvényeiben való munkálkodással érhető el* az „*atyai örökség*”. Ez annyit

jelent, hogy a megtért ember (szellem) minden lépése fontos és értékes ezen az úton, mely önmagában is egyre hatalmasabb örömmel, boldogsággal és szabadsággal jár. Még a nehéz földi út is lehet kellő szellemi világosság birtokában boldog, örömteli. Ugyanakkor a *földi testetöltésektől való végleges szabadulás*^{*1} már maga is mennyei boldogságot jelent a magasabb létszférákba emelkedő, és még hosszú utat megtenni kényszerülő szellem számára. Azonban akkor már a világosabban felfogható végcél nagyszerűsége, reménye, a növekvő szabadság és lehetőség hatalmas belső ujjongással párosul, mely a cél még gyorsabb elérésére sarkall.

Irodalom: Péld.28.18, Sir.51.1,Iz.49.6,Jer.3.23,
Mt.10.22, Mk.16.16, Lk.1.69,77, Lk.18.26-27,
Jn. 3.17, 10.9, Róm.1.16, Zsid. 3.9.
I.Pét.1.5-10, I.Jn4.14.
Kardec: *Evangélium a spiritizmus... 221,229.old.*
Emánuel szellem nyilatkozatai 421.old.
Titkos tanítások III. 194.old.
Névtelen szellem közleményei II. 265.old.
Ezoteriák II. 3, 204.old.
Evangéliumi spiritizmus II.33.old.
Hit, remény, szeretet 101. old.
Elszórt kalászkok II. 251.old.

12. Kísértés():** A bűnös ember fejlődésének egyik *legfontosabb velejárója*, hogy az általa megismert igazság *ütközik* a még benne lapangó, - a látható és láthatatlan környezetéből „erősítést” kapó - *rosszal*. Ez *ütközés sorozatos választási ill. döntési helyzetet eredményez*, melyben megmérettetik a jóra való hajlandóság és küzdeni akarás. E megmérettetés célja *saját magunk valódi megismerése, megerősödés Isten igazságában*. De ugyanígy célja a *tanítás, példamutatás* embertársaink és bennünket környező - *testet öltésre készülő - szellemvilág számára*, sőt a kísértő számára is! E folyamat természetes részét képezi Isten nagyszerű üdvtervének, melynek végrehajtásában (ld. Jákob létrája) a teljes szellemvilág kiveszi részét. Így a *rossz kísérti a nála jobbat* (ezzel mintegy

*¹ *Megjegyzés: Istennel való egységre jutást a keleti vallások tévesen a nehéz, terhes földi létől való szabadulás mellett az egyén megsemmisüléseként is értelmezik. Még a keresztény hittudósok is részben félre értették, így alakulhatott ki („Én és az Atya egy vagyunk” Jn.10.30 .kijelentés helytelen értelmezéséből) a Krisztus = Isten dogma, melynek ellentmondásosságát a szentháromság dogmájával próbálták ellensúlyozni.*

belé kapaszkodik). *Sikeres helytállás esetén a rossz veszít a rosszból, ezáltal feljebb emelkedik. A kísértésben helyt álló személy megerősödik, így szintén feljebb emelkedik. Bukáskor mindketten veszítenek. Ily módon tehát mi magunk is kísértést szenvedünk, ugyanakkor (bármilyen jónak hisszük magunkat) kísértjük a nálunk jobbakat - úgy a látható, mint a láthatatlan világban,- hiszen még tele vagyunk törvénytelen érzésekkel, vágyakkal, hajlamokkal.*

A leírtakból világosan érthető, hogy Isten miért engedi meg a kísértést, továbbá hogy a kísértésben való helytállás az egyik legfontosabb feladata földi életünknek.

Irodalom: Mt. 22.18,26.41, Mk.12.15,14.38, Lk.8.13,22.46,
1.Kor.10.13,Ef.6.12, 1.Tim.6.9, Jak.1.12-13, 1.Pét.1.6.,
Titkos tanítások 238.old.
Az utolsó óra munkásaihoz IV. 23.old.
Evangeliumi spiritizmus I. 52.old.

13. Örök élet():** Isten abszolút örök létezésének következtében a „saját képmására” teremtett *gyermekének természetes osztályrésze*. Istentől eltérően azonban *relatív* örök létről beszélhetünk a teremtettség esetében, lévén ez utóbbinak *kezdet*e. Emberi időfogalmakkal nem értelmezhető ez az isteni adomány, mivel a bűn gyógyítása érdekében - *átmenetileg életre hívott* - tér és idő a tökéletesség világában nem létezik. De Isten által teremtett, és a tökéletesség elérésének fejlődési lehetőségét magában hordozó szellem *szükségszerűen a létezését is tökéletes mértékben kell hogy birtokolja*, tehát örök életre hivatott! A *sz szenvedés és halál* a bűn következtében előállott *átmenti világok szükséges kísérő tünete*, melyből Isten kegyelme és türelme által mindenki előbb vagy utóbb kigyógyul, mivel Isten szeretetének senki és semmi nem állhat ellen!

Irodalom: Jn.3.15-16,3.36,4.14,5.24,6.27,6.47,6.58,6.68,
Jn.10.28,11.26,12.25,12.50,17.2-3.
Apcsel.13.48,Róm.2.7, 6.22-23,
Gal.6.8, 1.Tim.1.16,6.12,
1.Ján.1.2,2.25,3.15,5.11-13,5.20,Júd.1.21.
Kárma és kegyelem 212. old.

VII. A GONDVISELÉS ESZKÖZEI AZ EMBER FEJLŐDÉSÉBEN

1. A gondviselés():** Az isteni szeretetből fakadó *törődés és gondoskodás egyénre szabott megnyilvánulási formája*, mely folyamatosan áthatja a hétköznapi történéseit, *mindenre kiterjedően* előmozdítva az ember felemelkedését. Emberi értelemmel *át nem látható a gondoskodás pillanatnyi célja és megnyilvánulási formája*, hiszen nagyon gyakran számunkra hátrányosnak és igazságtalannak éljük meg sorsunk alakulását. Nagyon gyakori azonban, hogy utólag fény derül egy-egy isteni rendelkezés értelmére, míg más esetekben az előttünk rejtve marad. Földi halálunk után azonban ezek a helyzetek is értelmet és megvilágítást kapnak és áldjuk érte a jószágos Atyánkat. Az abszolút Szeretet és Bölcsesség *azt és abban a formában* adja számunkra, ami az adott helyzetben *valóban a legjobb* (még ha nem feltétlenül a legkellemesebb). Legyünk tehát tétlenek, és a gondviselésre hagyatkozva passzívan várakozunk? Hiszen úgyis a legjobbat kapjuk? Óva intenék ettől! Ez esetben ugyanis egy tettekre sarkaló váratlan „pofon” lenne az osztályrészünk, mint a gondviselés legjobb formája! (Jézus azt mondta Mt.6.25-34-ban: „*Ne aggódjatok életetek miatt*”, de azt nem mondta, hogy tétlenül várjuk a „sült galambot”). A *hit, az alázat és engedelmség életünk lámpása*, melynek fényében a gondviselés rendelkezései egyre érthetőbbé és átláthatóbbá válnak számunkra, ráadásul egyre könnyebben hordozható formában! Ily módon fokozatosan kijutunk a bűn és bukottság erdejéből, miközben egyre boldogabb és napfényesebb lesz az utunk.

Irodalom: *Bölcs.14.3,17.2, Bár.4.8, Ezdr.34.11.*

Kardec: Evangélium a spiritizmus...229.old.

Kárma és kegyelem 256.old,

Az utolsó óra munkásaihoz I. 20.old.

Elszórt kalászkok II. 309.old.

2. A szentírás():** Isten hatalmas ajándéka eltévelyedett, bűnös gyermekei számára, hiszen az *Ő hívó szavát tartalmazza* közvetlenül vagy a történelmi tapasztalatok bemutatásán keresztül. Igazi szellemi táplálék, mely *életet* jelent. Egyben *örömhír*, mely a bűnben sínylődő ember számára visszaadja a reményt Isten megbocsátó szeretetének elnyerésére, *világossá téve, hogy mindenki számára nyitva áll az út* az atyai házba, az üdvösségre. *Mindenkihez szól*, mindenki megtalálhatja benne saját személyes meghívását a nagy menyegzőre.

Kinyilatkoztatás, mely érthetően tudunkra adja életünk célját és lényegét, Isten akaratát és örök szeretetét. **Figyelmeztetés és tanítás**, ami *megtérésre ösztökél*, miközben az örök élet reményét és az üdvösség ígértét hozza el számunkra. Bőséges okulással szolgál elődeink tévedéseiből és erényeiből, bemutatva az isteni vezetést a történelemben. Központi tanítása a *négy evangélium*, melynek Jézus által elhozott mennyei világossága *egyértelmű útmutató* az üdvösséghez. Ezért méltán nevezhetjük a bibliát a könyvek könyvének, függetlenül az egyes fordítások közötti kisebb eltérésektől.

Irodalom: *Biblia, különös tekintettel a 4 evangélium*

3. I-II-III. Kijelentések():** Az isteni gondviselés folyamatosan működik az emberiség és az egyén sorsában, mégis - a lényeg megértése és áttekintése érdekében - 3 kiemelkedő periódus különböztethető meg:

I. Kijelentés: a Törvény, mely *Mózesen* és a prófétákon keresztül adatott meg az emberiség számára. Világos és kiszámítható útmutató volt Isten megismerésére, követésére és a helyes út áldásos következményeire. Az akkori szellemi fejlődési szintnek megfelelően *Isten a törvény isteneként nyilatkozta ki magát*, átadván az egyetemes erkölcs ma is legvilágosabb törvényét a *tízparancsolatot*.. Erre épülő mózesi („polgári”) törvények a kornak megfelelő formában szabályozták a vallás gyakorlásának módját és a társadalmi együttélés normáit.

A törvény *vezette, nevelte és védelmezte* a benne élőket szellemi és anyagi síkon egyaránt, míg keményen büntette az elhajlókat.

II. Kijelentés: a Szeretet, melyet *Jézus* hozott az emberiség részére. Megmutatta és megnyitotta az Isten országába vezető utat, *teljessé tette a törvényt* a formalitások útvesztőjében tévelygők részére. A magasabb rendű erkölcsi tanítások mellett *Isten igaz lényegét mutatta meg a bűnben vergődő emberiségnek*. Elhozta a *reményt és a megbocsátás lehetőségét*, világossá tette a bűn fogalmát és a bűntől való szabadulás módját. A legmagasabb rendű tanítást adta az emberi kapcsolatokra. (*Szeresd ellenségedet, ne kívánd embertársadnak, amit magadnak nem kívánsz, ...nem hétszer, de hetvenhétszer meg kell bocsátani...*). E tanítások ma is *messze meghaladják* a keresztény emberek és társadalmak gyakorlatát.

III. Kijelentés: a Vigasztalás, melyet Isten a téves hitgyakorlás, a *materializmus tévtana* és az *egeket ostromló gőgös tudomány szellemi legyőzésére adott*. A jó szellemvilág tanító szellemei az 1800-as évek második felétől - a korábbi prófétálás eszközének felhasználásával - megvilági-

tották *azokat a tévedéseket, melyeket az emberi tévelygés és hatalomvágy rakott a hitre szomjúhozó emberek vállára*. Helyre állították a Krisztus által elhozott igazságok fényét és a keresztény eszme páratlan szépségét és erejét. Továbbá megtisztították a szerető és igazságos Mennyei Atya fogalmát az *emberi gyarlóság és tévedések* által ráhordott hazugságoktól és torzításoktól. A mai korra aktuális erkölcsi tanítások mellett *a szentírás ragyogó fényét láthatóvá tették*, megértetve az un. modern emberrel, hogy *a szentírás ma is a leghatalmasabb mennyei táplálék*. Az ateista tudományfelfogás fényes cáfolata mellett tisztázták a zavaros és ellentmondásos „hittitkok” lényegét a kritikus gondolkodók és hittudósok számára is. *Tudományos igényű* magyarázatot adtak a mindenségről, Isten törvényeiről (amilyen mértékig az a véges emberi értelem fogalomrendszerével felfogható), valamint a filozófiák mindez ideig megválaszolatlan kérdéseiről.

Irodalom: *Részletesen ld. Függelék*

4. Kegyelem():** A végtelen isteni szeretet, és gondviselés megbocsátó, helyreállító megnyilvánulása a bűnös világban. Magába foglalja mindazokat az eszközöket és törvényeket, melyek megszüntetik a bűnt, és haza vezetik a bukott teremtettséget. Így az isteni kegyelem megnyilvánulása az anyagi mindenség, a testet öltés lehetősége, valamennyi ideiglenes hatályú törvény, a kinyilatkoztatások, a bűn következményeinek „munkába állítása”, és maga az a tény, hogy bármi történik velünk (jó vagy rossz), a gondviselés javunkra fordítja.

(Részletesebben ld.IV./2 és VI./4. pontokat)

5. A törvények():** *A történetekben megnyilvánuló bölcsesség, következetesség és egyöntetűség*, mely által a *mindenség rendezett formában halad előre* a fejlődés, boldogulás és üdvösség útján. A teremtettség fejlődésének függvényében *különböző törvények* hatálya alatt áll, mely törvények segítik, vezetnek és oltalmazzák. A törvény *védelme egyben korlátot is emel*, így a törvénnyel szembeni lépések, cselekedetek fájdalommal, ütközéssel, és következményekkel járnak. A törvénytől való mindennemű eltérések gyűjtőneve a *bűn*, melynek fájdalmas következményeit viseljük földi életünkben. Az ember is megalkotta a maga törvényeit, ami a szándékot illetően jóra irányul, de e törvények tökéletlenek, mint az ember maga. Mégis betartandók („add meg a császárnak, ami a császáré...”), hacsak nem nyilvánvalóan szembe állnak az erkölcs (és lelkiismeretünk) magasabb törvényével. (ld. még II./6.pont)

Irodalom: *Kiv.20.2-17, Mtörv.30.14-20,
Iz.51.4, Mt.7.12, Mt.22.37-40,
Kardec: Szellemek könyve 302.old
Kardec :Evangélium a spiritizmus...33.old.
Emánuel szellem nyilatkozatai 99.old,
Szellem, erő, anyag -(teljes könyv)
A kegyelem törvényvilága -(teljes könyv)
Duáltörvény -(teljes könyv)
Titkos tanítások III. 251.old,
Kárma és kegyelem -(teljes könyv)*

6. Egyházak, felekezetek():** Az isteni igazságok őrzésének, tanításának *földi intézményei*, melyek anyagi formát, helyet biztosítanak az istentiszteletek számára, szervezik a hívő közösségeket, biztosítják a lelki gondozást és bizonyos karitatív szolgálatot is ellátnak. De az emberi gyarlóság, bűn és meghasonlottság ezen intézményeket sem kíméli. Emiatt képtelenek a mennyei igazságokat a maguk tisztaságában, egységében és fényében tanítani és képviselni. *Egymásnak ellentmondó formában tanítják*, ami sajnos szomorú tükre az emberiség állapotának. Ettől még e *földi intézmények fontosak*, hasznosak: tökéletlenségük nem akadályozhatja meg az alapvető szellemi táplálék - a szentírás - terjesztését. Ily módon az isteni gondviselés munkába állítja őket, ugyanakkor mindig gondoskodik az igazságra szomjúhozók megelégtetéséről. A szentírás példátlan ereje *felekezetektől függetlenül megtalálja és táplálja* Isten kereső gyermekeit, felemeli őket olyan mértékig, ami megfelel hitüknek és törvényes munkálkodásuknak. (ld. még VI./7.pont)

Irodalom: *Mt.16.18, Apcsel.13.1., Apcsel.14.23,
1.Kor.12.28, 1.Kor.14.5.,
Kardec: Evangélium a spiritizmus.. 221.old,
Elszört kalászkok III. 179.old,
Mikor a lélek ünnepel 155.old,
Balogh D. : A titkok megnyíltak 6.old.*

VIII. AZ EMBER VISZONYA ISTENHEZ

1. A hit():** A hit az ember *transzcendentális* érzékszerve a számára láthatatlan Isten megérezésére, *igazságainak felfogására és elfogadására*. Következésképpen a hiánya mindezek hiányát is jelenti egyben. Az emberi gőg és tudatlanság odáig merészkedett, hogy saját tagadását megtévezve mások hitét gúny tárgyává tette, fokozva ezzel is saját süllyedtségét. Látjuk a történelemben is, milyen szörnyű következményekkel járt a hit intézményes elnyomása. A földi ember számára a *hit az örök élet kulcsa*, mely saját jóakarata és az Isteni gondviselés eredményeként megadatik. Ily módon döntő jelentőségű az ember és Isten viszonyában. A hit által ugyanis *megszűnik a tagadás* - mint az ellentét fő táptalaja, és ezzel *megnyílik az út* vissza az atyai házba, a törvénybe, a szeretetbe és a világosságba. Életünk *legfontosabb szellemi kincse* tehát, melyet őriznünk, ápolnunk kell. Ez Isten akaratának szakadatlan keresését, engedelmességre való törekvést és a felebaráti szeretet gyakorlását jelenti. Szellemi horizontunk kitágulásával egyre gazdagabbak leszünk és örömmel látjuk életünk minden területén Isten szeretetét, és gondviselő jelenlétét. *A hit tehát út az örök életbe*, a teljességbe.
(Ld. még VI/6.pont)

2. Bizalom Isten iránt():** A hit gyakorlati megnyilvánulása, mely erőt és optimizmust ad Isten gyermekeinek a fizikai élet eseményeinek, megpróbáltatásainak elviselésére. E mennyei gyümölcs *megkönnyíti a hívő emberek életét*, és átsegíti őket az élet viharain, ugyanakkor *értelmet és világosságot* ad a „szürke” hétköznapiaknak. Fokozza az emberek szellemi látását, Isten gondviselő szeretetének mindennapi felismerésére. Erőt és nyugalmat kölcsönöz nehéz helyzetek példamutató elviselésére és megoldására. Szébbé, tartalmasabbá teszi a földi életet, és *felül emeli az embert az anyagi hajszja értelmetlen küzdelmein*. Isten megáldja és nem hagyja cserben a Benne bizakodókat, ha az a bizalom őszinte hitből és jó szándékból fakad. E bizalommal való visszaélés az *Isten kísértés*, amikor a bizalomra hivatkozva kényszeríteni akarjuk Istent saját nagyot akarásunk kiszolgálására

Irodalom: Ter.22.1-13, Kiv. (Teljes könyv)
1.Sám.17.32-51, 2.Kir.18.5-7,
Péld.3.5., Bölcs.1.1-2, Iz.12.2,
2.Kor.3.4,Mt.4.3-10.

3. Engedelmesség ():**

Az engedelmesség *Isten akaratának hűséges követéséből áll*. A bizalomhoz hasonlóan a hitből fakad és áldást hoz a földi életben, *megkönnyítve a kísértés árnyékában élő ember tájékozódását az örök élet felé*. Az engedelmesség feltételezi, hogy halljuk és meghallgatjuk Isten szavát a *hétköznapi* napokban is. Ennek részleteit ld. VI/1. pont alatt („*Isten akarata*”) Az engedelmes ember Krisztus igáját hordozza, mely „...édes és könnyű...”. Nem akarja minden áron átlépni saját árnyékát, hegyeket megmozgatva „kezébe venni a sorsát”, felégetve élete energiáját a karrier, nagyot akarás és törtetés tűzében. *Hű marad rendeltetéséhez*, megelégedett, de nem közönyös, szorgalmas és törekvő, de nem minden áron és másokon keresztül. Erkölcös, becsületes, segítőkész és szerény. Nem vesz részt tömegmozgalmakban, de megy ha segíteni hívják. *Elfogadja ami van*, de nem meghunyászkodó. Fellép az igazságtalanság ellen, de nem nyughatatlan lázongó. Egyszerű, egyenes, tiszteli a másik embert, *kész megbocsátani*, mindig a jó szándék vezérli, türelmes. Belső harmóniája, egészséges önbecsülése van, küldetéstudat és túlemelkedettség nélkül. Nem érzi magát tévelygő embertársai felett állónak. Összességében a mértéktartás, a higgadság és bölcsesség embere, aki ura indulatainak. Az engedelmesség megszenteli életét, és rendszerint elkerülik az élet viharai. Ha pedig a csapások súlya alatt kénytelen görnyedni. Istenbe vetett hittel és reménnyel viseli a megpróbáltatásokat, *türelemmel várva a felszabadítást...*

Irodalom: *M.törv.8.20, 11.26-28,
Mt.30.10-17, Zsolt.25.8-9, Zsid.11.8.
Kardec :Evangélium a spiritizmus.. 137.old.
Titkos tanítások II.267.old, III.147.old.
Kárma és kegyelem 248.old.
Névtelen szellem közleményei III. 33.old.
Ezoteriák I. 13.old.
Elszórt kalászkok I.138,143 ,II.419,
III.45,125.old.*

4. Az alázat: Hitből fakadó erény, mely képessé teszi az embert a tanulásra, okulásra és a bölcsesség befogadására. *Saját tökéletlenségünk belátásán és elfogadásán alapul*, mely Isten megbocsátó irgalmának egyik alapfeltétele. Az alázatos embert *nem lehet megalázn*i, hiszen érzi és tudja saját gyengeségét és kicsinységét. Ezzel magára vonja Isten áldását a békeséget és megelégedettséget. Az alázatos ember őszinte, nyitott, hasznosan építkezik más emberek hibájából vagy az őt ért kritikákból. Ez-

zel szellemi gazdagsága folyamatosan gyarapodik. Az alázatos ember természeténél fogva megtöri a rosszat saját maga körül, békessége kisugárzik. Nem suhogtatja folyton maga körül az igazság kétélű kardját, kíméletes embertársával, ha szembesíteni kell valamilyen bűnnel vagy hibával. Mivel a *gőg a legkárosabb ösbűn*, az alázat a gőg leküzdésének az egyik legfontosabb - Isten által megáldott - fegyvere. Istenhez való viszonyunkban *életünk és sorsunk hálás elfogadásából áll*, és abból a mély meggyőződésből, hogy saját sorsunkat a Mindenható kezébe helyezve érhetjük el a legtöbbet.

Irodalom: *Judit. 9.11, Jób 22.23-29, Zsolt. 25.9, Péld. 3.34, 13.10, 15.23, 29.23, Sir. 3.17-20, Sir. 10.15, Iz.57.15, Mt.11.29, Fil.2.3, Jak.4.6, Kardec: Evangélium a spiritizmus...110.old. Grünhut: Tanulmányok a spiritizmus köréből II.528.o. Titkos tanítások III. 3.old. Névtelen szellem közleményei I.75, II.186, III.79,157.old. Ezoteriák II. 274.old, Evangéliumi spiritizmus 201.old. Elszórt kalászkok I.133, II.360.old.*

5. A bűnbocsánat():** Isten *ajándéka* a bűneitől őszintén szabadulni akaró ember számára a következmények enyhítésével, javulási alkalmak és próbák megengedésével. A bűnbocsánat a kárma feloldásával, a kemény viszonzossági törvény fájdalmas tapasztalat szerzése helyett *gyorsabb és könnyebb* utat kínál a szellemi gyógyuláshoz. Sokkal több tehát a büntetés elengedésénél, hiszen a szerető Isten soha nem büntet. Léván a bűn szellemi betegség, melynek materializált gyümölcsei azok a cselekedetek, melyeket bűnnek nevezünk. *Bűnbocsánat a betegség elleni küzdelemmel és a gyógyulással nyerhető* el. A bűnösnek *fel kell hagynia a bűnnel*, hátat kell fordítania a törvénytelen érzéseknek, vágyaknak, törekvéseknek. E megfordulás *küzdelemmel* jár, melyhez erőt Istentől kaphatunk. Isten megáldja és felkarolja a büntől szabadulni akaró gyermekét, és *megadja* mindazt a *segítséget*, mely szükséges az eredményhez. De a megtért bűnösnek *őszintén kell akarnia* a javulást, és *tennie kell érte*: Gyakorolnia kell a *megbocsátást és a szeretetet*.

Irodalom: *Zsolt.130.4, Mk.2.5-9, Lk.7.41-50, Jn.8.3-11, Titkos tanítások II. 188,206.old, Kárma és kegyelem 83.old, Névtelen szellem közleményei I.122, II.303, III.92,181.old.*

6. A kishitűség():** A gyarló ember elbizonytalanodása és megingása Isten iránti bizalmában. Ilyen formában *valamennyien bele esünk, bele esünk* már ebbe a hibába. A tökéletlen ember béka-perspektívájából *nehéz az élet eseményei közötti eligazodás*, a szerető és bölcs Mennyei Atya rendelkezéseinek, javunkat szolgáló gondviselésének *megértése és belátása*. Ebben a helyzetben könnyen meginoghatunk, úgy érezzük, hogy magunkra maradtunk, nincs kiút, nincs megoldás a problémánkra. Pedig az élet számos eseménye már *bizonyította* számunkra, hogy Isten mellettünk volt, és a nehéz helyzetek kimenetele a javunkat szolgálta. De az ember nehezen tanul, és könnyen kétségbeesik. Amíg jól mennek dolgaink, addig erősnek érezzük hitünket, amikor megérkeznek a mennyei ajándékot hozó megpróbáltatások, egy csapásra *elfelejtjük a mennyei gondoskodás folytonos örökösét felettünk*. Ábrahám és Sára, Zakariás, Péter esete mutatják, hogy még a hit példaképének tartott emberek is gyengék, és meginoghatnak. Jézus többször figyelmeztette tanítványait a kishitűségükre, és oktatta őket (és bennünket) az ima, a hit *fontosságára* és a történéseket megváltoztató erejére.

Irodalom: *Sir.7.20, Mt.6.25-33,
Mt.8.24-27, Mt.14.31, Mt.16.7-12.*

7. Bálványimádás():** Az ember *transzcendentális irányultságának eltorzulása* az igaz Istentől hamis istenek, ideák, vagy akár tárgyak irányába. Ez egyfajta *elhomályosodás* és *szellemi betegség* akkor, ha egyistenhit ill. ismeret után következik be. Ugyanakkor törvényes és megengedett az emberiség szellemi gyermekkorában, amikor még az istenhitre nevelés átmeneti eszköze a gondviselés részéről (mint például a nap és hold imádat). De *Isten kinyilatkozása után súlyos és törvénytelen szellemi jelenség*, mely végig kísérte az emberiség történelmét. Az *ószövetségi zsidóságnál az ellentét erőteljes megnyilvánulásaként* törvénytelen helyen törvénytelen áldozati rítusok tartását, hamis isten-utánzatok, tárgyi fétisek tiszteletét jelentette. Isten szigorú törvényeken keresztül, több esetben közvetlenül *súlyos következményekkel (halál) sújtotta* a bálványimádókat, mivel rendkívül *veszélyes* volt az egyistenhit fejlődése szempontjából. Ma már az egyistenhit diadala nem kétséges a földön, és sok arra érett szellemet végleg kiemelt a föld porából, így látszólag kisebb a jelentősége a problémának. Ugyanakkor - a végidőkre talán utolsó lehetőséget kapó, vagy „itt rekedt” - un. *modern embernél* tömeges jelenség a „modern” bál-

Az ember viszonya az anyagi...

ványimádás, ami az isten-pótlékok egész széles skáláját fedi le: *UFO és egyéb „tudományos” alapú hitek* és szekták (pl. marxizmus, scientológia, raeli szekta, stb.) hamis ezoterikus tanok és álbölcseletek, maga a pénz mindenek feletti hatalma és imádata, sztárolt politikusok, vezetők, művészek, a divat, drog és szex tobzódó világi hatalma. *Az elfajulás* olyan mértékű, ami előre vetíti a teljes véget, ami az írásokból is kiolvasható jelek alapján sokkal közelebb van, sem mint gondolnánk. De egyedül csak az Atya tudja azt az órát, amikor a világtörténelem befejeződik...

Irodalom: *Kiv.32.25-30, Lev.19.4, Szám.33.52, Mtörv.7.5, 12.2-5, 27.15, 1 Kir. 14.9-10, 18.21-40, 2.Kir 10.18-28*
További kb. 180. hely a Bibliában
Titkos tanítások II. 286.old.

8. Isten szava hozzám():** *„szerettelek és mindig szeretni foglak, megbocsátok neked gyermekem, térj vissza az atyai házba és a törvényes útra, kövesd az én fiamat Jézust”* röviden így fejezhető ki Isten a mi szerető Mennyei Atyánk szózata, melyet valamennyi bűnös gyermekéhez intéz. *E szózatnak nem állhat ellent* semmilyen (átmenetileg létező) *sötét erő és hatalom*, vagy megátalkodottság. Mindenkinék *saját személyes felelőssége* (és nem az emberi szem által látható adottságok és „körülmenyek” folyománya), hogy meghallja-e Istent, vagy számára túlharsogják a Teremtő szavát a világ riktó hazugságai. A Szeretet egyetemes szózata mellett *mindenkihez egyéni módon*, a saját „szájíze szerint” is szól az Úr, ha kell a lány szellő szerető simogatásával, ha kell a mennydörgés és pusztító vihar stílusában.

Ő szól hozzánk:

- *A biblián és szellemnyilatkozatokon keresztül,*
- *A lelkiismeretünkön keresztül*
- *Más embereken keresztül*
- *Eseményeken, élethelyzeteken keresztül*
- *Sorsunkon, és szenvedéseinken keresztül*

Irodalom: *Teljes Szentírás,*
Teljes szellemtan.

9. A Krisztusi út():** Világos és egyszerű, ám mégis „keskeny” út a leggyorsabb haladáshoz, *az üdvösség felé. A keresztény alapeszme betartását jelenti*, melynek lényege: *békességben és szeretetben élni Istennel és em-*

berrel egyaránt. A gyakorlatban *általában* nem követel Jézuséhoz hasonló súlyos áldozatot, különleges mártíromságot, és nincs semmilyen vallási rituáléhoz kötve. Jelenti az *Istenbe vetett hitet* és bizalmat, melyből lelki békesség és erő fakad a hétköznapi megpróbáltatások elviseléséhez. Különösen fontos az *embertársaink iránti szeretet, türelem, megértés* és segítőkészség hétköznapiakban történő *folyamatos* gyakorlása. Ehhez meg kell fékeznünk a bennünk szunnyadó indulatokat és gyűlöletet, tudatosan meg kell látnunk felebarátainkban a szépet és a jót. Biztatónak, jóindulatúnak és elnézőnek kell lennünk. Fel kell vennünk és *hordoznunk kell keresztünket, ami nem a szenvedések tudatos keresését,* valamint különleges küldetésünk nagyot akarásból fakadó hajszolását jelenti, hanem lázongás nélküli *elfogadását annak, ami sorsunk által megadatott.* Ha mindezt szeretettel és béketűréssel tesszük, akkor e kereszt könnyebb lesz és hordozásával, békességünkkel követendő *példát mutatunk* zaklatott világunk emberének. Ha valóban azt tesszük embertársainkkal, amit magunk felé tőlük elvárunk, akkor *életünkkel betöltjük a krisztusi utat.* Az úthoz Istenből meríthetünk erőt az imádság által, valamint isten akaratának gondos meghallgatásával és követésével. (ld. VI./1., és VIII./8.pontokat)

Irodalom: *A 4 evangélium, Mt.11.28-30, Jn14.4-9*
Kardec: Evangélium a spiritizmus.... 318.old.

10. Az ima():** Az Istenben bízó ember *természetes szellemi cselekedete a Mennyei Atyával való személyes kapcsolat éln tartása,* örömeinek és problémáinak megosztása. Rendkívül fontos szerepe van a hit megélésében, ápolásában, és a mennyei erők magunkhoz vonásában. Erősíti *bizalmunkat Isten iránt,* segíti az élet terheinek viselését, megerősíti szellemünket a kísértésben. *Vigaszt nyújt* a megpróbáltatásban, éln tartja az *örök élet reményét* és hitét a csüggedőben. Az ima értéke nem a szavak, hanem az érzések szépségétől és *áhitatától* függ. Az imának mágikus ereje van, mely annál nagyobb, minél erősebb hitből fakad. Ez az erő átrendezi a láthatatlan világban előkészülő események és történések eshetőségét, ilyen értelemben korlátozott mértékű *teremtő erőt is jelent.* Isten erős hittel történő kérésünket teljesíti még akkor is, ha jobban járnánk a dolgok Istenre bízásával. Teljesíti a bizonyosság, vagy éppen az okulás céljából. A legtöbbet mégis akkor „nyerhetünk” az ima által, ha - hitünk és bizalmunk kinyilvánításaként- saját kérésünkhöz őszintén hozzáfűzzük: *„de mindazonáltal úgy legyen ahogy Te akarod Uram”* Ekkor ugyanis *biztosak lehetünk* abban, hogy üdvösségünk és haladásunk szempontjából a legtöbbet kapjuk!

Irodalom: *A szentírás több mint 400 helye,*
Mt.5.44, 6.5-9, 21.22, 23.24, 26.39-44,
Mk. 11.22-25, 14.38,
Lk. 9.28-29, 18.10-14,
Jn. 4.19-24, 11.41-44, 17.1-26,
Titkos tanítások II. 160., III.138.old,
Ezoteriák I.230. old, Misztériumok 90.old,
Elmélkedések könyve 51.old.

11. Akarat és engedelmisség():** Egymásnak ellentmondó szellemi adottságok, mely adottságok *harmóniában vannak a hívő, Istent szerető emberben*, míg egymást zavarják a bűnös tévelygő emberben. Az *akarat* ugyanis az egyén környezetére való - önmagát érvényesítő - hatásának *mértékét és erejét* fejezi ki, addig az *engedelmisség* más (jelen esetben Isten) akaratának való *alárendelődés* készségét fejezi ki. A saját akaratom annál inkább csorbul, minél inkább alárendelődöm. De Istennek való alárendelődés mást jelent. Ha *megtanulom akarni Isten akaratát, akkor alárendelődésem felemel*, erősebbé tesz hitben és akaratomban egyaránt. Jó példa erre Jézus tökéletes alárendelődéséből fakadó *isteni hatalma*. A földi ember számára az *Isten iránti engedelmisség* eredményezi saját *akaratának nemesülését* és megtisztulását, csakúgy a megerősödését. Állítjuk tehát akaratunkat a szeretet és az Isten iránti engedelmisség szolgálatába és tapasztalni fogjuk, hogy milyen szellemi erő birtokában vagyunk, mely erő kifejti áldásos hatását a látható világra is. A szentírás bőséges tanításaiból nem nehéz hatalmas példákat találnunk: Jézus, Ábrahám, Dávid és Mária engedelmissége *az emberiség történelmének hatalmas formáló ereje volt!*

Irodalom: *Ter.22.1-13, 1Sám.17.19-51, 24.1-12,*
Lk.1.26-38, Mt.4.1-11,
Kardec: Evangélium a spiritizmus...137.old.
Titkos tanítások II. 267, III.147.old.
Kárma és kegyelem 248.old.
Névtelen szellem közleményei III.33.old.
Ezoteriák I.13.old.
Elszórt kalászkok I. 138,143., II. 419.old.

12. Isten türelme():** A szeretet türelmes, így *Isten az abszolút Szeretet is hatalmas türelemmel vezeti tévelygő gyermekei javulását*. Ez annyit jelent, hogy sok *lehetőséget és alkalmat ad* a javulásra és a megtérésre, sőt a saját tapasztalatok megszerzésére, a bűnös hajlamok kiélésére és a büntől való megcsömörlésre. E türelem és szeretet *emberi értelemmel fel nem*

fogható, át nem látható, nem sérti a teremtett szellem szabad akaratát, ennek ellenére idővel minden ellentétes hajlamot és bűnt felemészt. A lázadó gyermek *saját jószántából és belátásából* hajol meg ismét atyja előtt. Ezért *engedi* meg Isten a bűnt, *tűri meg a világban a bűnösöket*, néha akár démoni gonosztevőket (kéjgyilkosok, háborús bűnösök, diktátorok, Hitler, Sztálin stb.). De ez a hatalmas türelem *nem végtelen*, hiszen ez esetben a nevelési szándék a *visszájára fordulna*, nem a megtérésre ösztönözne, hanem bátorítaná a gonosztságot a következmények végtelen elhalasztásával. Márpedig Isten a legjobbat akarja gyermekeinek. Ezért a végtelen szeretet és bölcsesség *pontos - a célszerűség által megszabott - határig gyakorolja a türelmet*, hogy visszaélés esetén súlyos - *szenvedtetve nevelő eszközöknek adjon helyet*. Ez sok esetben a kevésbé bűnös és szenvedő ember szemszögéből nehezen kivárható lassúsággal következik be, aki emiatt perlekedik Istennel: „Uram miért engeded ..” kezdetű mondatokkal méltatlankodik - a „gonosz szolga” (Mt.18.26.) módjára. Legszívesebben „*segítene*” Istennek az ügy „elintézésében”. Mindemellett a *tűzzel játszik* az, aki az isteni türelemre számítva - elegendő intő jel ellenére - nem hagy fel bűneivel.

Irodalom: Szám.14.18, Neh.9.30,2.Mak.6.14,
Sir.35.19,Joel 2.13, Náh.1.3,
Róm.2.4, 1.Kor.13.4,
Névtelen szellem közleményei III. 204.old.

13. Isten kísértés():** Isten bizalmával való visszaélés oly módon hogy gyarló hitünkkel *e bizalomra helytelenül hivatkozva kényszeríteni akarjuk Istent* saját akaratunk és vágyaink teljesítésére, önmagunkat felmagasztaló nagyot akarásunk kiszolgálására. Így istenkísértés életünk és egészségünk értelmetlen kockáztatása veszélyes sportokkal, saját dicsőségünket szolgáló mutatóványokkal, Guinness rekord kísérletekkel. De ide sorolható valamilyen hibánk vagy bűnünk elleni *érdemi küzdelem* helyett a testünknek ártó „akrobatikus” böjt. Ugyancsak e kategóriába sorolható *rendeltetésünkől való kilépéssel* saját sorsunk - józan ész ellenére történő - fordítása. *Sorsunk avatatlan „kézbe vétele”* és (az emberi értelem számítása szerint előreláthatóan rossz kimenetel ellenére) - Istentől a számunkra „jó” kimenetel elvárása (mondván: Istennek minden lehetséges), valamilyen *csoda kikényszerítési szándékával*. Ugyanígy a - gondviselésre való hivatkozással - *tétlen várakozás* az aktív igyekezet helyett, és közben a valódi isteni segítség lebecsülése, észre nem vétele. Vagy *Isten segítségének elutasítása* azért, mert nem az általunk megszabott formában történik az. De lehet a tudatos *kötelességmulasztás imával való pótlási* szándéka. Végtelen a sor,

tágabb értelemben *tudatlanságunkban igen sok Istenkísértést követünk el*. De a szerető Mennyei Atya gondoskodik arról, hogy a *leghasznosabb* formában kapjuk meg a tanítást, még ha az számunkra nem mindig kellemes...

Irodalom: *Mt.4.3-10, Lk.4.9-12.*
Elszórt kalászkok II. 400.old

14. Önmegváltás():** A tévelygő és gőgös ember hiábavaló kísérlete *ön-maga felemelésére* - saját erőből. Az önmegváltó ember *nem kéri*, nem igényli *Isten segítségét*, mert úgy gondolja, hogy saját erőből nagyobb dicsőség és érdem a javulás, mint Isten segítségével. Az *önépítés* során elért átmeneti sikerek büszkeséggel és elégedettséggel töltik el, miáltal a gőg alattomos ösbűnének válik táptalajává a lelke. A sikerek mámorában ezt nem hajlandó észre venni, helyette egyre nagyobb „tudásra” tesz szert önfejlesztő technikákból (agykontrol, pozitív gondolkodás, felületes mágiautáztatok, tűzön járás stb.), egész arzenállal rendelkezik gyógyító eszközökből, meditációs zenékből. *Főlényesen a vallások felett állónak véli magát és gondolkodását*, kegyesen hajlandó elfogadni bizonyos dolgokat a szentírásból (is). Előszórtatva olvassa a felületes ám népszerű meditációs irodalmat, miközben képtelen eligazodni azok kavalkádjában. Avatatlanul nyúl *láthatatlan erőkhöz*, melyek kezdeti hatása büszkeséggel és önelégültséggel tölti el, *embertársai felett állónak véli magát*, avatatlanul tanít, gyógyít, miközben a legnagyobb baj saját magában van. A Mennyei Atya azzal segíti őt, hogy *engedi* kiderülni a módszer hiábavalóságát. Következik a váratlan „banánhéj”, vagyis totális kudarc olyan területen ahol nem is számít rá, ahol az általa lebecsült „átlagos” ember erőlködés nélkül megállja a helyét, míg a „mester” megbukni kénytelen. Ha *helyesen ismerte fel* a helyzetet, és önmagát, akkor az *összeomlást a tanulságok levonása és elfogadása követi*, majd *visszatérés* a törvényes - Isten segítségét igénylő - útra.

Irodalom: *Ezoteriák I. 174.old.*

15. Önmegtagadás():** A megtért ember folyamatos küzdelme a saját magában felismert és kísértő gonosszal szemben. Egyben a földi ember egyik legfontosabb szellemi feladata, munkája. Az önmegváltással ellentétben *alázattal és Isten segítségét kérve folyik e küzdelem*. Ez *szakadatlan erőfeszítést jelent*, mely megedzi az embert a jóban, és Isten áldását vonja magára. Erősíti azt a képességét, hogy - a szálla és gerenda jézusi példázatából okulva - *elsősorban saját hibáin munkálkodjon és vegye észre*

azokat. Másokkal szemben legyen elnéző - éppen a hibák elleni küzdelem személyesen megtapasztalt nehézségei miatt. Az önmegtágadás *nem jelent önfeladást*, hanem a jó megtartása mellett a bennünk lévő rossz folyamatos gyomlálását. Fejleszti az ember szellemi látását, és megszünteti a szálfka és gerenda példázata szerinti torzítást és elfogultságot, ezért *Krisztus követésének megbízható segítője*. Istenbe vetett hittel erőt és harmóniát nyújt az egyén számára, mely pozitív hatást gyakorol a környezetére.

Irodalom: Kardec :*Evangélium a spiritizmus... 360.old.*
Ezoteriák II. 29.old.

IX. EMBER ÉS EMBER VISZONYA

1. A felebaráti szeretet():** Embertársainkhoz való viszonyunk *krisztusi normája*. Okulva a „gonosz szolga” (Mt.18.21-30.) példázatán - a türelem, a jóakarát, az elnézés, a megbocsátás és a bajba jutott megsegítése jelenti a gyakorlati megvalósítását. Akkor különösen értékes, ha *félre tudjuk tenni a személyes szimpátiától való függésünket* és egyéni érdekünket e viszonyban. Gyakorlatilag minden kapcsolati relációban érvényre kell juttatni. Családi ill. rokoni körben különösen szükséges emlékeznünk a felebaráti szeretet parancsára, mert *hajlamosak vagyunk* megfélekedni róla. Az ellenségeink iránti jó szándék, megbocsátás és ima sok konfliktust oldana fel, csak úgy, mint a fajgyűlölet és előítéletek megszüntetése. „Ne kívánd felebarátodnak, amit magadnak nem kívánsz” *egyszerű és világos krisztusi útmutató*, melynek gyakran képtelenek vagyunk megfelelni. E téren még bőven van tanulnivalója a keresztyén embereknek, és társadalmaknak.

Irodalom: Mt.5.39-48, 19.9, 22.39,
 Mk. 12.31-34, Lk.10.27-37,
 Kardec: *Evangélium a spiritizmus... 158.old.*
Kárma és kegyelem 226.old
Névtelen szellem közleményei II. 111.old.

2. Az erények():** *Szellemi jó tulajdonságok*, melyeknek fontos szerepe van a bűnös világok felemelkedésében, és az ott lakó szellemek fejlődésében. Sőt itt van kézzel fogható értelme és jelentősége az erényeknek, mivel e világokon még nem természetes és magától értetődő ezek megléte. Ahol már nincs bűn, ott nem beszélhetünk türelemről alázatról együttérzésről, becsületességről, mert ezekkel *megkülönböztetés nélkül* mindenki természetes módon rendelkezik. *A földön szükséges az erények megneve-*

zése akár követendő példaként, elérhető célként, akár *iránymutatásként* és tájékozódásként mintegy utat mutatva a javulók részére. Az *alázat* az egyik legfontosabb erény, mivel rajta keresztül vezet az út Istenhez és emberi viszonyaink harmóniájához. De ide sorolhatjuk a *bölcsességet, mértékletes-séget, türelmet, együttérzést, nagylelkűséget, igazságosságot, becsületességet, jószívúséget stb.*

Irodalom: *Bölcs.8.7, Róm.5.4, Fil.4.8. 2Pét.1.5..*
Kardec: Evangélium a spiritizmus..248.old.
Névtelen szellem közleményei II. 206.old.
Ezoteriák II. 247.old.
Evangéliumi spiritizmus III. 83.old.
Hit, remény, szeretet 37.old.
Elszört kalászkok I. 74,130.old.

3. A szálfka és gerenda példázata():** A *bűnös ember elhomályosult látásának tipikus megnyilvánulása*, oly annyira, hogy szinte *mindannyian szenvedünk ebben a szellemi betegségben* (bűnben). Negatív értelemben rányomja bélyegét emberi kapcsolatainkra, táplálja szívünkben a gyűlöletet, a meg nem értést és a békétlenséget, míg a *szeretet kibontakozását súlyosan akadályozza*. E torz látásmód lényege: embertársunkban az apró hibákat is észre vesszük, *sőt fantáziánkkal megtoldjuk és felnagyítjuk, ugyanez saját magunkkal szemben éppen fordítva történik*. Nem látjuk és nem is vagyunk hajlandók észre venni gyarlóságainkat, vagy ha igen, akkor *bagatelizáljuk*, vagy úgy gondoljuk, hogy más azt úgy sem látja, és egyébként *semmi köze hozzá!* Embertársunk szelíd kritikáját is rossz néven vesszük, *sőt magunkat felmentve azonnal az ő hibáját keressük*. Ebben képesek vagyunk odáig elmenni, hogy a bennünk is meglévő hibát képesek vagyunk éles kritika tárgyává tenni embertársunknál. Az *emberi konfliktusok nagy része e gonoszsgából fakad*, megmérgezve a családokat és a közéletet, de ez *magyarázza* szülők, nevelők, egyházak, politikusok „nevelési” sikertelenségét, *sőt szándékaik vizsályára fordulását*. A „*vízét prédikál, bort iszik*” mondás csak úgy, mint a politikai csatározások erről tanúskodnak. Az *alázaton keresztül* vezet az út e bűnös hajlamunktól való szabaduláshoz.

Irodalom: *Mt.7.3-5, Lk.6.41-43.*
Kardec: Evangélium a spiritizmus..144.old.

4. A megbocsátás():** A *békességre való törekvésnek és a felebaráti szeretet gyakorlásának egyik legfontosabb cselekedete*. Eltérően a 2.10.

pontban leírtaktól (ahol a bűn elkövetője szempontjából érintettük a kérdést) a sértett ember akkor tölti be keresztény hitét és szeretetét, ha *feltételek nélkül* is képes a megbocsátásra. Ezzel még nem menti fel a bűnöst, de *törést okoz* a gonosz terjedésében, *haladékat ad* az elkövetőnek és *lehetőséget* a jóvátételre. A kísértés pozitív kimenetelű esetéhez hasonlóan mindkettőn emelkednek általa. A bűn elkövetője (hacsak nem megátalkodottan gonosz) a *pozitív példa hatására javul*, a megbocsátás feletti *öröm és hála járja át lelkét*, mely nemesíti és jó tettekre sarkallja. A megbocsátó ember Isten törvényét betöltve *erősödik szeretetben és hitben*, a jó feletti öröme tovább erősíti őt. Súlyos esetben megtörténhet, hogy a sértett *képtelen* megbocsátani, ez esetben az elkövetőt előbb utoléri a számonkérés, hacsak nem *őszinte bűnbánattal* Istenhez fordul segítségért. *Isten segítheti a sértettet is, erőt adva a megbocsátáshoz*. Ha viszont tartós bosszúsomj fűti, okulásként további szenvedések is érhetik. Természetesen nem mindig ennyire egyszerű a valóság, és a bölcs isteni rendelkezések a gyarló emberi értelem előtt rejtve maradnak. Marad viszont számunkra a *hit, a bizalom és az alázat*.

Irodalom: *Sir.28.2, Mt.6.12-14, Mt.9.6, Jn.8.7, Jn.20.23, Kol.3.13, Kardec: Evangélium a spiritizmus..144.old. Emánuel szellem nyilatkozatai 343.old. Titkos tanítások II. 206.old. Ezoteriák I. 114.old., Elszórt kalászok I.33.old. Hit, remény, szeretet 116.old. Mikor a lélek ünnepel 54.old.*

5. Hitünk megvallása():** *Szilárd*, de nem agresszív és tola­kodó *kiállás hitünk mellett* más emberek előtt. Szelíd és türelmes elmagyarázása, megmutatása más embereknek, amennyiben a beszélgetés témája felmerül, vagy valamilyen esemény által aktuálissá válik. Heves vitákra, *aktív térté­si munkára nincs szükség*, az nem a mi dolgunk, *sőt árthatunk is* az illető lassan kibontakozó hitének! Ugyanakkor hitünket ért gyalázkodást nem kell szótlanul viselnünk, de reakciónk *mindig a keresztény türelem és mér­téktartás* jegyében történjen. Más a helyzet, ha bajba jutott ember fordul hozzánk, és lelkiismeretünk úgy ítéli meg a helyzetet, hogy felebarátunk lelke a hitre szomjúhozik. Ez esetben ne szűkölködjünk a segítség nyújtással. *Az igazi hitvallás a cselekedetek példamutató gyakorlásán ke­resztül lehetséges*, hiszen *életünkkel hitelesítjük* azt, amit vallunk. Csak így tehetjük mások számára is vonzóvá meggyőződésünket.

Tehát *ne keressük igazunk biztos tudatában a vitát*, és mások erőszakos meggyőzését, mert *könnyen magunk is csapdába eshetünk*. Ugyanakkor keressük Isten akaratát, gyakoroljuk és ápoljuk hitünket, hasonló meggyőződések társaságát keresve, mert ezzel erősítjük egymást és magunkat.

Irodalom: *Tim.6.12, Zsid.3.1, 4.14,
Jak. 2.17-24.
Elmélkedések könyve 27.old.*

6. A példamutatás():** A keresztény embertanító, nevelő munkájának legfontosabb eszköze, mivel általa befogadóvá válik a másik ember. A példamutatás *hitünk*, elméleti felkészültségünk, meggyőződésünk *gyakorlati bizonyítéka* és valódi fokmérője, mely *kézzelfogható* valóság a környezetünk számára. Ugyanígy a szép szavak, a briliáns elmélet értéktelen hamuvá válnak, *ha tetteink ellent mondanak* azoknak. Ez nem jelenti azt, hogy nincs szükség a szóbeliségre, hanem hogy a *cselekedetek hitelesítsék és ne gyengítsék* szóbeli hitvallásunk erejét és szépségét. A hitvallás bizonyos korszakokban hatalmas erőt és bátorságot követelt, melynek sokan nehéz próbáját állták ki - akár életük feláldozásáig elmenve, - fényes példát mutatva az utókor számára. *Mi ne akarjunk mártírok lenni* (hitünk nagysága felett érzett önteltségünkben), mert könnyen bebizonyosodhat, hogy jóval kisebb próbán sem vagyunk képesek megállni helyünket. Hősies *mártíromság helyett legyünk a hétköznapok robotosai a szeretetben, jóságban és igazságban*. Lássuk meg a „kis” feladatokat és becsüljük meg azokat, mert soha nem fogunk egyébként nagyobb megbízatásra méltóvá válni...

Irodalom: *Jn.13.15, Apcsel.20.35, Fil.4.9,
1Tessz.1.7, 1.Tim.1.16, Tit.2.7, 3.8,
Jak.5.10, 1.Pét.2.21, 5.3,
Az utolsó óra munkásaihoz IV. 44.old.
Névtelen szellem közleményei III. 22.old.
Ezoteriák I. 156.old.*

7. A botrány():** Emberek felháborodását, *megütközését kiváltó váratlan cselekedet, esemény, történés, ami súlyosan sérti* a közfelfogást, közerkölcsöt, vagy valamilyen alapvető társadalmi/szellemi értéket. De sérthet valamilyen szokást, hagyományt, írott vagy íratlan törvényt, ami egy szűkebb vagy tágabb *közösség számára fontos*. Az ilyen történésből keletkező konfliktus, zavar, hangoskodás maga a botrány megnyilvánulási formája. A megbotránykozás a megütközés, felháborodás és (esetleg aktív-)

elutasítás, vagy megtorlás a sértettek *ítélkezése*, ami nem minden esetben helyes és igaz. *Korukat meghaladó próféták, tanítók, tudósok és mártírok gyakran megbotránkoztattak* újszerűségükkel meglepő felfogásukkal. Nem kevesen közülük mártírhalált szenvedtek a megbotránkozók által.

Jaj annak (vagyis bünt követ el) aki (valódi bűnös cselekedettel) megbotránkoztat, de annak is aki (saját téves ítélete által) megbotránkozik, mivel *az ítékezés kétélű fegyver*. Jézus óva int a botránytól és a megbotránkozástól is, mivel *jól ismerte a kicsinyes és gonosz indulatokkal terhelt emberi lelket*, aki ítélezése közben *igen gyakran téved*. Ugyanakkor Jézus alapvetően új tanításai, gyógyításai, a *lényeg igazságát illusztráló* „törvénysértései” *fontosak, elkerülhetetlenek voltak* a megváltást elhozó tanítás elültetésében. A *bűn és értetlenség*, az elhomályosult ítélőképesség *halálos ítélettel reagált* a számára botrányos és felforgató tanításokra. Jézus ennek előre látása ellenére vállalta véres, de dicsőséges küldetését.

Irodalom: *1.Mak.4.43, Bölcs.14.11, Iz.8.14, Mt.15.11-12, 16.23, 18.6-9, 26.31-33, Mk. 9.42-47, Lk.17.1-2, Kardec: Evangélium a spiritizmus..124.old.*

8. A szeretet gyakorlása():** *A földi élet a szeretet iskolája*, ebből következően életünk, tanulásunk lényege a szeretet gyakorlása. Életünk alkalmai szinte *vezetnek* bennünket, fokozatosan az egyre nehezebb feladatok felé, hogy *valóban kiképzést kapjunk* a szeretetre, mert máskülönben semmi keresni valónk a magasabb - szenvedésmentes - világokon. Legalacsonyabb fokú szeretetként megtanuljuk, hogy a szeretet *kellemes*, ezért *ösztönösen* szeretjük, aki jó hozzánk, aki táplál bennünket, akitől kapunk, kaphatunk valamit, ami kellemes nekünk. Ez a *kisgyermeki* szint, de nevezhetnénk akár az idomítás szintjének, hiszen az állatok ebben a formában adják és kapják a szeretetet egymástól, de az idomítótól is. A következő szinten megtanuljuk, hogy a szeretet *hasznos a földi életünkben* akkor is, ha testünk, vagy lelkünk számára nem mindig kellemes. *Megtanuljuk szeretni és becsülni* házastársunkat, szüleinket, tanítóinkat, szigorú edzőinket, felteteseinket, gyógyítóinkat, mert látjuk hogy munkájukból hosszútávon igen nagy hasznunk van/lesz, akkor is, ha a hétköznapiak során fáradtság és konfliktus kíséri e kapcsolatot. Ez már egy *átlagos civilizációs szint*, mely kultúrtársadalmakat szervez, és tart működésben, de *még mindig kevés* induló tőkét képez az örök életre.

A szeretet *érdemi fokaként (ami az isteni ABC kezdőbetűje egyben)* megtanuljuk, hogy a szeretet *üdvözítő*. Ez jelenti *magától értetődően gyakorolni a szeretetet azok irányába, akik azt nem viszonzák, érdemtelenek*

rá, vagy éppenséggel ellenségünk vagy rossz akarónk. De átérezzük, hogy ők ugyanúgy Isten tévelygő gyermekei, mint mi magunk, és tudatlanságukból az önzetlen szeretet által gyógyulnak ki. Ekkor alakul ki a szeretet lényege bennünk, mely kezdetben még a mennyei jutalom reményével, később már Isten szolgálatának belső örömeivel párosul. Ha eddig eljutunk, már alig érzékeljük a föld viharait, - erő és békeség költözik lelkünkbe.

Irodalom: *Mt.5.39-48, 19.9, 22.39,
Mk. 12.31-34, Lk.10.27-37,
Kardec: Evangélium a spiritizmus... 158.old.
Kárma és kegyelem 226.old
Névtelen szellem közleményei II. 111.old.*

9. A bosszú():** Az emberi lélek süllyedtségének fokmérője, mely saját értékrend szerint megtorolja a valós vagy vélt sérelmet. Ebből következik, hogy a bosszú „igazságfoka” is *alacsony szintet képvisel, még ha az emberi szemlélet számára néha jogosnak is tűnik.* A bölcs isteni igazságszolgáltatással ellentétben (mely alkalmat ad a jóvá- tételre, vagy megfelelő időben és módon tanít) *avatatlan és káros beavatkozás, melynek alapvonása a gonoszság.* Mivel káros, Isten módszerével helyreállításra szorul - keserű tanulópénzt követelve a bosszúállón. Az ószövetségi időkben szigorúan szabályozott keretek közt működött, mint törvénykezési eljárás. De a Jézus által elhozott mennyei igazságok ismeretében már megszűnt törvényes esz- közként működni. *A szeretet és önmegtágadás nem ismeri el a bosszú lét- jogosultságát,* különösen az ellenség szeretetére vonatkozó parancs alapján. A mennyei tanítások ellenére sok ember lelkében ott ég e *sátáni fekély.* A politikai élet, a tülekedő karriervágy napi példákat szolgál a bosszú eleven létezésére (pártállástól függetlenül), különösen *szomorú bizonyítványt állítva magukat keresztényeknek valló emberekről.* De a szó- rakoztatóipar „sikerés” produktumai is a bosszú feletti öröme építenek.

Irodalom: *Lev.9.18, Szám.31.2,Mtörv.32.35, Bir.16.28,
1.Sám.24.13, Eszt.9.16, 1.Mak.13.6, Róm.12.19,
Kardec: Evangélium a spiritizmus...171.
Kárma és kegyelem 69,276.old.
Elszórt kalászos III. 121.old.*

10. Az ítélkezés():** Az ítélkezés *mások elmarasztalása abban a tudat- ban, hogy mi különbek vagyunk,* mi nem követnénk el ezt, vagy ehhez ha- sonló vétket. Sok esetben éppen a *képmutatás,* vagy magunk felmagasztalása a ki nem mondott ok, akkor is, ha tudjuk, hogy azt a dolgot már elkö-

vettük. Jézus felhívta a figyelmet az ítékezés helytelenségére. Jól látta a mögötte meghúzódó torzult emberi látást és a gyakori gonosz szándékot. Az ítélező általában ugyanis *nem a bűnt, hanem a bűnöst* ítéli meg. Márpedig egy másik ember elítélése - sok esetben fontos tényezők ismeretének hiányában - *a tévedés lehetőségét hordozza magában*. De még ha alapjában véve *igaz is lehet* a negatív megállapítás, az ítélező - *éppen saját bűnössége miatt* - nem jogosult az ítékezésre, mert saját maga ítéletét hívja életre a láthatatlanban. Mindez *nem jelenti azt, hogy védeni és pártolni kell a bűnt*. Azt sem jelenti, hogy mindig szó nélkül kell hagynunk magunk, vagy embertársunk „sérelmére” elkövetett vétket. De a bűnöshöz *kíméletesnek kell lennünk*, különösen akkor, ha ő maga is belátta már, hogy helytelenül cselekedett. Az ítékezés bűnébe valamennyien beleestünk és beleeshetünk, ezért különösen *fontos önmagunk megfélékezése*, ne- hogy a „gonosz szolga” (Mt.18.26-35.) sorsára jussunk.

Irodalom: Mt.7.1-5, 12.7, 12.37, 18.26-35,
Mt.23.14, Lk.6.37, Jn.2.24,
Jn.8.6-11, Jn.8.15-16,
Névtelen szellem közleményei I. 84.old.
Névtelen szellem közleményei II. 238.old.

11. Az alamizsnáskodás (jótékonykodás) ():** A szolidaritás kinyilvánítása a szegényebb, rászorult emberek felé anyagi segítség formájában. Ezt *annak tudatában kell megtennünk, hogy amink van, azt Istentől kaptuk*, és Isten iránti hálánkat fejezzük ki azzal, hogy az Ő eszközei vagyunk szegény rászorult társunk megsegítésében. Ezzel betöltjük az egyetemes szolidaritás törvényét, gyakoroljuk a lemondást és áldozatot, ezzel szellemi értelemben igen bőséges kárpótlást kapunk. Még *az sem baj, ha a mennyei jutalom reményében tesszük*, hiszen már ez is *Isten iránti bizalmunkat erősíti*, később így jutunk el az őszinte együttérzésből fakadó szeretet gyakorlásra. Mint mindenben itt is érvényes a *józan mértéktartás követelménye*. Például a nélkülöző ember ne akarjon minden áron jótékonykodni javainak szétosztogatásával, és utána Istentől követelni a segítséget. Isten nem kíván tőlünk akrobata mutatványt semmiben, sokkal inkább a saját gögünk, ami *nagyot akarásra* készítheti az embert. Adjunk, ahol tényleg szükséges – *a lehetőségeinkhez igazodóan*. A szeretet, az együttérzés és a *lelkiismeretünk* legyen az iránytűnk.

Irodalom: Tób.4.7-11, Tób.4.16,
Mt.6.2-4,
Kardec: *Évangélium a spiritizmus..* 186.old.

X. AZ EMBER ÉS A TÁRSADALOM VISZONYA

1. Az igazság és hazugság():** A világon és *életünk mindennapjaiban jelen van az igazság és hazugság*, melynek szövevényében gyakran nehezen tájékozódunk, sőt magunk is sűrűbbé tesszük azt. Leegyszerűsítve az igazság az, ami „*van*”, a hazugság a „*nincs*” felöltöztetése az igazságtól ellopott ruhával. Ilyen formában ***tehát törvénytelen, nincs létjogosultsága, mivel az igazság élősdije, parazitája***, nélküle ugyanis nem létezhetne. Az ember bukottsága folytán eljegyezte magát a „*nincs*”-csel, melynek következtében átmenetileg korlátozott életre hívta létezésének árnyait. Így az élet árnyékaként megteremtette a halált, a szép árnyékaként a rútat, és az *igazság árnyékaként a hazugságot*. Mindaddig, míg a bukottságából ki nem gyógyul ezek az árnyak sötét kísérőként követik. Még az úgynevezett *becsületes ember is zsigereiben hordozza a hazugságot*. Hazudik, amikor jónak mutatja magát, de otthonában már nem játssza ezt a szerepet. Hazudik, amikor udvarol, hazudik, amikor eladja autóját, amikor mosolyogva bókol és a háttérben megszól. Okos magyarázattal szolgál az *ún. kegyes hazugság* jogosságára és béketeremtő szerepére. A díszként viselt címkéktől függetlenül hazudik a közéletben, gyakran becsapja életének társát. A hazugság a bűnök bűne: az *ősbűn*. A „*jog*”, a *politika, a diplomácia* nem más, mint a *hazugság tudománya*, de az igazságszolgáltatás, a gazdasági verseny, a pénzpiac, a tőzsde, a hirdetések álomvilága, a világkereskedelem is a hazugság nagyüzemei. Az ember önmaga képtelen e kór kezelésére, legfeljebb időleges tüneti beavatkozással. *Egyedül Isten igazsága, Krisztus követése, az evangélium egyszerű tanításainak gyakorlati alkalmazása* vezet ki e pusztító dzsungelből. Az alázat, a saját gyarlóságunk tudatából fakadó *könyörgés Istenhez*, a törekvés és jóakarát mind-mind fontos kellékei a hit boldog, reményteli útjának és *megigazulásunknak*.

Irodalom: Zsolt.101.7, 119.29,

Péld.12.19, 20.17, 29.12,

Iz.28.15-17, 30.12, 32.7,

Ez.13.6-9, Jn.8.44, Róm.3.4,

Titkos tanítások I. 146.old.

Kárma és kegyelem 35, 54.old.

Evangéliumi spiritizmus I. 82.old.

2. Ember és társadalom(**):

A társadalom az ember tágabb közössége, amelyhez földrajzi, nyelvi, történelmi körülmények rendelik. Az üdvterv szempontjából közös rendeltetésű szellemcsoport földi közössége, mely meghatározott korszak hordozására, fejlesztésére, abban való munkálkodásra hivatott, miközben az egyén számára *éltető közeg*, melyben *elvégezheti földi feladatát* saját haladása érdekében. A helyzetből következően az ember alakítója és egyben neveltje a társadalomnak. A társadalom egy-egy eszme tökéletesítésére hivatott, melynek helyes végrehajtása esetén isteni védelmet élvez minden fajta anyagi eszközök és fegyverek nélkül. Az egyistenhit eszméjét hordozó ószövetségi zsidó nép *amíg betöltötte rendeltetését, legyőz- hetetlen volt*, bármilyen erősek is voltak ellenségei. Nem volt szüksége drága hadseregre, fényes uralkodóra. Bírák intézték a „közigazgatást” isteni útmutatás szerint. De a bűn, hatalomvágy elvégezték káros munkájukat, és két dicsőséges király (Dávid és Salamon) működése is előre vetítette a hanyatlást és szétszórattatást. Ahogy az egyén *tökéletlen*, úgy a társadalom is magán viseli a tökéletlenség és a bűn jegyeit, ezért nem is lehet tartós a létezése. Így minden népnél a *dicsőséges felemelkedést és fejlődést a hanyatlás, követi*, hogy később helyt adjon egy újabb fejlődési periódusnak. A szélsőséges és gonosz diktatúrák soha nem egy ember művei, így pl. Hitler vagy Sztálin gyilkos gépezete nem jöhetett volna létre szélesebb körű népakarat nélkül. E társadalmi formációk kártyavárként összeomlottak. Ha szétnézünk a mai „keresztény” társadalmak között, nem lehet kétségünk e társadalmak jövőjét illetően...

Irodalom: Ter.46.3., Mtörv.4.34, 32.6-8,
2Sám.7.23, 2Krn.24.20, Eszter, Judit könyve
Mt.21.43, Apcsel.7.17,
1Pét.2.10, Jel.21.3.
Utolsó óra munkásaihoz II. 96.old.
Ezoteriák I. 54.old. Elszórt kalászkok II. 409.old.
Névtelen szellem közleményei I. 224.old.

3. A szokások():** Azok a begyakorolt és a társadalom által elfogadott viselkedés formák, melyeket az átlagos ember *gondolkodás nélkül* követ. Megvan a *társadalom összetartó funkciójuk* és értékmegőrző szerepük, ugyanakkor *visszahúzó erővé válhatnak*, ha a tartalmuk a fejlődés következtében *kiüresedik*. Negatív szerepet töltenek be, ha *gondolkodás nélküli követésük magasabb rendű célok és cselekedetek kibontakozását akadályozza*. A hívő ember sem tudja kivonni magát a hatásuk alól, de

fontos, hogy cselekedeteit megvizsgálja a szeretet, a keresztény lelkiismeret tükrében. Könnyen megtörténhet ugyanis, hogy éppen a szokásokkal szembe szállva tölti be földi rendeltetését - hozzájárulva az egyetemes szellemi felemelkedéshez. A keresztény embernek okosan kell viszonyulnia a szokásokhoz, mindig *vizsgálva* azok szellemi hasznosságát és a *keresztényi normákkal való egyezőségét*. Mérhetetlen sok szenvedést és anyagi kárt okoztak már a szokások az előítélet, fajgyűlölet, értelmetlen divat és egészségkárosítás formájában.

Irodalom: *Mtörv.12.8, Bir.11.39, Rut 4.7, 1Sám.30.25, 2Kir.16.31, 17.33-34, Ez.11.22, 20.18, Lk.2.42, 4.16, Jn.2.6, 18.39, Névtelen szellem közleményei II. 108.old. Ezoteriák I.230, Elszórt kalászok II. 375.old.*

4. A család():** A *legfontosabb emberi közösség*, mely egyben építő eleme nagyobb közösségeknek. A vérségi kötelék az Isteni bölcsesség által létrehozott *ősi és erős kapocs*, mely az ember földi küldetésének feltételeit foglalja egységbe, biztosítva a szellem fejlődésének, a szeretet tanulásának eszközeit. Mint ilyen *törvényes, ezért igaz és szent, Isten különleges védelmének és áldásának hordozója. A földi élet legteljesebb betöltésének színhelye*, gazdag és sokoldalú lehetőséget nyújt a szellemi haladásra és gazdagodásra. A törvényes házaselet keretei közt munkába állított *érzékiség egyetlen törvényesített formája*, mely éppen annak fokozatos „el-égetését” hivatott biztosítani: *az érzéki szerelem átszellemesítését önfeláldozó szeretetté*. A gyermekek nevelése, a szülői aggodalom és gondoskodás, a közös megpróbáltatások szinte *kézen fogva vezetik a bűnös embert* a szellemi felemelkedés útján. A családot elutasító emberi okoskodások - különleges kivételektől eltekintve - *hamisak és törvénytelenek*. Nem törvényes pl. ember által „magasabb rendűvé” deklarált hivatásoknál a házasság intézményes megtiltása.

Irodalom: *Ter.7.1, 37.2, Duáltörvény 181.old. Elszórt kalászok I. 158.old.*

5. A munkahely():** A *modern ember anyagi tevékenységének színhelye*, új próbatételek és közösségi kapcsolatok lehetősége. A mai élet „császára” melynek *kötelességünk megadni, ami jár neki*. Függetlenül attól, hogy olyan gépezetnek része (vagy sem), ami szellemi értelemben hiábavalóság - hiszen a mai anyagi világ és termelés nagyobbik része ilyen. A keresztény ember *mindenhol* megtalálhatja a szeretet és könnyörület gyakorlásának

módját és alkalmát, ilyen értelemben bárhol betöltheti földi rendeltetését. Mégis *bölcsen jár el az a keresztény*, aki (különösen ha megtérése, szellemi ébredése után) tudatosan olyan helyen keres munkát, ahol szellemi értelemben a legtöbbet tehet. De -szélsőséges esetektől eltekintve - nem szükséges minden áron váltani, *hacsak nem kifejezetten gonosz és Isten ellenes, embereket becsapó tevékenység folyik az adott „munkahelyen”*. A munka az anyagi világban törvényes nevelő eszköz, így kötelességünk becsületesen helytállni, de *meg kell találnunk a helyes arányt*. Földi létünk *élet energiáit be kell osztanunk az anyagi és szellemi javak között* - az utóbbi elsőbbsége szem előtt tartásával. Tehát adjuk meg a „császárnak” ami az övé, *de nem többet!*

Irodalom: *Ezoteriák II.247.old.*
Hit, remény, szeretet 3.old., 19.old.
Elszört kalászosok I. 113.old., 152.old.

6. Erkölc():** A magasabb rendű *szellemi törvények visszatükröződése* a társadalom és az egyén tudatában. Láthatatlanul *védőkorkorlátként segíti a társadalom és az egyén szellemi fejlődését*. Részben a lelkiismereten keresztül, részben közfelfogáson keresztül fejt ki hatását. Mintegy segítő kéz óv a süllyedéstől, folyamatos segítséget nyújtva a tévelygésre való hajlandóságunkkal, és kísértő alkalmakkal szemben. Az ember és a társadalom fejlődésével fejlődik, finomodik, mivel láthatatlan kezek gondoskodnak arról, hogy az erkölcsi törvények és az egyén között ne legyen áthidalhatatlan szakadék. A törvények mindig előtte járnak a ténylegesen megvalósuló gyakorlatnak, - húzó hatást gyakorolva rá. A leírtakból következően mindig magasabb szellemi adományként kapja az ember megfelelő közvetítőkön keresztül - rendszerint a bűnös világ heves ellenállása közepette. Mózesen keresztül kaptuk a tízparancsolatot, a Jézus által elhozott erkölcsi tanítások pedig a világunk végezetéig bevilágítják az üdvösségre vágyó ember útját. Isten minden korban gondoskodott arról, hogy legyenek, akik - vállalva a világ haragját - felemelik szavukat az erkölcsi süllyedtség ellen (próféták, látnokok, mártírok, reformátorok).

Irodalom: *Sir.23.17, 26.15, Mk.7.21,*
1Kor.15.33, Ef.5.5, Kol.3.5,
Utolsó óra munkásaihoz III. 183.old.

7. Evolúció és revolúció():** A világ fejlődésének két alapvető mozzanata, módja. *Az evolúció* a törvényekkel szinkronban, azok hatásaként folyamatos, szerves harmonikus és egyenletes *fejlődést* eredményez. Nem alkalmaz erőszakot, vértelenül, veszteségek nélkül működik, biztosítva az

egyén, a társadalom és a természet összhangját. Ebből következően *lassú, de alapos, folyamatos és előre mutató*.

A revolúció valamilyen különleges *emberi beavatkozás* következtében hatalmas, gyors, vagy ugrásszerű *változást* eredményez. A rendszerint *durva, erőszakos, avatatlan vagy éppen káros és pusztító emberi beavatkozás megbontja a fejlődés törvényes rendjét*, gyökeresen megváltoztatja a három szereplő (egyén, társadalom, természet) viszonyát és összhangját. Zavart, anyagi és emberi veszteségeket okozhat, és új (nem feltétlenül jó) pályára állítja a fejlődést. Mint mindent, ezt is *munkába állítja az isteni gondviselés*. Ahogy a bukottságot, törvényeivel körbefogja a *revolúciót* is, és egy másik – felülről áttekinthető új rendszer részeként beintegrálja az egyetemes haladásba. De ettől még a revolúció (forradalom) *minden fajtája törvénytelen*. Jézus soha nem hirdetett forradalmat a fennálló elnyomó rend ellen. Isten bölcs gondviselésére bízta a nép vezetését. Csitította a lázongókat és az igazi ellenség (bűn) legyőzését hirdette. Még az elnevezés is *re-(e)volúció* visszahúzó, ellentétes jellegre utal, még ha a gondviselés fejlesztő munkájában nem hívó gögös ember ezt máshogy is látja.

Irodalom: *Az utolsó óra munkásaihoz I. 100.old.*

8. A világi törvények():** A tökéletlen ember világának társadalmát, emberek jogait, egymáshoz való viszonyát, a gazdasági és kulturális életet segíti, csak úgy, mint a durva bűnök elkövetését akadályozzák, büntetve a törvénszegőket. *Alapvetően a jót szolgálják*, még ha ugyanolyan tökéletlenséggel is, mint amilyen az ember maga. *Betartásuk* szellemi értelemben is *kötelező, kivéve azokat a szélsőséges eseteket, amikor a törvények a gonoszt szolgálják, és ütköznek az alapvető keresztény erkölcsi normákkal*. Ez esetben mindenki a tőle elvárható mértékben küzdjön, ha másként nem a kitérés módszerével e „törvények” ellen. Ilyen „törvények” szélsőséges diktatúrákban keletkeznek, gondoljunk az emberek faji, vallási, személyi szabadságát sértő náci és kommunista vagy iszlám rezsimekre.

Irodalom: *M.törvénykönyv, Mt.22.21, Elszórt kalászkok II. 53.old.*

9. Hatalom és elnyomatás():** Az emberi társadalom tökéletlenségét leginkább a hatalom célja, eszközei és gyakorlásának módja mutatja. *A bukott ember vágyik a hatalomra, szenved tőle, és szinte mindig visszaél vele*. Szinte közmondás lehetne. „kapjál hatalmat, s megmondom ki vagy”. A hatalom anyagi vagy szellemi erők birtoklását vagy valamilyen használati jogát jelenti, mely által a hatalom gyakorlója *rendelkezhet* más emberek felett, szélsőséges esetben akár életük felett. A hatalommal való

visszaélés az elnyomás valamilyen válfaja. A *hatalom nehezen kiállható próba* a földi ember számára, mert hatalmas kísértést jelent. Hatalommal nagy szolgálat tehető a köz javára, de egyéni előnyök megszerzéséhez is kínál lehetőséget. Ugyanakkor szédítő táptalaja lehet a gőg, uralkodni vágyás és minden egyéb visszaélésnek. Valószínűleg minden ember lehetőséget kap(ott) hatalomvágyának kiélésére és az elnyomatás megtapasztalására is. Az ember tökéletlensége folytán elkerülhetetlen, hogy különböző módon és mértékben koncentrálódjon a hatalom. A *föld fejlettségi fokán ez lehet törvényes*, de mindenképpen eszköze a próbatételnek.

Irodalom: *1Krón.29.10-12, Zsolt.34.3, 140.1-5,
Mt.21.23-27, Lk.22.24-27,
Róm.23.1, 1Tim.6.15-16*

XI. AZ EMBER VISZONYA AZ ANYAGI VILÁGHOZ

1. Ember és természet():** A természet Isten által az ember rendelkezésére bocsátott világ, mely számára biztosítja az anyagi lét *valamennyi* feltételét, valamint a *szellemi haladás és táplálkozás munkakörülményeit*. Az anyag, mint olyan a bukás következménye. Törvénytelen, ellenszegülő szellemi érzések által megsűrített fluidok (szellemi anyagok és erők együttese) helyreállításra szoruló hatalmas tömege. De a természet Isten - anyagi világokra érvényes - kegyelmi törvényeinek (természet-törvény) hatálya alatt működik, és *folytonos színtere az anyag felemelkedésének és megváltásának*. Ezért *tiszta és szent* isteni adomány, melynek szépsége és változatossága lenyűgöző bizonyítéka a Gondviselés létének és szeretetének. A természet pusztítása, szennyezés, kizsákmányolása a bukott és tévelygő ember *avatatlan* beavatkozása az isteni erők által szervezett és vezetett természet törvényes működésébe. Az un. „civilizáció” *káros* hatásai tények, és *fokozatosan e csodálatos egység eltékozlásával pusztuláshoz vezetnek*, hogy a gondviselés támaszai hatalmas időtávon újból felépítsék az új emberiség új világait...

Irodalom: *Ter.3.17, Lev.20.22, 25.19, 26.3-6,
Bölcs.1.14, Jer.51.15,
Mt.11.36-40, 13.49,
Kardec: Evangélium a spiritizmus..49.old.
Elszórt kalászok I. 101.old, III. 103.old.
Szellem, erő, anyag 105.old.*

2. Gazdagság és szegénység():** *Az ember tökéletlensége és önzése, valamint az emberszellemek különbözősége folytán az emberek a föld javaival nem azonos mértékben rendelkeznek. Ez adott határokon belül lehet törvényes és igazságos, de az igen nagy különbségek egyértelműen a bűn következményei. Ebből adódóan szenvedések előidézői lehetnek. A szegénység és gazdagság egyaránt munkába állíttatik az isteni bölcsesség által, - különböző próbatételek formájában. A gazdagság próbatétele az anyagiakhoz való kötődés, önzés és harácsolás, a tisztesség és becsület próbája. A szegénység próbatétele a szellemiek felé fordulás és vigasz keresés, a becsületesség, alázat, Istenbe vetett bizakodás és remény próbája. Mindkét szerepben megméretik a mennyei értékek iránti valódi törekvés: a gazdag próbatétele ilyen szempontból nehezebb, és nagyobb bukási veszéllyel jár, hogy azután a keserű tapasztalatok és szenvedések kohójában, nehéz anyagi megpróbáltatások közepette égjen ki a szellemből a földhözköttöttség bűne és betegsége. A gazdagnak meg kell tanulnia és szem előtt kell tartania a földi gazdagság időlegességét, és azt, hogy a gazdagsággal el kell számolnia a földi élet után. A szegénynek meg kell tanulnia bízni, vigasztalást találni Isten ígéreteiben és meg kell maradnia a törvényes úton. Nem szabad lázadnia, erőszakkal törvénytelen úton megszerezni a gazdagok javait, irigységében egyéb törvénytelen ségekhez folyamodni (csalás, ügyeskedés, rablás, gyilkosság) és nem szabad Istenbe vetett hitét és reményét elveszítenie.*

Irodalom: *Ter.13.2, 30.22-43, 1Sám.2.6-8,
1Kir.3.10-14, Tób.4.21,
Zsolt.37.16, Péld.8.18, 11.24,
Mt.13.22, 19.23-24, Mk.4.19,
Lk.12.16-22, 1Kor.10.26,
Kardec: Evangélium a spiritizmus..229.old.
Titkos tanítások I. 104.old.
Kárma és kegyelem 144., 226.old.
Névtelen szellem közleményei I.195., II.199.old.*

3. Földi örömök():** *Isten megáldotta a föld porában küszködő embert. Az örök élet reménye mellett könnyítésként, pihenésként a földi élet útján örömeiket helyezte el. De kinyilatkoztatásaiban mindig hangsúlyozta, hogy az „igazi” tökéletes öröm a véges és tökéletlen földi életben nem lehetséges. Ha az ember ezt mindig képes szem előtt tartani, akkor a földi*

örömök nem képviselnek csábítást és kísértést számára, hanem *a Mennyei Atya iránti hála erősödik benne*. A földi örömök is munkába állítanak, hiszen tökéletlenségük ellenére kísértést jelenthetnek. Jogosulatlan megszerzésük épp úgy bűn, mint a szellemi fejlődés helyetti belefeledkezés ezen örömökbe. Ezért Isten törvényes keretek közé szorította a földi örömöket. A *mérték* és a *hogyan* lehet a törvényesség próbatétele, és mint ilyen - nevelő eszköze. Gondoljunk csak *néhány jellegzetes földi öröm* mértékletes megélésének szükségességére:

A bor fogyasztása törvényes (Jézus is élt vele), míg a mértéktelen alkoholizálás pusztító, de a különlegességek szenvedélyes, túlfinomult hajszolása is káros. Szabad jót és jóízűen enni. De a *mértéktelenség*, különleges inyenckedés hajszolása más értelmes dolgok helyett káros és önző cselekedet. *A szexuális élet öröme házassági keretek között törvényes*, (mert a törvénytelen *érzékiesség munkába állítását és elégetését biztosítja* a szerelem szeretetté alakulása által) ezen túl *súlyosan törvénytelen*. De igaz az élet sok egyéb területére (pl. a munkára is), hogy szeretetben és *hitben élő ember mértéktartása* sok törvényes örömet enged meg ill. tesz lehetővé, míg a *visszaélés és a mértéktelenség a bűnt gyarapítja*.

Irodalom: 2Krón.30.21, Bölcs.8.17-18,
Sir.26.2, 30.22, 31.28, Jer.33.11,
Lk.8.14, 2Tim.3.2-5, Gal.5.22,
Kárma és kegyelem 276.old.
Névtelen szellem közleményei I. 198.old.
Hit, remény, szeretet 3.old.
Elszórt kalászkok I. 152.old.

4. Tudomány és hit():** A gögös és bukott ember tévelygése folytán ketté választotta a megismerés eredményeit, aszerint, hogy az észlelések, tapasztalatok ill. törvények az anyaggal, vagy a szellemmel vannak közvetlen összefüggésben. Korlátoltságában az anyagi vonatkozású ismereteket tartotta észszel felfoghatónak (racionálisnak) és a tudomány tárgykörébe tartozónak. A tények ellenére a szellem makacs tagadása mellett a hit tárgykörébe utalta a nem anyagi érzékszerveink által folyamatosan észlelt és rendszerbe foglalt ismereteket. E kettősség különösen a középkor tudományos felfedezései és az igazságtól eltévelyedett egyház makacs konzervativizmusa és züllöttsége folytán erősödött meg. A materializmus tiszavirág életű „tudományos” megjelenése folytán az 1800-as években volt a legszélesebb a szakadék a tudomány és hit között. De a legnagyobb gondolkodók folyamatosan tudományos bizonyítékokkal alátámasztva cáfolták a materializmus tarthatatlan eszméjét, amely ma in-

kább az ellentét makacs, logikátlan bástyái mögött védekeznek önellentmondásokkal és meghasonlottsággal terhelve. A tapasztalatok állandó cáfolata ellenére hívei mintegy negatív hitként és a *tévedések kinyilatkoztatásaként* rögeszmeszerűen ápolják. Ugyanis *minden - a tudomány által vizsgált - jelenség mélyére hatolva a következetes tudósok és gondolkodók szükségszerűen eljutottak a láthatatlan intelligencia tényszerű létezésére és következetes működésére.* A „másik” oldal is elvégezte a szakadék áthidalását. Az 1850. utáni szellemi kiáradás tudományos igénnyel megvilágította a tévelygő emberi elme hibás nézeteit, és a „racionális” gondolkodás számára is nyilvánvalóvá tette a keresztény eszme hatalmas igazságait, az evangéliumok páratlan erejét és értékét. Továbbá mindazon jelenségeket feltárta és észérvekkel megmagyarázta (a vallások és felekezetek sokféleségét és tanításaik ellentmondásait is), melyeket az ember ősidők óta észlel és tud, de a *materializmus vulgáris tudatlansága* gőrcsösen *tagadta* létezésüket. Elmondhatjuk tehát, hogy a *hit a legmagasabb és legracionálisabb tudomány*, és a megkülönböztetés immár értelmetlen, legfeljebb a materializmus szellemének utolsó kudarcra ítélt kísérlete lehet.

Irodalom: *Kiv.7.11, 7.22, 8.3, Péld.21,30, Bölcs.17.7, Iz.33.6, 44.25, 47.10, Bár.3.14, 3.27-28, Dán.1.17, 2.21, Apcsel.7.22, 1Kor.13.1-8, Greber: Kapcsolat Isten...207.old. Kardec: Evangélium a spiritizmus...33.old. Emánuel szellem nyilatkozatai 20.old. Titkos tanítások II.285.old. Mai kor vallása 194.old.*

5. A munka():** Az *anyagi élet nélkülözhetetlen feltétele* az élet fizikai feltételeinek biztosítására szolgáló munka. Az emberiség előrehaladásával nagyobb közösségen belül (társadalom) munkamegosztás formájában szakosodott, de ez mit sem változtat a lényegen. Isten a munkát - a gyakorlati célszerűsége túl - *nevelő eszközként is adta*, hogy általa nemesedjünk, gondolkozzunk, tanuljunk meg értékelni ami van. Az anyaggal munkálkodó ember emelkedése az anyag emelkedésére is szolgál. A munkára is érvényes a *mértéktartás* követelménye. Önmagunk káros túlhajszolása bűn, mely a szellemi fejlődésünktől von el erőt.

Irodalom: *ld. X./5. pontnál.*

XII. SORSKÉRDÉSEK ÉS „TITKOK”

1. Rendeltetés():** Az ember rendeltetése tágabb értelemben az egyetemes üdvösség részeseként *üdvözülni*. Egy földi életre leszűkítve a rendeltetés fogalmát *az ember testet öltés előtt meghatározott és vállalt sorsának és feladatának betöltését jelenti*, melyhez minden feltételt megkapott. Tehát *adott sors keretei között elvégzendő* életfeladat, melyben munkálkodva a szabad akarat által is megerősítve *törvényesen biztosítjuk saját haladásunkat*. Emellett elvégezzük a bukottság helyreállításában ránk kiszabott - erőnkhez mért - feladatunkat is. A szabad akarat folytán az ember *kiléphet rendeltetéséből*, mely kilépés rendszerint *komoly következményekkel* járhat. Súlyos megpróbáltatások, vagy akár „*idő előtti*” halál is érheti. Ez nem azt jelenti, hogy váratlan - fiatal korban vagy aktív élet teljében bekövetkező - baleset, vagy egyéb hirtelen halál egyetlen lehetséges oka a rendeltetésből való durva kilépés, *de bizonyosak lehetünk, hogy ilyen is van az elhunytak között. Fontos tehát, hogy bent maradjunk rendeltetésünkben, hogy betölthessük azt*. Ehhez *hitünk és lelkiismeretünk szavának folyamatos megfigyelése mellett* a következőket kell tennünk:

- a./ Ha életünk és megélhetésünk *biztosított ne szövégezzünk nagyra törő álmokat, hanem tudjunk megelégedni* azzal, ami van.
- b./ *Tartózkodjunk merész és sorsfordító vállalkozásoktól*, életünk, életpályánk gyökeres megváltoztatásától („*kézbe veszem a sorsomat*”)
- c./ *Tartózkodjunk mindennemű szerencsejátéktól* (lottótól is!).
- d./ *Ne nyúljunk törvénytelen eszközökhöz*.
- e./ Életünket mindenképpen megváltoztató döntési helyzetekben *kérdezzük meg Istent és a lelkiismeretünket*. Hittel és lelkiismerettel meghozott bármilyen nehéz döntés is megtart rendeltetésünkben.

Természetesen az istenkísértés és más emberi bűn, nagyot akarás és tökéletlenség *veszélyeztetheti* rendeltetésünket, de a hit és a dolgok eldöntését Istenre bízó pozitív „*passzivitás*” *mindig védelmet nyújt*.

Irodalom: *1Tessz.3.3, Sir.39.21, Eszter 10.10,
Bölcs.4.16-18, Ef.1.5,
Kárma és kegyelem 202.old.
Manna a hit táplálására 63.old.
Havas A: Az ember és rendeltetése*

2. A karrier():** Az *anyagilag javak bűvöletében élő ember világi sikere a gazdagság, „rang” és a társadalom elismerésének megszerzésében*. Fiatal emberek, családok *reményeinek tárgya* a karrier, a *siker*, melynek érdekében sokan hatalmas erőfeszítést tesznek. Nem is tudva, hogy sok esetben

erőn felüli vállalásuk az örök élet szempontjából milyen *káros*. Azt még *kevésbé tudják és hiszik, hogy a szegénység, gazdagság, siker vagy kudarc nagyrészt sorsszerű adottságok*. Így egy életpálya görcsös erőlködés nélkül is lehet ugyanolyan sikeres, sőt az anyagi és szellemi munkálkodás helyes arányainak betartása mellett az anyagi sikeresség szellemi gazdagsággal, békével és harmóniával párosulva a *földi élet is sokkal boldogabb* lesz. A szegénység és kudarc is sors-adottság, mely a *szellemi gazdagodásra* ad igazi életlehetőséget – nagyobb eséllyel, mint az anyagilag gazdag ember „sikerese” élete. Az *arany középút* követelménye itt is igaz: adjuk meg Istennek ami Istené, és a császárnak ami a császáré. Így az *igazi* karrier érdekében megtesszük a *kötelességünket*, anyagi téren pedig elérjük, ami számunkra rendeltetett...

Irodalom: Péld.17.20, Józs.1.8,
1Sám.26.24-25, 1Krón.22.12-13

3. Szenvedések és sorscsapások():** Többé kevésbé *minden ember osztályrésze a földi szenvedés*. A módja és mértéke azonban erősen különböző, csak úgy, mint az egyének teherbíró képessége. A *szenvedés a bűn teremtménye*, de egyszersmind az *isteni gondviselés helyreállító áldásaként a bűnből való kigyógyulásunk keserű gyógyszere is*. A gyógyítás lényege abban áll, hogy egyrészt alkalmunk van saját bőrünkön *megtapasztalni azt, amit korábban már mások ellen elkövettünk*. E megtapasztalás *kiégeti* belőlünk az adott bűnre való hajlandóságot. Másrészt a szenvedések megtapasztalása révén *felébred bennünk egy jobb, igazabb élet iránti vágy* és gyorsabban eljutunk Isten útjára, a törvényes útra. De lehet a szenvedés egy *vállalt teher*, mellyel kivesszük részünket a bukott anyagi világ fenntartásában. Ugyanis ha nem lennének a világon jobb emberek, akik szükségszerűen elszenvedik a gonoszságok egy részét, akkor a világ *összeomlana*. Az ember előtt a *földi élete során el van rejtve a saját szenvedésének konkrét oka*, de biztosak lehetünk abban, hogy a *Gondviselés nem ok nélkül engedélyezte azokat*. Isten nem leli örömét gyermekei szenvedésében, nem kínozza és bünteti őket. De a bukottságból való visszatérés elkerülhetetlenül szükségessé teszi ezt a gyógymódot. A *szenvedéseinket nem kell szeretnünk*, de tudnunk kell, hogy Istenbe vetett bizalommal való viselkedésünk *mennyei ajándékot* hordoz számunkra. Nem szükséges az sem, hogy önmegváltó módon magunk keressük mesterségesen a szenvedést. Nagy hiba, és gögös lelkületre vall, ha valaki pl. szenvedést kér Istentől. Szenvedéseink közepette igen is *kiálthatunk a mi Mennyei Atyánkhoz*, és helye van az *emberi panasznak és szomorúságnak* is. Hiszen Istenhez kiáltó, Neki panaszkozó ember - nagyon helyesen - *Tőle várja a segítséget*,

és ez mindenképpen javára válik. De nagyon fontos, hogy panaszát Istenbe vetett *mélységes hittel, engedelmességgel és alázattal* tegye, mert így érheti el a legtöbbet, ráadásul így módon meg is rövidítheti a szenvedés időtartamát. Ez a folyamat semmiképpen sem a „kegyetlen” Isten önkényes játéka, hanem bűnös hajlamainkból való kigyógyításunk módja. *A sorscsapások váratlan alkalmak és fordulatok, melyek megrendítik és Isten felé terelik a bűnös embert.* Hívő lélekkel, imával nagy részüket elkerülhetjük, de bizonyos esetekben részét képezhetik *életfeladatunknak, rendeltetésünknek* - az előzőekben leírtak miatt. (ld. még VI./9.pont)

Irodalom: Ter.3.17-19, Kiv.5.22, 2Mak.7.18,
 Jób.3.20, Zsolt.10.12, 34.20, 56.9,
 Sir.3.27. Apcsel.9.16, Róm.8.17-18,
Kegyelem törvényvilága 25.old.
Titkos tanítások I.72,146.old, II.3,94.old, III.155.old.
Kárma és kegyelem 131, 226.old.
Utolsó óra munkásaihoz I.15.old.
Névtelen szellem közleményei I.107, 224, 242.old.
Névtelen szellem közleményei II.74, III.114.old.
Ezoteriák I.54, II.109.old.
Elszórt kalászok I.116.old.

4. Próbák, megpróbáltatások():** Az *ember téves fogalomalkotására utal maga az elnevezés*, hiszen azt sugallja, hogy Isten megpróbál minket, és ha kiálljuk a próbát, akkor elnyerjük kegyelmét és jóindulatát. *Istennek nincs szüksége semmilyen „kísérletre”,* hogy valamilyen döntést hozzon. Ő *tökéletes pontossággal tudja* minden döntésünket, még ha azokat szabad akartból is hozzuk meg. Ennek ellenére *a próba valamilyen vizsga alkalom,* amikor megmérettetünk, de a *megmérettetés* nem Isten vizsgálódása miatt kell, hanem *saját magunk részére.* Elhomályosult szellemünk ugyanis így módon szerez tudomást saját magunkról, erőnkéről vagy éppen gyengeségünkéről. Ilyen formán *a próba hasznos akkor is ha kiálljuk, de akkor is ha elbukjuk.* Hiszen mindkét eset *szellemi hasznunkat szolgálhatja.* A sikeresen kiállt próba *megerősíthet* bennünket a jóban, a szeretetben, az elbukott próba *ráébreszt* bennünket saját gyarlóságunkra, tökéletlenségünkre. Levonhatjuk a helyes következtetést, okulhatunk saját nézetünk helytelenségéből, gőgünk, büszkeségünk csorbát szenved. *De hát éppen ez a cél!* Hiszen ebből is meríthetünk erőt és elszántságot - Istenbe vetett hittel. A próbák, megpróbáltatások okát és mikéntjét általában a testet öltésünk előtt tudjuk és vállaljuk. Bizonyos esetekben éppen azért vállalunk egy utolsó testet öltést, hogy a földi világ testet öltési kényszerétől való *végleges meg-*

szabadulásunk előtt *megbizonyosodjunk saját erőnkről és szeretetünkről*, ezáltal magasabb világ lakójává válhatunk. Létezik egy harmadik ok is, mégpedig az az eset, amikor egy - a föld porából kinőtt szellem - szeretetből és szolidaritásból *valakinek a megsegítése, felemelése érdekében vállalja* a földi élet megpróbáltatásait, mely alkalmak *tanítást, példamutatást is szolgálhatnak*.

Irodalom: *Mtörv.8.2, Bir.2.22-3.4*
Zsolt.20.2, 102.3, Sir.2.1, 4.17.
Jer.12.3, Bár.4.27, Dán.12.10.
Zsid.11.17, Jak.1.2-3.
Evangéliumi spiritizmus I.29.old.
Elszört kalászkok I.161, 115, II.288,362.old.
Névtelen szellem közleményei I.222.
EzoteriákI.174, 237.old.

5. Természeti katasztrófák():** A természeti katasztrófák a látható világban megnyilvánuló – forrongó erők kiegyenlítésére szolgáló események, melyek szintén *szenvedést okoznak a föld embere számára*. Egy-egy szellemcsoport elpusztításával véget vetnek e szellemek téves, helytelen irányú fejlődésének, hogy helyette más alkalommal és máshol új elvek és eszmék mentén helyes irányban folytatódják földi javulásuk. Bármilyen *kegyetlennek tűnik* is, bármilyen ártatlanok is emberi szemmel, *az áldozatok nem a vak véletlen elszenvetői, hanem Isteni rendelkezés alanyai*. Gondoljunk csak a vízözönre, amikor csaknem az egész emberiség elpusztult, de letűnt hatalmas civilizációk katasztrófájának nyomós okból *meg kellett történnie*. E katasztrófák ugyanolyan *bölcsen és precízen bele vannak szöve a sorsokba*, mint a szabad akarató emberek egymásnak okozott súlyos szenvedései. A különbség legfeljebb annyi, hogy ez utóbbi esetben az emberi bűn *nem a Gondviselés rendelkezésére történik, de ha már megtörténik, munkába állítatik*. Így állítatik munkába a *háború, a forradalmak, véres diktatúrák rémtettei* és embernyomorító, lealjasító belső működése. Az abszolút bölcsesség és szeretet törvényeivel mindent körbezár, melyek hatására felörlődik a „*nincs*”, a *véges, a tökéletlen*, és *nem marad egyetlen elveszett juh, a jó pásztor haza vezeti mindnyájukat...*

Irodalom: *Ter.6.13-7.24, Ter.18.20-19.29,*
Kiv.9.22-26.
Titkos tanítások I. 146.old.

6. Vezeklés és kárma():** Az emberek *természetes igazságérzete* folytán igen régi időkre nyúlik vissza az a *tapasztalat*, hogy a jóra jó következik, míg a *gonosz*gát *előbb utóbb utoléri az igazság „bosszúja”*. Ebből adódóan a *bűnre szenvedés és vezeklés* következik. Azt is tudta a régidők embere (a Krisztus előtti zsidóság is), hogy az okozati törvény nem szorítkozik egyetlen földi életre, hanem több inkarnáción végig kíséri az embert, amit *bizonyos esetekben a „harmad, negyed sőt heted íziglen a fiak bűnhődnek atyáik vétkéért”* formában *tapasztalták meg*. E tapasztalatok részben a *természetes szellemi látásmódból*, részben *próféták és egyéb tanítók által hirdetett igazságokra épültek*, nem tudván azt, hogy harmad-, negyed-ízigleni leszármazottként *saját maguk* öltenek újra testet, hogy aztán elszenvedjék a korábban kilátásba helyezett megpróbáltatásokat. Az evangéliumokban is találunk erre való utalást. Ebben a szemléleti rendszerben (közel járva az igazság megértéséhez) a *vezekléssel a korábbi bűnök jóvátételét* (a bűnbánat külső jeleinek felöltése mellett), míg a *kármával az igazság „bosszúját” képzelték megvalósulni*. Tehát a két fogalom valós tapasztalatokon nyugodott, melyek értelmezésében erősen közrejátszott az ószövetségi „szemet szemért, fogat fogért” *természettörvény igazság szemlélete*. A szeretet Istenének *Krisztus általi kinyilatkoztatása*, majd a harmadik kijelentés szellemi tanításai megvilágították *ezen igazságok lényegét*, újabb *fényes bizonyítékát adva a Gondviselés bölcsességének és szeretetének*. Az „igazság bosszúja”-ként *értelmezett karma valójában csak a gonoszágban megátalkodottak osztályrésze*, de *nem* valamiféle törvényes *bosszúként*, hanem a más ellen elkövetett bűn saját magán való *megtapasztalásaként*, mint a *javító-nevelés egyetlen hatásos (kényszerítő) eszköze*. Az időközben jobb belátásra tért ember ugyanis megtérése, a jóban való szorgos munkálkodása által *elkerülheti a kárma szenvedve nevelő törvényét*.

Ily módon maga a *mai ember vezeklése sem a jóvátételt szolgálja* -hiszen nem lehet meg nem történtté nyilvánítani a bűnöket - hanem a *bűnös ember tapasztalatszerző tanulását*. E *kegyelmi alkalom eredményeként alázata, Isten iránti engedelmessége fejlődik* -védelmet nyújtva a bűnök ellen. A ***karma tehát Isten természettörvényének pogány látásmódja***, míg a *vezeklés az ószövetségi látásmódból adódó következtetés*, és mint ilyen csak egy *szűk részét képezi a jóságos Mennyei Atya hatalmas eszköztárának, melyet a megbocsátás, az adósságok részleges vagy teljes elengedése jellemez...*

Irodalom: Lev.26.40-41, Szám.13.14, 1Kir.21.27,
1Kir.19.1-2, Neh.9.1, Dán.10.12.
Titkos tanítások II.224.old.
Kárma és kegyelem (teljes könyv)

Névtelen szellem közleményei III. 147.old.

Elszórt kalászkok I. 94, 138, II. 279.old.

7. A véletlenek():** A gyarló, *hitében gyenge ember téves ítélete* bizonyos események megtörténtéről. *Véletlenül* sikerül, vagy éppen nem sikerül valami, *véletlenül* találkozunk valakivel, *véletlenül* megúsztunk vagy éppen nem sikerült megúsznunk valamit. *Véletlen* baleset, szerencse, vagy szerencsétlenség ér valakit, stb. és így folytathatnánk még a sort sorsunkat befolyásoló *váratlan* eseményekkel, a vak „szerencse” és „szerencsétlenség” különböző eseményeivel. Ha elfogadjuk, hogy „egyetlen hajszalunk sem esik le az Atya tudta nélkül”, akkor még inkább el kell fogadnunk, hogy *véletlenek nincsenek!* Ezért *a véletlenben bízni hiábavaló*, vagy éppen Istenkísértés, csak úgy, mint a vak szerencsének tulajdonítani bármit. Azért *bűnös ez a gondolkodás, mert kiiktatja, vagy egyenesen tagadja a Gondviselés létezését.* Hiábavaló reményeket táplálva *a törvényből való kilépésre ösztönöz.* A „*higgyen a szerencséjében*” harsogó reklám éppen olyan *hazugság*, mint a szerencsés véletlenre való hagyatkozás a bűnözőknél és törvényszegőknél. A szentírás közvetve tisztázza a történesek kimenetelének összefüggését – a cselekvő ember Istenhez való viszonyának eredményeként, a szellemtan közvetlen magyarázatokkal is szolgál. A sorsunkat meghatározó „véletlen” események a Gondviselés rendelkezései, vagy láthatatlan törvények szoros következményei. *A véletlen tehát látszat, illúzió, mely a bűnös ember téves képzetében létezik csupán.* A gondviselő Isten eszköztárában ismeretlen fogalom, mert ahol *a törvények* precíz gépezete a *célszerűség* bölcsességével és a *szeretet* erejével párosul, ott az *igazság* és az *okszerűség* uralkodik *a történesek rendjében*, bármilyen kifürkészhetetlen legyen is az a tökéletlen ember számára.

Irodalom: *2Sám.18.9, 1Kir.13.25, 22.7, 22.27-28,*
Mtörv.23.7, Józs.1.8, 1Krn.22.13, 2Krn.7.11, 13.12,
2Krn.18.11, Tób.5.16-22, Jud.11.6, 2Mak.9.5-8,
Jer.10.21, Jón.1.8, Lk.5.9,
Ezoteriák I. 237.old.,
Névtelen szellem közleményei III.262.old.

ját és irányát, tehát a legnagyobb „karrierrel” rendelkezik. A békesség egyfajta életbölcesség, mely megelégedettséget terem. A hívő keresztény lelkiületénél fogva nagy mértékű védelmet érez a világ viharaival szemben. Nem ragadják el rabszolgaként a politikai, öltözködési és „kulturális” divatáramlatok, de még a fogyasztási cikkek mohó megszerzését sulykoló, és a „vigyázz, mert lemaradsz” érzést harsogó reklámok sem. Anyagi fogyasztását reális szükségletei és lehetőségei, a felebaráti szeretetből fakadó segítőkészség, és nem a „megveszem, mert megengedhetem magamnak” filozófia határozza meg. Nem válik a márkák és a luxus rabjává. A békesség tehát mértéktartást, belső nyugalmat, megelégedettséget és stabil érzelmi állapotot jelent, melyek együtt valóban boldogítják földi életünket. Mindezek elérése itt a földön csak az Istenhit által lehetségesek.

Irodalom: 2.Krón.14.5, Jn.14.27, 16.33,
Róm.12.18, 16.20,
Kárma és kegyelem 306.old.
Ezoteriák I.13, II.96.old.

3. Reményteli jövő():** *A mai világban oly fontosnak tartott „jövőkép” a hívő keresztény számára pozitív bizonyosság. Óriási értéket ad életünknek a biztos boldog jövő, melyre rövid távú földi értelemben a nem hívő emberek is alapvetően törekednek. De Istenhit és a boldog örökélet reménye nélkül csak egy jövőt láthat a „reálisan” gondolkodó ember: az öregedést és a halált, - ami nem igazán vonzó és boldogító. A „gyermekeinkben tovább élünk” felszínesen szép gondolat valójában súlyos önámítás és a valósággal való szembenézés kikerülése, csakúgy, mint a jövőben megálmodott „boldog társadalom” hamis víziója, ahol az emberi életkor kitolódik. De Isten ígéretei, melyek valóságát nem reméljük, hanem tudjuk, valóban optimizmust és reményt adnak a hívő számára. E reményt, és a belőle fakadó szellemi jólétet semmi más nem pótolhatja, ezért valóságos értéke életünknek. A hívő élet gyümölcse a reményteli jövő, ami hit nélkül nem létezik. Hitünk őszinte megélése és ápolása híján gyümölcsei is elveszítik frissességüket. Élünk tehát a mában, de ne a máért, hanem a mára is kivevülő boldogságot biztosító örökkévalóért...*

Irodalom: Zsolt.9.11, 31.25, 40.5,
Péld.11.7, 11.23, Bölcs.3.4,
Sir.34.13-14, 2Tessz.2.16,
Tit.2.13, 3.7, Zsid.3.6,
Kárma és kegyelem 190.old.
Mikor a lélek ünnepel 80.old.

Névtelen szellem közleményei II. 35.old.

Ezoteriák I. 89, II.29.old.

4. Bukás és botlás():** Bukásnak nevezzük mindazon *bűnöket és tévedéseket*, melyek során/következtében az ember hosszabb időre *eltávolodik Istentől*, kilép törvényes működéséből, ezáltal súlyos következményekkel ill. nehéz megpróbáltatásokkal kell szembe néznie. Míg *a botlás eseti eltévelyedés*, megtorpanás, vagy bűn, melyet azonban gyors felismerés, bűnbánat és Istenhez való visszatérés őszinte vágya, majd a tényleges visszatérés követ. *Mindkettő tanulsággal szolgálhat*, csakhogy a bukás esetében súlyos árat kell fizetnünk, amíg ismét visszatérünk a törvényes útra, addig a botlás enyhébb következményekkel jár. Botlásunkat követően – Isten jóságát megtapasztalva – még erősödhetünk is hitben és szeretetben, amennyiben *időben, helyesen vonjuk le a megfelelő tanulságot*. A hitben kitartó ember is követ el hibákat, hiszen a földi élet szakadatlan próbatételei néha felőrlik kitartását és éberségét. De őszintén keresi a javítás lehetőségét, cselekedeteit igaz jóra való törekvés hatja át, ami Isten áldását vonja magára. Ezért *az ember nem is igazán képes helyesen mérlegelni egy másik ember jóra való törekvését*, (nem tudhatja, hogy valójában milyen erő kifejtéssel munkálkodik saját gyengeségei ellen) nem véletlenül mondja Jézus: „ne ítélezzél”. Isten bölcsen és szeretettel mérlegeli az összes körülményeket és nem is a kiváló eredményekben, mind inkább *az őszinte és odaadó törekvésben és erő kifejtésben* leli örömét. A bukás *minden esetben saját hibánkból* következik be, mégoly nagy próbatétel esetén is (mert ilyenkor vagy a testet öltésünk előtt túlértékelve magunkat vállaltuk az adott megpróbáltatást, vagy pedig egyszerűen nem tettük meg az elvárható erőfeszítést, pedig képesek lettünk volna rá). A botlás pillanatnyi *gyengeségből fakadó vétek, megtorpanás*, melyen a lelkiismeret segítségével gyorsabban túl lehetünk, - Istenből erőt merítve.

Irodalom: *Péld.13.6, Jób.13.26, Zsolt.116.8,*
Sir.34.16, Gal.6.1,
Emánuel szellem nyilatkozatai 56.old.
Szellem, erő, anyag 22, 59, 78.old.
Titkos tanítások I. 56, 146, 251.old.
Titkos tanítások II. 19, 267.old.

5. A góg():** A szellemi látás elhomályosodása folytán kialakult *torz önismeret*, melynek lényege önmagunk felmagasztalása és megkülönböztetett tisztelet elvárása másoktól. Ezzel egy időben más ember ér-

tékeinek lebecsülése, megszólása és minden jó szándékú és tapintatos észrevétel merev elutasítása. *A góg az ősbűnök egyike*, mely nagy szerepet játszott az ősbukás kialakulásában is. E bűn megbontja az emberek (szellemek) közötti békét és harmóniát, csírájában hordozza a másik ember elnyomását és kihasználását. Az alázat ellentétéként sok konfliktusnak kiinduló forrása. *A gögös ember nem él békességben*. Állandóan vélt sérelmek gyötrik, ha pedig hatalmat kap, kialakul körülötte a hízelgés és szolgálalkúság. Ez azért különösen káros, mert *megfosztja az egyént a hasznára való visszajelzésektől*. Emiatt elveszíti realitás érzékét, ami tovább táplálja gögjét, mintegy burjánzásaként a rákos betegségnek. Saját tökéletességébe vetett *tévHITE megakadályoz mindenféle szellemi előre haladást*. Ez a lelkiület *hátráltatja* az isteni kegyelem építő működését, elnémítja a lelkiismeret szavát. Emiatt reálisan fennáll annak veszélye, hogy *súlyos megpróbáltatások* érik, ha egyáltalán megérett azok elviselésére és a tanulságok levonására. Rosszabb esetben a földi élet befejezése utáni szenvedések kényszerhatása várja, hogy sokkal súlyosabb és fájdalmasabb törvények gyógyítsák ki pusztító szellemi betegségéből. *A góg súlyossága tehát abban áll, hogy természeténél fogva akadályozza a gyógyítás kevésbé fájdalmas módszereit*, így a gögös lélek *törvényszerű* osztályrésze a szenvedés, lévén számára minden más gyógymód hatástalan.

Irodalom: *Lev.26.19-21, Mtörv.17.19-20, 1Sám.2.3, 1Mak.1.3-5, 2Mak.7.34-36, 9.7-11, Péld.8.13, 8.16, 29.23, Sir.3.28, 10.12-15, Iz.13.10-11, Lk.1.30-32, Apcsel.13.40-41, 1 Tim.6.17, Elmélkedések könyve 25.old. Szellem, erő, anyag 22.old. Ezoteriák I. 156.old.*

6. Az érzékiség():** *A szellembukás következményeként kialakult ősbűn*, mely a duáliszellemelek szétválása folytán előálló *hiányérzet törvénytelen kitöltéséből*, valamint az anyagivá sűrűsödött szellemi érzések káoszában és tájékozódási zavaraiiban *a szellemi látás és érzékelés elkorcsosodásából alakult ki*. E látási és érzékelési zavar lényege abban áll, hogy a tiszta és tökéletes érzékelésének képessége - összhangban a szellem süllyedésével – *csökkent, míg a tökéletlen és véges (anyagi) érzékelés erősödött, sőt túlfinomult*. Ez utóbbi következtében a bukott szellem részére a látszat lett a valóság, a tökéletlen az igaz és kézzelfogható, olyannyira, hogy tévelygésében eljutott az Isten létezésének kétségbe vonásáig, sőt tagadásáig. *A duál-ézés lefokozott formája lett a szexualitás*, mely mélységes – az

anyagi léttel adekvát – *elkorcsosulása* az előbbi magasztosságának, tisztaságának és boldogságának. De a gondviselő Isten engesztelő törvényei, a helyreállítás csodálatos terve *törvényes keretek közé szorítva munkába állította* az érzékiséggé (szexualitás) fajult duál-érzést. A földi házasság szigorú, keretei között *megszentelte a férfi és a nő testi kapcsolatát (is)*, hogy az abban rejlő energiák *elégjenek a szeretet oltárán* a gyermeknevelés örömteli, odaadó feladatának betöltésében és átalakuljanak áldozatos szeretetté. Szeretete és gondoskodása megengedte az érzékek időleges örömét a szépben, művészetekben, továbbá az ételek és italok mértékletes élvezetében. Gyönyörű virágok és gyümölcsök kitenyésztésében *az alkotás örömeinek nyújtása érdekében bevonta az embert*. Mindezt ingyen kegyelemből, önmagának és szeretetének kinyilatkoztatásaként. A szellemileg valamit is látó ember *elámul az érzékeivel felfogható természet szépségén*, kifogyhatatlan gazdagságán, és a jelenségek végén felismerhető szerető és láthatatlan kezek munkáján, ezáltal *érzékiségén keresztül* is eljuthat a gondoskodó Atya szeretetének felismeréséig, a bölcsesség kifogyhatatlan gazdagságának szemléléséig és megcsodálásáig. Hogy aztán zokogva boruljon térdre a hála könnyeivel a szemében. *A tudomány következetesen gondolkodó embere csak megerősítheti a láthatatlan intelligencia csodálatos munkálkodását*, míg a materializmus gyökértelen *tévhite* éppen az érzékelés által (amire alapjaiban támaszkodott) válik tartatlanná. (ld. még 6.1.pont).

Irodalom: Sir.23.6, 47.19, Kol.2.11,18, 3.5,
 1Tessz.4.4-5, Jak.3.14-15,
 1Pét.4.2-3, Jud.1.18-19,
 Titkos tanítások I. 23, 260.old.
 Duáltörvény (teljes könyv)
 Elszórt kalászkok I. 158, 177.old.

7. Az álom():** Az álom az emberi tudat és érzékelés alvó állapotban való működése, aktivitása a tér és idő dimenziókból felszabadulva. Azáltal, hogy az anyagi érzékszervek nélkül is valósághű érzékelés, élmények színtere, közvetve is bizonyítja a testnélküli létezés és észlelés lehetőségét. Testi érzékszervektől való függetlensége kézenfekvő *lehetőséget jelent* a szellemi érzékelés és kapcsolatteremtés számára az anyagi érzékek számára „láthatatlan” világgal. A biblia számos példával szolgál arra, hogy Isten intelmeit, utasításait, vagy éppen tanácsait *álom formájában (is)* kapták az arra hivatottak. A szentírás tanúsága szerint az emberiség nagyon régóta ismeri ezt a lehetőséget, hisz a működésében és hallgat álmaira, ha *meggyőződik a forrás hitelességéről*. Mert ahogy a modern kommunikáció *a jó és a rossz kommunikációját egyaránt lehetővé*

teszi, ugyanígy az álmok lehetnek az egyén túlfűtött vágyainak kivetülései, vagy éppen a *megelevenítés szellemének eszközei* is. Erre is bőséges példákkal szolgál a Szentírás. Ezért nagyon fontos, hogy *értelmünk* és *lelkiismeretünk* szűrőjén próbáljuk álmainkat megérteni, félretéve vágyainkat és várankozásainkat. Legyünk nagyon óvatosak az álomfejtésben, és ne bízzunk az üzleti könyvkiadás által nagy bőségben felkínált „álmos könyvekben”. Főleg azt ne higgyük, hogy néhány ilyen könyv elolvasása után különleges képesség birtokába jutunk, és megbízhatóan értelmezni tudjuk magunk és mások álmait.

Irodalom: *Ter.20.3-6, 28.11-16, 31.10-12, 31.24, 37.5-10, Ter.40.5-22, 41.1-32, Szám.12.6, Mtörv.13.2-6, Bir.7.12, 1Sám.28.15, 1Kir.3.5-15, Préd.5.2-6, Sir.34.1-7, Iz.29.8, Jer.23.32, 27.9, 29.8, Dán.1.17, 2.1-49, 7.1-28, Jo.3.1, Mt.1.20-24, 2.12-21, Apcsel.2.17, Titkos tanítások I.141.old. Titkos tanítások II.126.old. Elszórt kalászkok I.30.old.*

8. Áldozat():** Az áldozat ősi formájában egy *felettünk álló Istenség iránti hódolat kifejezése olyan formában, hogy az ő javára lemondunk valamiről, ami fontos, értékes vagy éppen kedves számunkra*. Ezzel mintegy elismerjük hatalmát, és megnyerni igyekszünk a jóindulatát. Az egyisten-hitet elterjeszteni hivatott zsidó nép őszövétségi történetében az áldozat *fontos szerepet kapott a hit élőntartásában* és a pogány bálványimádástól való elhatárolódásban. Bár a pogány vallásoknak is része volt az áldozatbemutatás, gyakran szélsőséges formában (emberáldozat), de az őszövétségi áldozatbemutatás –csakúgy, mint a mózesi törvények - a vad pogány rítusokkal ellentétben a bűn tettenérését és „jóvátételét” szolgálta (nevelési célzattal). Az isteni szeretet és gondviselés tanításával, a szeretet és megbocsátás fogalmának tudatosításával Isten igazi lényegének megértését készítette elő (tehát *valójában az embernek és nem Istennek volt rá szüksége!*). Ezen túlmenően a közös szertartás-szervező és összetartó ereje erősítette a népet, az áldozati lakoma közös elfogyasztása pedig közvetlenül is az (anyag) embert szolgálta.

Az áldozat a mai kereszténység számára elsősorban a *szeretet* gyakorlásának eszköze, de továbbra is megmaradt a *lemondás* képességének gyakorlása, ami fontos feltétele a föld porából való kiemelkedésünknek. *A lemondás képességének birtokában vagyunk ugyanis urai és nem rabszolgái azon erőknél, melyek az anyagi embert a földhöz láncolják*. Széles a skálája az áldozat gyakorlásának: kezdve a gyermekneveléstől, az

édesanyák önzetlen és fáradságot nem kímélő gondoskodásától, a segítség nyújtás különböző formáin át egészen szerveink átadásáig, vagy különleges esetben életünk feláldozásáig. De sokkal hétköznapiabb megnyilvánulása a türelmes, szeretetteljes viselkedés, amikor a békesség érdekében lemondunk saját „igazunk”-ról, átengedünk lehetőségeket rászorult társainknak, nem érvényesítjük „jogainkat” a bajba jutottal szemben. Jézus hatalmas áldozatát küldetésének nehézségében és a bűnös világ megtorló – testi halált okozó – bosszújának *példamutató elviselésében* kell látnunk, ahol saját szenvedésével *gyakorlatban is illusztrálta* az ellenség szeretetét és Isten iránti feltétlen bizalmat. Az ószövetségi áldozatbemutató hagyományai túl erősek voltak még annak ellenére, hogy már korábban is kinyilatkoztatott: „...*bakok vérében nem lelem kedvemet...Tanuljatok meg jót tenni.*” (Iz.1.10-17.). Így verhetett gyökeret az a súlyos tévedés, hogy a Szeretet és Megbocsátás Istene saját fiának véréért követelte az emberiség bűneinek váltságául...A véres *áldozat* a bűnös és vérszomjas ember meggyőzése miatt volt elkerülhetetlen, - csak ilyen súlyos áron tudott mély gyökeret eresztetni a megváltást hozó, Isten országába vezető utat világosan megmutató mennyei tan.

Irodalom: *Kiv.12.27, 22.19, Sir.35.3, Óz.6.6.
Mt.9.13, Mk.12.33, Fil.2.17, Zsid.13.16.
Titkos tanítások II. 236, 251, 267, III.15.old.
Utolsó óra munkásaihoz I. 239, III. 249.old.
Névtelen szellem közleményei II. 97,124.old.
Ezoteriák I. 54, 114, II.272.old.
Evangéliumi spiritizmus I. 22.old.
Elszórt kalászkok I. 79, 164, 175, III. 125.old.
Kárma és kegyelem 163.old.*

9. A szabadság():** A rendelkezésünkre álló *lehetőségek mértéke* önmagunk, céljaink és vágyaink elérésére. Miután a föld porában küszködő ember gondolkodása röghöz kötött, ezért a szabadság *anyagi felfogásában* látja törekvésének központi irányát, bizonyos mértékű szellemi tartalommal. Így az emberi társadalom tevékenységét nagyrészt az anyagi lét javítása határozza meg, különösen a „fejlett, fogyasztói” társadalmakban. A megfogalmazott szabadságjogok döntő része az egyén anyagi boldogulását célozzák közvetlenül vagy közvetve, csak az ún. lelkiismereti szabadságjogok tartalmazzak bizonyos szellemi célkitűzéseket.

A *valódi szabadság*, mint Isten adta *csíra a szellemben* rejlik. Kiolthatatlan fény, mivel az Ősfény maga helyezte a szellembé, mint életforrást. A bűn és tévelygés átmenetileg homállyal temeti be, de az isteni szikra kibontakozását semmi nem állíthatja meg. A valódi szabadság tehát

szellemi nagyság, teremtő erő, a megismerés teljessége és a szeretet tökéletessége. *Emberi fogalmak nem érhetnek ma még ide fel, de Isten örök terve diadalra jut.* A leírtakból az is következik, hogy a szabadság nem valamilyen létállapot, hanem *szellemi tulajdonság*, aminek a külsőségekhez semmi köze nincs. Keresztelő János börtönében is szabad volt, mivel küldetésének belső ereje hevítette és *kétségei nem voltak* igazsága diadalában. Testi szenvedései és halálfélelme leküzdésére éppen e belső szellemi erőből meríthetett. A valódi szabadság felismerése földi életünk egyik fontos feladata, mivel a valódi szabadság közepette ébredhet fel *a valódi szeretet és megismerés*, mint a véges törvények feletti uralom alapfeltétele. A földi ember rövidlátása csak a földi élet körülményeiből következett, a „véletlen”, a külső körülmények és a sors szeszélyével indokolja jelenlegi helyzetét és erősen korlátozott szabadságát. Nem tudja, hogy nem a sors képezte a jellemét és körülményeit, *hanem fordítva: szellemének valódi belső értéke határozza meg sorsát*, mint haladása szempontjából a Gondviselés által szükségesnek ítélt életkörülményeket. ***Számunkra a hit, Isten iránti bizalom és Krisztus követése jelenti a valódi szabadság megközelítését.***

Irodalom: Zsolt.68.7, Iz.61.1, Róm.8.21,
2Kor.3.17, Gl.5.1, 5.13, Jak.1.25, 2.12.
Emánuel szellem nyilatkozatai 97, 99, 407, 410.old.
Titkos tanítások I. 229.old.
Elszört kalászok I. 188, Az ember rendeltetése 106.old.

10. Az aggodalom():** A *gyarló ember szenvedéseinek egyik jellemző formája az aggodalom*, ami alapvetően szellemi látásának elhomályosultságából ered. Aggódik tudatának sötét árnyaitól, mellyel a jövőt festi, aggódik emberi számításainak beteljesüléséért, sorsáért, állásáért és megélhetéséért. E szenvedés is tölthet be hasznos feladatot, mert ki vitatná el az édesanya aggódó szeretetét és féltését gyermekéért, ugyanígy hivatástudattal rendelkező lelkiismeretes emberek féltő aggodalmát a reábizottakért. Másfelől éppen a sors és az élet bizonytalansága miatt érzett aggodalom *vezetheti közelebb Istenhez a gyarló embert.* Önmagában *az aggodalom mégis a tökéletlenség és kishitűség következménye.* Mivel nem látunk a jövőben, nem hisszük el „vakon”, hogy az Isteni gondviselés szakadatlanul működik. Emiatt félelmeink eluralkodhatnak felettünk, nem kevés esetben rossz tanácsadóként. Hiszen *aggodalmaink vezethetnek a törvénytelen „kiút” igénybevételére.* Isten segítségével nem bízva saját magunk keresünk sokszor törvénytelen megoldásokat problémánk megoldására. Elmondhatjuk tehát, hogy az aggodalom tökéletlen világunk törvényszerű, de nem szükséges velejárója. Az Istenben bölcs ember kikerülheti e

szenvedést, ha *valódi hittel és bizalommal* megfogadja Jézus tanácsát. Ez is egy ok a sok közül melyek *édessé és könnyűvé* teszik a krisztusi „igát”. Ekkor ugyanis *Istenben bízva nyugodtan hajtjuk álomra fejünket*, becsületesen az igazság szellemében teljesítjük kötelességünket, munkahelyi feladatunkat a többit pedig a Gondviselőre bízuk: „Uram legyen a Te szent akaratom szerint”. Bizonyosak lehetünk, hogy ezzel a módszerrel biztosan az üdvösség útját járjuk (még akkor is, ha később úgy véljük, hogy valamit rosszul csináltunk, rosszul döntöttünk!).

Irodalom: *M.törv.8.9, Józs.1.9, Zsolt.46.3.*

Iz.8.23, 41.10-14, 43.1.

Mt.6.25-34,8.24-28, Lk.1.30,

Lk.12.22-26, Fil.4.6, Mk.3.36

11. A bánat():** *A földi szenvedések egyik fontos típusa a bánat*, amikor elveszítünk valamit, vagy valakit, csalódunk emberekben, lehetőségekben, reményeinkben. Emberi, ezen belül is családi kapcsolatok gyakori velejárója. Az anyagi világban lehet jogos és törvényes, de tudnunk kell, hogy minden esetben a tökéletlenség velejárója.

Ugyanis bármilyen veszteségből eredő bánat azt fejezi ki, hogy erős kötődésünk folytán nem urai, hanem szolgálai vagyunk az adott köteléknek. Márpedig ez esetben nem birtokoltuk a veszteség tárgyát legyen az bármi, hanem valójában az birtokolt bennünket. Ha tehát bánkódunk amiatt, hogy valaki *becsületünkbe gázolt* valójában a bennünk lévő gőg szenved sérelmet, mivel az örök értékek helyett túlzott jelentőségű számunkra más gyarló emberek tisztelete. Így kötődünk feleslegesen a „presztízs” nevű bálványhoz. Ha elveszítjük valamilyen értékes tárgyunkat, vagy meglopnak bennünket, bánatunk azt a *röghöz kötöttséget* fejezi ki, hogy ural bennünket az adott értékhez való kötődés, és nem mi uraljuk azt. Ugyanígy néha egész életen keresztül bánkódunk szeretett hozzátartozónk halála miatt, pedig ezzel hitünknek és a síron túli életnek és a találkozás lehetőségének mondunk ellent. De folytathatnánk a sort az élet bármilyen területéről a lényeg mindig ugyanaz: tökéletlenségünk folytán az anyagi (látzat-) világ röghöz köt bennünket, és még nem tudunk lemondani, belenyugodni a látszatvesztésbe, ami az örök élet megszerzése szempontjából éppenséggel *nevelő hatást* hivatott kifejteni. Szellemi felemelkedésünk útja éppen ezen kötelékek feloldozásán keresztül vezet. *A túlzásoktól mentes bánat mégis törvényes velejárója földi létünknek*, hiszen a szenvedés más fajtáihoz hasonlóan az örök élet értékei felé fordítja lelkünket. Ezért mondta Jézus: „ *boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak*” (Mt.5.4.)

Irodalom: *Jób.6.2, Zsolt.34.19, 81.8, 107.12.*

12. A Sátán():** Hitünkkel kapcsolatos félelmeink, veszélyérzetünk központi „alakja”, mivel hiányos hitbeli ismereteink szerint *az ő sötét birodalma egy hatalmas, fekete „ellen-isten”-nel az élén az üdvösségünk megszerzésének legfőbb hátráltatója. A kísértés révén szakadatlanul kárhozatra jutásunkon munkálkodik „beosztottjai” az ördögök által, és Demoklész kardjaként állandó veszélyben tart bennünket. Isten (valamilyen „sportszerűség”-ből kifolyólag, vagy mert nem bír vele) megengedi garázdálkodását, és kitesz bennünket az elkárhozás veszélyének. Mindezt azért, hogy bizonyítsuk alkalmasságunkat az örök üdvösségre, ezáltal kiérdemeljük azt. Mondván, „biztosítom számodra a szabad döntés lehetőségét jó és rossz között, nagyon sajnálom, magadra vess, ha saját rossz döntésed miatt elkárhozol”. Legbiztosabban az őszinte bűnbánat kinyilvánításával kerülhetjük el a kárhozat borzalmaait, akár egy eltékoztolt élet utolsó pillanatában hozott jó döntéssel.* Ez a gondolkozás, bár rendelkezik igazság alappal, rendkívül gyermeki. A mesék világát idézi, de az igazi baj vele az, hogy súlyosan sérti Isten abszolút szeretetét, bölcsességét, és igazságosságát. Isten tehát ellátott bennünket ellenséggel, amit még tetézett egy másik szintén veszedelmes ellenséggel: saját testünkkel, aki a sátán szövetségeseként elkárhozásunkban mesterkedik? Kicsoda tehát ő? A Sátán szó „ellentét”-et jelent. Tehát Isten törvényeivel szembefordult szellemek gyűjtőfogalma. A vallási gyakorlatban a legmélyebbre süllyedt, gonoszságban megátalkodott szellemek vezérét értik alatta. A sötétség szelleme (mint szellemi erőhatás) léte és kísértő hatása *tény*, és az is tény hogy a sötét szellemi erők nem fizikai erők, hanem – negatív értelemben – életet, érzéseket, akaratot, cselekvési ösztönző hatást képviselnek. Ezen *intelligenciát* is képviselő erők együttesét „sátáni elv”-nek nevezhetjük, melynek megszemélyesítése – éppen a leírtak miatt – *valóság alappal rendelkezik*. Ily módon tudunk ugyanis beszélni róla, tetten érni, küzdeni ellene. Annak ellenére, hogy maguk a legmélyebbre süllyedt – démonikus – szellemek testet öltése lehetetlen, kísértő erejük működik a világban, de intelligenciájuk ellenére bukottságuk és bezáratottságuk miatt csak a kísértett személy közreműködése által tudnak hatást kifejteni. Továbbá ezen erő „életet” és utánpótlást a megkísértettek *együttműködése által* nyerhet. A „kísértés” c. pontban leírtak szerint a közbülső szellemfokozatok (ideértve magát az embert is) feladata a kísértés elszenvedése általi megerősödés és a süllyedtebb szellemtestvéreik feljebb emelése.

A bűnös emberek és szellemek az isteni és a sátáni elvet vegyesen hordozzák, és e két erő hatása alatt állnak. Feladatuk az isteni erők

asszimilálása és a sátáni erők elégetése saját magukban. Bűneinkért nem okolhatjuk a Sátánt, csak annyiban, amennyiben belsőkben találhatjuk a Sátán egy darabját. Isten kegyelmét és szeretetét felhasználva tehát *alapjában véve magunkban kell keresni és megtalálni a bűn égő fekélyét és az ördögöt, mint a Sátán szolgáját.* Ekkor küzdhetünk eredményesen felemelkedésünkért az örök fény és öröm hazájába.

Irodalom: *Bölcs.2.24, Mt.4.1-11, 13.38-39, Mk.4.14-15, Lk.22.3, Jn.8.44, Ef.6.11. Titkos tanítások I.229, 238, III.117.old. Utolsó óra munkásaihoz III. 94, 121.old. Névtelen szellem közleményei I. 248.old. Balogh D: A titkok megnyíltak 67.old.*

13. A test és vágyai():** *A test az anyagi élet iskolájába küldött szellem anyagi egyenruhája, mely lehetővé teszi az anyagi világban való létezését, cselekvést, erő kifejtést, valamint olyan testet öltött szellemek általi kölcsönös tanulást, akikkel a szellemvilágban való találkozás nem lenne lehetséges. Azt is mondhatjuk, hogy különböző szférák szellemei találkozását lehetővé tevő univerzális „nyelv”, mely nagyrészt eltakarja a szellemet a maga valójában, hogy ezáltal is a különböző jellemű és hajlamú szellemek el tudják viselni egymást. Mert bizony gyakran a szép és egészséges testben rút szellem lakozik, aki éppen a test segítségével találkozhat vagy élhet nála jobb szellemekkel közös családban vagy egyéb közösségben. Maga az anyag a bukás következménye, ily módon a test anyagát is megsűrűsödött szellemi fluidok (érzések és akarati megnyilvánulások) alkotják. De Isten gondoskodik arról, hogy megszületéskor – a törvénytelen testet öltés különleges esetétől eltekintve – a szellem szempontjából megtisztított erők alkotják a test anyagát. Ez az isteni hozomány tiszta lapot biztosít a szellem számára a földi életben való elinduláshoz. Ezért látjuk szépnek és ártatlannak a kisgyermeket, még akkor is ha korán elkezdene kiütközni bűnös hajlamaival (önzés, agresszivitás, irigység stb.) A szellem a maga bűnös hajlamaival és vágyaival fokozatosan átsugározza, megfertőzi a testét, és ezek a vágyak immár a test segítségével kívánnak az anyagi világ látszat-valóságában érvényesülni. Az ily módon az anyagi érzékelés számára látható törvénytelen vágyakat, törekvéseket leegyszerűsítve testi vágyaknak nevezzük. Tévedünk azonban, ha testünket hibáztatjuk, vagy éppenséggel e vágyak miatt büntetjük, hiszen önmagában vétlen, önálló léttel nem rendelkezik. Jézus is rámutatott, hogy a bűn belsőkéből származik és a gonosz szív fertőzi meg a világot. A test erős képzete miatt mégis csak a test elleni küzdelemről beszélünk, amikor a testen keresztül megnyilatkozó szellemi törvényteleniségek (bűn) el-*

len Isten segítségét kérve felvesszük a harcot. De tudnunk kell, hogy *soha sem a testünk* a hibás, hiszen az csak szellemünk betegségének tünehdor-dozója. Ezért *a test elhanyagolása, értelmetlen sanyargatása eltékozlását jelenti Isten kegyelmi ajándékának*, a földi élet javulási alkalmának.

Irodalom: *Mt.15.11, Mk.7.15, Róm.7.22-23.*

Róm.8.6, 1Jn.2.16

Titkos tanítások I. 23, 168, III. 129.old.

Kárma és kegyelem 69, 163.old.

Névtelen szellem közleményei I. 171.old.

Evangéliumi spiritizmus II. 259.old.

14. Feltámadás és újjászületés():** A test látszat-valóságában élő szel-lem újabb testet öltésének lehetősége, egyben reménysége az élet folytatását illetően. A biblia számos helyen utal a feltámadásra, különösen az újszövetségben, az eltérő bibliafordítások azonban nem egységesen ke-zelik a témát – alapvetően a reinkarnáció tagadása miatt. A szellemtan részletesen és bőségesen kifejti a szellem örök életéből következően az új-raszületések szükségességét, és tisztázza a test feltámadása körüli félreértéseket. A szellemtan szerint *a test nem támad fel, ugyanakkor a szellem többszöri testet öltése szükséges a haladásához és a bűnök levetkezéséhez*. Jézus testi feltámadása a megváltást hozó tanítás különleges egyedi esete volt. *A biblia világosan kimondja az újraszületés szükségességét*, ami kivezeti bukásából és végső soron a halál (újra testet öltés) végleges legyőzéséhez vezet. Az újjászületés tehát az újraszületések sorozatának befejezését és a szellem dicsőséges felemelkedését jelenti a föld porából, végső szabadulást az anyagi élet nehéz terhétől. *A feltámadás a leírtak alapján nem remény, hanem tény, Isten ígérete.*

Irodalom: *Dán.12.2, Mt.11.5, 14.2, 16.21, 27.63-64,*

Mt. 28.6-7, Lk.7.22, Jn. 3.3-7, 11.25,

Apcsel.4.33, Róm.6.5-9,

Titkos tanítások II. 224.old.

Utolsó óra munkásaihoz I. 258, II. 172.old.

Névtelen szellem közleményei I. 171.old.

Evangéliumi spiritizmus I. 235.old.

A titkok megnyíltak 102.old.

15. Csodák():** Azon események és történések, melyek a csodát megta-pasztaló ember számára *szokatlanok*, megmagyarázhatatlanok, „ter-mészettefelettiek”. A szokatlanság (tehát a ritka előfordulás) fontos, hiszen *valójában az ember semmit nem tud*, mégsem tartja csodának, ha egy pará-

nyí magból hatalmas fa fejlődik, mert ezt gyakran megtapasztalhatta. Ugyanígy a bennünket környező természet csodáit nem tartjuk annak, mert nem szokatlanok. A csodák bizonyosságul szolgálnak a csodatévő különleges erejéről, vagy küldetésének eredetéről, vagy éppen kegyelmi ajándékot hordoznak Isten gondviselő szeretetének kinyilvánításaként. Ennek ellenére tudnunk kell, hogy a csodák nem jelentik semmilyen fizikai vagy biológiai törvény felfüggesztését, hanem az *emberek által nem ismert* vagy birtokolt törvényeken alapulnak. A csodálatos kenyérszaporítás, a kánai menyegző eseményei, gyógyítások és a halottak feltámasztása mind magasabb cél szolgálata érdekében *törvényszerűen* történhettek meg. De ugyanígy Mózes, Illés, Elizeus, Dániel stb. próféták működését hatalmas csodák kísérték, melyek *Isten embere* mellett tettek bizonyosságot. A szellemi haladás egyre magasabb törvények ismeretét, egyben alacsonyabb rendű törvények hatálya fölé emelkedést is jelent. Ha elszakadunk a kicsinyes emberi fogalmaktól, akkor valójában csodák nincsenek, de mondhatjuk azt is, hogy minden, amit látunk, tapasztalunk *Isten törvényeinek csodálatos rendezettségét, és számunkra felfoghatatlan végtelenségét dicsóíti.*

Irodalom:

1. Kir. 17.13-16, 17.21-23, 18.22-39,

2. Kir. 1.8-15, 4.32-44, 5.8-14, 20.8-10.

Kiv. teljes könyv, Dán. 1.8-15, 2.14-49, 6.11-24.

Evangéliumok 33 csodatétel

Utolsó óra munkásaihoz IV. 192. old.

16. A tartalom és a forma():** Az anyagi világ sajátossága folytán mindennek kettős természete van, mely más érzékszervekkel érzékelhető: *A tartalom a dolgok lényegét, igazságát, szellemiségét hordozza, míg a forma ennek külső megjelenését, az anyagi érzékszervekkel felfogható részét jelenti.* Pl. a hit Isten természetes megérzését, elfogadását és követésének szándékát jelenti, mint tartalom, míg a felekezetek, vallási aktusok, egyházak a külső anyagi formát adják mindehhez. E két elemnek összhangban kell lennie egymással, vagyis a formának hűen kell követni és szolgálni a lényegi tartalmat, különben a *meghasonlás*, mint az ellentét kísérő tünete következik be. Az *anyagi ember* fejletlen szellemi látása folytán gyakran esik a forma anyagi csapdájába, sok esetben össze is keveri a tartalommal. Emiatt elsikkad a lényeg felett, a forma válik számára lényeggé, és nemhogy nem látja a lényeget, a tartalmat, hanem egyenesen azzal ellentétesen halad. *Miközben a formát csiszolgatja „tökéletesre” fejleszti, addig a tartalom megszűnik élni benne.* Krisztus idején az egyistenhitet hordozó zsidó vallást és törvényeket a külsőségek és a formások tették a farizeusok és írástudók anyagi gazdagságának és

tekintélyének eszközévé, és a bonyolult törvények közötti kiskapuk és visszaélések táptalajává. Jézus *tudatosan* illusztrálta e helyzet fonákságát, és tanítási célból keltett konfliktust a szombati csodatételekkel, gyógyításokkal. Gyakorolta a szeretetet és irgalmasságot a *törvények formája* szerint akár halálos ítéletet érdemlő bűnösök esetében is, akik valójában az igaz Isten könyörületére áhító, őszinte bűnbánatra kész, esendő emberek voltak. Mert *csak így vezethette rá az embereket a Szeretet Istenének megértésére. Jól tudta, hogy ezzel (földi) halálos ítéletét írja alá.* A kereszténység történelme is bőséges példákkal szolgál a szellemi vakság következményeiről. Legyen ez figyelmeztetés számunkra. *A gyarló ember nagyot tévedhet csupán a külső (forma) megítélésével, ezért az életben szakadatlanul fejlesztenünk kell szellemi látásunkat, hogy a dolgok lényegét (tartalom) helyesen ismerjük fel. Ennek útja az alázat, türelem, jóindulat - vagyis a szeretet gyakorlása.*

Irodalom: *Lk.5.36, 7.36, 13.10, 14.1, 18.9.
Névtelen szellem közleményei III. 143.old.
Ezoteriák I. 37, Evangéliumi spiritizmus I. 18,42.old.
Utolsó óra munkásaihoz IV. 89.old.*

17. A tévtanítók():** Jézus és az apostolok többször figyelmeztetnek a tévtanítók által jelentett veszedelemre, mivel megtéveszthetik a hitre áhító, de tudatlan embert. Látszólag nem is olyan könnyű kiszűrni őket, hiszen A korabeli vallási vezetők magát Jézust is tévtanítónak, vallási felforgatónak minősítették. Ugyanakkor le kell szögeznünk, hogy az ember *mindig a tévedés lehetőségével tanítja* Isten igéjét, ettől még nem feltétlenül tévtanító. Gondoljunk csak a vallási felekezetek egymásnak elmentmondó hitigazságaira, biblia értelmezéseire. De azért *Mt.5.19.* szerint aki csak „*egyét is eltöröl a parancsokból... kicsinek fogják hívni a mennyek országában*”, míg aki „*tanítja és megtartja őket .. az nagy lesz*”. Vagyis Jézus különbséget tesz az emberi gyarlóság és a tudatos hamisítás között, - az előbbivel előre számolhatott az egyházaknál is. Ezek után *tévtanítóról* akkor beszélhetünk, ha

- A tanítás ellentmond az *evangéliumoknak*
- A tanítás ellentmond
- *Isten igazságosságának, bölcsességének és szeretetének,*
- *Az értelem és a lelkiismeret igaz ítéletének,*
- *Az életben megtapasztaltaknak.*
- A tanító cselekedetei „*rossz gyümölcsök*”,

ezáltal ellent mondanak az általa tanítottaknak. Itt nem az általános emberi gyarlóságokra, hanem a *tanítás és a cselekedetek durva ellentmondásaira gondolunk* (bírvágy és hatalomvágy motiválja, erkölcsi kicsapongás, hazugság és manipuláció, a tanítványok kihasználása, egyéb visszaélések stb.).

A felsorolt feltételek bármelyike kimeríti a tévtanító kritériumait. A keresztyény felekezetek sokkal közelebb kerülhetnek egymáshoz, ha a felsorolt „hittan minősítő” szempontok alapján (egymásnak ellentmondó) tanításaikból elhagynák azt, amit az emberi tévedések halmoztak fel az évszázadok során. Ezzel a hívő emberek válláról is sok felesleges terhet vennének le, melyek Isten igazságosságát és megbocsátó szeretetét *látszanak* megkérdőjelezni. A mai világban a kommunikáció robbanásával tömegesen jelentek meg a *tévtanok és tévtanítók*. A kör olyan széles, hogy itt nem térünk ki a részletekre.

Irodalom: *Mt.7.15-18, Kol.2.8, Tim.1.3-5, 2Pét.2.1-3, 2Ján.7-10, Júd.3-4.*
Kardec: Evangélium a spiritizmus...291.old.

18. A kiválasztottság():** Az ószövetségi szentírásban a *”kiválasztott”* Isten által meghatározott feladatra kijelölt személyt (pl. a prófétákat és az uralkodók egy részét), vagy magát az izraeli népet jelentette, mint az egyistenhit letéteményesét. Az evangéliumokban is lényegében ugyanezt jelenti a fogalom, melynek legfényesebb megismerője maga Jézus, de *kiválasztottak* a különleges megbízással rendelkező apostolok és tanítványok is. Az apostoli levelekben *kibővül* a kör azokkal, akik a keresztyénység vállalásával és terjesztésével a mártíromság vállalására is hajlandók, valamint azokkal, akiket végítéletkor Isten életük megmérése alapján „választ ki” az üdvösségre. A lehetőség miatt Pál apostol *választottaknak* nevezte a korai keresztyény gyülekezeteket, buzdításul és lelkesítésül. Ez utóbbi csoport példája alapján *valamennyi hívő* keresztyény *reménybeli* kiválasztott, de senki sem jogosult magának különleges jogokat vindikálni önjelölt kiválasztottsága miatt.

A mai időkben *karizmatikus, szuggesztív erővel rendelkező* vallási tanítónál, de szektavezéreknel is egyaránt kitapintható beállítódás a *kiválasztottság tudat*, mely mögött *gyakran* haszonszerzés, mások fölé emelkedni akarás, ill. önmaguk felmagasztalásának gőgös motívuma áll. Ezen emberi gyarlóságra építik meggyőzési módszertüket is, mondván, hogy „te is kiválasztott lehetsz, ha követsz engem, elfogadod tanításomat, elismeresz előjáródnak, és lemondasz anyagi javaidnak egy részéről...”. A *valódi kiválasztottak* mellett sok az *ellentét által megtévesztett*, hiányos önismerettel

rendelkező *önjelölt* „*kiválasztott*”, akiket a „*Tévtanítók*” c. pontban leírtak szerint ismerhetünk fel.

Irodalom: *Mtörv.7.7, 14.2, 1Krn.28.4. Zsolt.33.12.
Mt.22.14, 24.22-31, Mk.13.20-27,
Jn.15.16. Apcsel.1.2, 15.7.
Titkos tanítások I. 201, III.81.old.
Ezoteriák I. 46, 98. old.
Elszórt kalászkok II. 304.old.*

19. A szentek():** A mai keresztény felekezetek véleménye megosztott a szentek létezését és megítélését illetően, mivel a felekezetekre szakadt egyház viharos története során sok vita és konfliktus forrásául szolgáltak. Az ószövetségi szentírásban *alapvetően Istenhez kötődő helyek, tárgyak, fogalmak jelzője volt (szent hely, szent mérték, szent nép, név, templom, szent tárgyak, szent összejövétel, szent szolgálat stb.)*. Bár *1Sám.2.2.szerint „Nincs más szent csak az Úr”*, az evangéliumokban már 2 esetben előfordul, hogy Keresztelő Jánost ill. a prófétákat illeték „szent” jelzővel. Isten szolgálatában különleges szerepet betöltő személyekről lévén szó, amit a szentírás is hitelesít, így igaznak kell elfogadnunk. Amennyiben Isten dicsőségét akarjuk a jelzővel kifejezni, az tágabb körben is érvényes és használható (pl. szent hely, szent szolgálat, szent tanítás stb.). Nehezebb a helyzet a gyarló emberrel a jelző használatát illetően – a kiválasztottsághoz hasonlóan – mivel félreértések és visszaélések forrása lehet. Ugyanakkor az a megközelítés is lehetséges, hogy Isten útját járó valamennyi embert *reménybeli szentnek* tekintjük. Hiszen Isten azt mondta a választott népnek *„legyetek szentek, mivel én is szent vagyok..” (Lev.11.45, 19.2, 20.7, Szám.15.40.)*. Pál apostol pedig azt írja, hogy *„segítetek a szenteken, ha szükségben vannak..” (Róm. 12.13.)*, tehát tágabb értelmezésben a *hívő testvérek* közötti felebaráti kötelességre utalt. Ennek ellenére a szentírásban névhez rendelt állandó jelzőként a „szent” nem fordul elő. Így bizottsági procedúrákkal az üdvösség biztos birtokosaként utólag szentté nyilvánítani - mégoly jelentős személyeket - megkérdőjelezhető. A példamutatás és példakép-állítás pedagógiailag hasznos módszer, ennek ellenére a gyakran *idealizált kultusz* helyett életszerűbb lenne a szentírásban megszokott alkalmazásnál maradni a „szent” jelzőt illetően.

Irodalom: *Kiv.3.3, 12.6, 15.13-17, 19.6, 22.30, 29.37.
Lev.11.45, 19.2, 20.7, Bölcs.10.20.
Lk.1.40, 1.70, 9.26, Jn.17.19.
Apcsel.4.27-30, Róm.12.13, 15.25.*

1Kor.1.2, 3.17, 6.11, 2.Kor.8.4, 9.1.

Ef.2.19, 3.8, Fil.4.22, Zsid.3.1, 2Pét.3.2., 1Jn.3.3.

20. A böjt():** A böjt a *lemondás valamilyen formája*. Az ószövetségi zsidó nép *Istenhitre nevelésének, vallásgyakorlásának elterjedt eszköze* volt. A mózesi törvények részletesen szabályozták a böjt gyakorlásának helyét, idejét és alkalmait, ezen túlmenően a *bűnbánat, vezeklés, Istenhez való könyörgés áldozati eszköze volt* a veszélyekben és megpróbáltatásokban. Vallási eltévelyedés, vagy bűnös döntés és cselekedeteket követően a próféták figyelmeztetésének hatására az *uralkodók és maga a nép is böjtöt tartott*. Az ételfogyasztás és munkálkodás felfüggesztése mellett egyéb külsőségekben is kifejezésre juttatták bűnbánatukat, tisztulási vágyukat. Szőrcsuhát öltöttek, hamut szórtak fejükre, vagy feltűnő módon szomorú arccal, lehajtott fővel jártak. Az emberi gyarlóság itt is a formalitások hibájába esett. Azt hitte ugyanis, hogy a törvények (és a böjt) *formális* betartása *feljogosítja* a törvényben nem részletezett gonoszságra. A mai emberhez hasonlóan kifinomult tudásra tett szert a kiskapuk keresésében és megtalálásában. Ezért figyelmeztetett Isten:

„Talán az ilyen böjt tetszik neked, és ilyen az a nap, amelyen az ember megsanyargatja magát? Lehajtjátok fejeteket, mint a káka, és zsákot meg hamut teríttek magatok alá: ezt nevezitek ti böjtnek, olyan napnak, amely tetszik az Úrnak?... Törd meg az éhezőnek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba. Ha mezítelent láatsz, öltöztess föl, és ne fordulj el embertársad elől!...” (Iz.58.3-12)

A mai ember számára a böjt *nem csupán* az étel megvonását, hanem túlhajtott ösztöneinek visszazorítását kell, hogy jelentse. Mert aki elvonja magától az ételt és italt az nem képes elvégezni a természetes élet feladatait. Ugyanakkor nem szükséges az ingyencedés, a lustálkodás, a divat kiszolgálása, a szexuális ösztön túlfűtése, az élvezetek hajszolása (dohányzás, alkohol, kávé). Ha böjtölünk, testünk természetes erőinek gyengítése helyett ezeket a kívánságokat és ösztönöket zabolázzuk meg. Az ember tehát az *összes ösztönét* tartsa meg a *törvényes* színvonalon, ne akarjon nagyot. Érje be az engedelmisséggel, alázattal, imádsággal és a szeretet gyakorlásával.

Irodalom: *Lev.16.29-31, 23.27-32, 1Sám.7.6.*
Ezd.8.23, Sir.34.26, Iz.58.3-12,
Mt.4.2, 6.16-21, 9.14.
Titkos tanítások III. 129, 138.old.

21. A dogmák():** A dogmák a szentírásból az egyházak által eredeztetett hitigazságok, melyek tömören, érthető módon foglalják rendszerbe a hittanítás alaptételeit. Cövekek, mérföldkövek, iránymutatók, de egyben korlátok is, melyek rendeltetése a biztos tájékozódás és az eltévelyedés veszélyének kiküszöbölése az egyszerű hívő ember számára (is). A vallási vezetők szervezett üléseken (zsinat) fogalmazták meg, nagyrészt a korai középkorban. Céljuk a krisztusi örökség tisztaságának megőrzése, ezáltal a hit védelme. Mint minden korlát, a dogmák is kettős hatással rendelkeznek: *megvédik* a szakadék veszélyeitől a gondatlan eltévelyedésre hajlamos embereket, ugyanakkor *gátat is szabnak* az őszinte javítási szándéknak és a reform gondolatoknak. Erre a vallástörténelemben számtalan példa akadt, melyek közül legjelentősebb a *reformáció* volt. Bármennyire is nemes a szándék és Szentlélektől való ihletettségre való törekvés, az emberi gyarlóság a szentírás örök értékű igazságait a legjobb szándék ellenére is torzíthatja. Így volt lehetséges, hogy keresztény felekezetek dogmái között ellentmondások keletkeztek. Ez még nem csökkenti a dogmák értékét és vallás szervező funkcióját, de felhívja a figyelmet az emberi tévedés lehetőségére. Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy az emberi gőg az értelemre és a gondolkodás szabadságára hivatkozva senkit nem jogosít fel arra, hogy saját kénye kedve szerint értelmezze a hitigazságokat. De ugyanígy, helytelen felfogás az is, hogy az isteni kijelentéseket egyszer és mindenkorra lezártnak tekintő felfogással a hittanminősítő szempontok kritériumait nem teljesítő, túlhaladott „igazságok” korlátozzák a hit fejlődését, és mélyítsék a hit és az értelem között mesterségesen fenntartott szakadékot.

Irodalom: *Mt.7.15-18, 26.59-66, Jn.16.12-14.*

Kol.2.8, 2Pét.1.20-2.2, 1Ján.4.1-3.

Balogh D. A titkok megnyíltak 4.old. + teljes könyv.

XIV. A KERESZTÉNY ÉLET FORDULÓI

1. A megtérés():** A megtérés *visszatérést* jelent Isten útjára, addigi téves életvitelünkből és felfogásunkból. Azért visszatérés, mert minden bűnös ember – legyen bármilyen megátalkodott – egykor Isten törvényeiben élt. A megtérés egy szellemi *éresi folyamat* fontos állomása, hiszen rendszerint hosszú fejlődés előzi meg, ami azonban csak a Gondviselés által látható. Az ember szeme előtt sikeres anyagi élet, kicsapongások, tévelygés vagy közöny az előzmény, melyet váratlan esemény, fordulat szakít meg. Rendszerint valamilyen sorscsapás, „véletlen” találkozás vagy esemény a közvetlen elindító, de tudnunk kell, hogy a *Gondviselés tudatos működéséről van szó*. A megtérés – ahogy az elnevezés is utal rá – gyökeres fordulat és irányváltás az életünkben, a korábbi irányultságunkat Isten felé fordítja, és ez sorsdöntő jelentőségű. A *megtért ember nem lesz egy csapásra tökéletes és bűnmentes*, de hitre és alázatra való *törekvése* felgyorsítja haladását és felemelkedését. Meghallja Isten szavát a hétköznapiakban, ráébred saját tökéletlenségére és ez őszinte vággyal tölti el a jóságra és felebaráti szeretet gyakorlására. Az *örök élet reménye valósággá válik számára*, és ez nagy könnyebbséget jelent a hétköznapi terheinek viselésében. Saját életében megtapasztalhatja, hogy Krisztus követése nem nehéz, hanem könnyű és szép. Életében reményt és békességet nyer. A „*krisztusi iga*” valójában nem iga, hanem békés bizonyosság a mennyei örökség elnyerésére.

Irodalom: *Bölcs.12.10, Oz.3.5, Luk.15.7-10.*

Titkos tanítások I. 122, II. 160, III. 267.old.

Kárma és kegyelem 144.old.

Utolsó óra munkásaihoz I. 73, 84.old.

Ezoteriák I. 46.old.

Elszört kalászkok II. 353.old.

2. A keresztség():** *Krisztus követésének első jelképes lépése*, a bűntől való megtisztulási szándék kinyilvánítása, tisztulási szertartás, melyet Jézus hagyományozott ránk. Ebből adódóan e tisztulási aktus a vízzel végrehajtott megtisztítás *fizikai cselekedete mellett jelentős szellemi erőket mozgósít*. A keresztség *lehetőség*, mellyel élve Krisztus követőként áldásokban részesülünk, erőt kapunk a kísértésekben, és meghívást az örök életre. Krisztus láthatatlan jelével homlokunkon elegendő kegyelemben és világosságban részesülünk, hogy ne tévedjünk el a bűnök útvesztőiben. De ez nem automatikusan történik. Nap mint nap *emlékeznünk kell fogadalmunkra*, hogy a megpróbáltatásokban erőt kapjunk, és mennyei örökségünk reménnyel töltsse el szívünket. *Saját erőfeszítés nélkül nem le-*

A keresztyén élet fordulói

szünk képesek talpon maradni, hitünk és éberségünk kialszik. Ezért nagyon fontos hitünk megélése, rendszeres ápolása imádsággal, alázattal és jócselekedetekkel. Meg kell hallanunk Isten szavát, engedelmesen követni az Ő akarátát. Időt kell fordítanunk a *Szentírás* tanításainak tanulmányozására és a gyakorlatban kell alkalmaznunk a hit és szeretet parancsát. A keresztség fogadalmából erőt meríthetünk. Az ószövetségi megfelelője a vérkeresztség (körülmetélkezés), mely az *Istennel kötött szövetség anyagi kinyilvánítása volt*

Irodalom: *Ter.17.11-14,24, Lev.12.3,
Mt.3.1-6, 3.11-17, Mk.1.8, Jn.1.25-33
Emánuel szellem nyilatkozatai 284.old.
Elszört kalászkok II.413.old.*

3. Az Úrvacsora():** Hitből fakadó vallási cselekedet, *emléklakoma Jézus utolsó vacsorájának tiszteletére*, mely kinyilvánítja és megújítja Krisztus követésének szándékát. *Krisztus testét és vérének jelképező kenyér és bor (az életet hordozó szimbólumok) közös elfogyasztásával őszintén átéljük Jézus tanításának örök életet adó hatalmas ajándékát.* Kellő alázattal, bűnbánattal és áhítatos lelkülettel összekapcsolódunk Isten kegyelmi erejével, mely *valóságos* hitet, erőt és kitartást ad életünk rendeltetésének helyes betöltéséhez. A keresztyén felekezetek eltérő *formában* gyakorolják, de ez nem változtat a lényegen: Jézussal való közösségünk szándékát újból és újból megerősítjük. Az anyagi világ harsány zajában *szellemünknek nagy szükség van erre az elmélyülésre és életet adó szellemi táplálékra*, mely, éppen az anyagi világ miatt, anyagi formát is kapott. Jézus szenvedése és áldozata *emlékeztet* bennünket a lelki tisztulás szükségességére, és szavai által Isten biztatására és ígéreteire. Ezért kötelességünk kellő tiszteletet gyakorolni és a világi gondolatokat, problémákat vagy akár vágyakat kizárni szívünkéből. Ezáltal *ott* és *akkor* valóban az örök élet fénysugarában tisztítjuk meg szellemünket, felébresztve a szeretetet és a hálát Gondviselő Istenünk iránt. *Ahogy a hétköznapi étel az élet alapfeltétele, ugyanígy az úrvacsora az örök életet tápláló szellemi táplálék anyagi formában is megjelenítve.*

Irodalom: *Mt.26.20-29, Mk.14.22-25
Lk.22.17-20, 1Kor.11.23-29
Emánuel szellem nyilatkozatai 286.old.
Titkos tanítások I. 201.old.
Névtelen szellem közleményei I. 128.old.
Mikor a lélek ünnepel 71, 87, 110.old.*

4. Házasság és gyermekvállalás():** A kettészakadt duálszellemek *férfi és női alakban öltenek testet* a földi világban. E különböző formák lényegi lelki különbségeket takarnak, melyek *együtt képeznek egészet*. A földi élet iskolájában (eltekintve a káros kilengésektől) egyértelmű szereposztás és munkamegosztás mellett képezik ki magukat a *szellemi duál szerepre*, ami a földi házasság keretei között sok örömmel, még több szenvedéssel és súrlódással jár. Meg kell tanulniuk egyrészt önmaguk szerepét helyesen betölteni, másrészt meglátni és megbecsülni a másikban életük hiányzó felét. A szerelem és a szexualitás az a „*szöges ostor*” mely ellenállhatatlanul űzi őket egymás felé, hogy aztán (törvényes esetben) szeretetté és áldozatkészséggé alakulva a *gyermeknevelés kötelességét*, áldását és örömét megélhessék. A duálszellemek boldogsága és hatalmas alkotóereje elképzelhetetlen magasságban van a földi szerelem és házasság hétköznapi fölött, de *az emberek csak ezen az úton nyerhetik vissza* képességüket és alkalmasságukat e mennyei házasságra. A gyermekvállalás és nevelés törvényes és szép kötelesség, melynek keretében az ember kiveszi részét a szellemek testet öltésének anyagi, a nevelés révén erkölcsi és szellemi feladatából. *Isten ezért megszentelte a házasságot*, mert a duálszellemi kapcsolatra való kiképzés mellett a törvényes felemelkedés legfontosabb (és nagyhatású) iskolája. Ebből következően – földi szemmel mégoly harmonikusnak tűnő – a *gyermeknevelést elutasító* párkapcsolat, mely a szexualitás múlandó örömének hódol – *törvénytelen*. Még inkább törvénytelen a partnerek változtatása érdemi házassági kötelék nélkül, csakúgy, mint a házasság *megtiltása* „magasabb rendű” hivatásra való hivatkozással. Ugyanakkor *egyéni belső indíttatás által vezérelve* törvényesen mondhat le egy-egy *elhivatott* ember a családi örömeiről, ha *hivatástudattal hazája, vagy embertársai szolgálatára szenteli egész életét*.

Irodalom: *Kiv.20.14, Lev.20.10, Mtörv.5.18.*
1Kir.11.2, Péld.6.32, Bölcs.14.24-30,
Mt.15.19, 19.9-18, 1Kor.7.3-9
1Tim.4.1-4, Zsid.13.4.
Kardec: Evangélium a spiritizmus... 307.old.
Titkos tanítások I. 206, III. 35, 73, 81.old.
Duáltörvény (Teljes könyv)
Elszórt kalászkok I. 158, 177.old.

FÜGGELÉK**A harmadik kijelentés legfontosabb hazai művei(**)**

(E könyv megírásához felhasznált irodalom)

1. Bevezető művek

- Kapcsolat Isten szellemvilágával (*Johannes Greber*)
- Szellemek könyve (*Allan Kardec*)
- Evangélium a spiritizmus megvilágításában (*Allan Kardec*)
- Tanulmányok a spiritizmus köréből I-II. kötet (*Grünhut Adolf*)

2. Alapművek

- Máté, Márk, Lukács, János evangélium szellemi magyarázata
- Szellem, Erő, Anyag
- Emánuel szellem nyilatkozata

3. Törvények és enciklopédikus művek

- A kegyelem törvényvilága
- Titkos tanítások I–III. kötet
- Mai kor vallása
- Duáltörvény
- Kárma és kegyelem
- Szférák

4. Átfogó nagy tanítások

- Az utolsó óra munkásaihoz I-IV. kötet
- Névtelen szellem közleményei I-III. kötet
- Ezoteriák I-II. kötet
- Evangéliumi spiritizmus I-III. kötet
- Manna a hit táplálására

5. Kisebbségi tanítások

- Hit, remény, szeretet
- Elszórt kalászkok I-III. kötet
- Mikor a lélek ünnepel
- Misztériumok
- Médiumi élmények
- Elmélkedések könyve

6. Egyéb művek

- A titkok megnyíltak (*Balogh Dezső*)
- Az ember rendeltetése (*Havas Andor*)